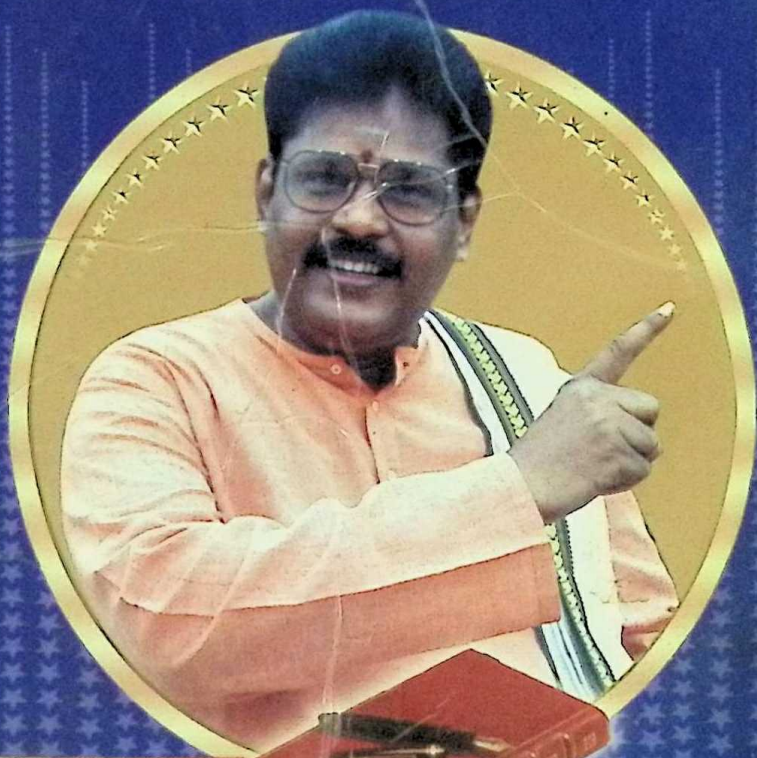

அர்த்தமுள்ள வாழ்வு

சுகி. சிவம்

ACC# 34158

R65 5-1

அர்த்தமுள்ள வாழ்வு

சுகி. சிவம்

கர்ப்பகம்
புத்தகாலயம்

4/2, சுந்தரம் தெரு, (நடேசன் பூங்கா அருகில்)

தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி: 2431 4347

Email : info@karpagamputhakalayam.com

Website : www.karpagamputhakalayam.com

முதல் பதிப்பு : 2005

மறுபதிப்புகள் : 2006(2), 2007(2), 2008(2), 2009(2), 2010,
மார்ச் 2011

உரிமை © ஆசிரியருக்கு

விலை ரூ. 75.00

அச்சிட்டோர் :

சுப்ரா பிரிண்டெக்

163, பெல்ஸ் சாலை,

சென்னை - 600 005.

☎ : 28591381

எழுதியவன் பேசுகிறேன்...

மனிதனுக்கு சனி பிடிக்கும் என்று மதத்தில் சொல்வார்கள். அனால் இப்போதோ மதத்திற்கே சனி பிடித்திருக்கிறது. அதுவும் ஏழரை சனி என்று ஏழரை வருடத்தில் விட்டுத் தொலைக்கும் சனியாகத் தோன்றவில்லை.

மமதை மிக்க மத போதகர்கள், காவிரி நிழலில் காமம் பயிரிடும் கழிசடைகள், பேராசை ஜனங்களின் பேயாசை தூண்டி தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும், முடிந்தால் தன் ஜாதியையும் வளர்த்துக் கொள்ளும் பணந் தின்னிக் கழுகுகள், மூடத்தனத்தை மூலதனமாக்கி, முட்டாள்தனத்தை மதத்தின் பெயரால் முன் மொழிந்து மக்களை மக்க வைக்கும் புராணப் புளுகிகள், தன் சிற்றறிவை முடிந்த முடிவு எனக் கருதி சொன்னதே சொல்லி கேட்பவரைச் சிந்திக்கவொட்டாது சிறை பிடித்து, பெரிய நாமத்தைத் தானும் போட்டு, பட்டை நாமத்தை மக்களுக்கும் போடும் சிற்றறிவுச் செம்மல்கள் இப்படி நூற்றுக்கணக்கான சனியன்கள் சமயத்தைப் பிடித்து ஆட்டிப் படைக்கும் போது நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? சும்மா இருப்பதா?

ஞான சூரியனைக் கொளுத்தத் தான் நமக்கு விருப்பம். ஞான சூரியனைக் கொளுத்தி வைத்தால் சமய வியாபாரிகள், கடவுள் புரோக்கர்கள் என்னையே கொளுத்த தயாராகி விடுவார்கள். அதனால் அறிவு அகல் ஏற்றி இருக்கிறேன். வெளிச்சத்தை விரும்புகிறவர்கள் இந்த விளக்கை இதய வீட்டில் எடுத்து வையுங்கள்.

சமயத்தைச் சந்தைப் படுத்தும் சாமி வியாபாரிகளைச் சகிக்க முடிவதில்லை. எனவே என் சாட்டையைச் சொடுக்கி அவர்களைச் சங்கடப்படுத்தி இருக்கிறேன்.

சாராய வியாபாரத்தில் சம்பாதித்த லகரங்களில், நூறுகளைக் கோவிலில் வீசும் சமூக விரோதிகளைப் பெரிய மனிதனாக்கும் கோவில் கமிட்டிகளையும், அவர்களைக் கடவுள் பணியாளர்களாகக் கருதுகிற மூடஜனங்களையும், பாரதி பாஷையில் சொன்னால் மோதி மிதித்திருக்கிறேன். முகத்தில் உமிழ் விருப்பம் இல்லை. விட்டு விட்டேன்.

வெறும் எதிர்மறை எண்ணங்களாக எழுதுவது என் நோக்கம் அல்ல. எனவே உண்மை மகான்களை ஞானத் தலைவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பதைப் பலப்பல உதாரணங்கள் உபகதைகள் சம்பவங்கள் மூலம்படம் பிடித்திருக்கிறேன். மூல்லா, அவாந்தி, ஜென் குருமார்கள், ரமணர், ராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர் போன்ற ஞான விளக்குகளை நூலெங்கும் ஏற்றி லட்சீபம் கொண்டாடி இருக்கிறேன்.

இவை வெறும் சமயக் கட்டுரைகள் என்று கருதி விடலாகாது. தனி மனித மனக் குழப்பங்கள், அவற்றை தீர்க்கத் தேவையான ஆதாரங்கள், பலப்பல கட்டுரைகளில் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன.

வாழ்க்கையின் பாஷை பலருக்கும் புரிவதில்லை. இந்நூல் வழி அதனைப் புரியவைக்க அக்கறையுடன் முயன்றுள்ளேன்.

தற்புகழ்ச்சி தற்கொலையே. தலைக்கனம் நரகவாசலே. பிறர்க்காக வாழும்போதே வாழ்க்கைக்குப் பொருள் கிடைக்கிறது. அச்சமற்ற வாழ்வே உச்சமான வாழ்வு. எது மானச சுகாமி? என்கிற விளக்கங்கள் நிச்சயம் பலருக்கும் பயன்படும்.

புதுமை, புரட்சி என்று சமய உலகில் விவரம் புரியாது வெறியாட்டம் நிகழ்த்துவது என் நோக்கம் அல்ல. பழைய வைணவ உரை இலக்கியங்களின் சுகமான பல பகுதிகளில் நான்

அனுபவித்த நயங்களை மணம் குன்றாமல் சில கட்டுரைகளில் மலர விட்டிருக்கிறேன். பழைய இலக்கிய சமயப் பாடல்களில் எனக்குள்ள ஆழ்மன ஈடுபாட்டை சில கட்டுரைகள் சொல்லாமல் சொல்லும்.

எல்லோருமே பிறரிடமிருந்து தான் கொஞ்சம் வித்தியாசமானவர் என்று கருதுவது படைப்பின் குழ்ச்சி. அந்தச் குழ்ச்சிக்கு நான் மட்டும் பலியாகாமல் இருந்தால் படைப்பு வருந்துமல்லவா? நானும் என்னை அப்படியே கருதுகிறேன். சமய உலகிலேயே காலம் காலமாகக் கருதப்படும் பல உண்மைகள், சொல்லப்படும் பல செய்திகள் தவறாகவே பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. முன்னோர் சொன்னவை என்பதற்காக அந்த முள் கிரீடங்களைச் சுமக்க வேண்டியதில்லை என்று, சமய உலகில் புதிய சிந்தனைகள், புதிய பார்வைகள் பலவற்றை நான் சொல்லி இருப்பதாக நினைக்கிறேன்.

ஆனால் அந்தப் புதுமைகள் அந்தரத்தில் பூத்தவை அல்ல. சமய உலகில் ஆழவேர் ஓடிய பழைய வேரும், உச்சந்தலையில் புதிய புதிய கொழுந்துகளும், பூக்களும் சுமக்கும் கற்பக விருட்சம் போலவே என் கட்டுரைகளும் அமைய வேண்டும் என்கிற அக்கறையுடனே உருவானவை. பழைய வேரில் புதிய மலர்கள் என்கிறபடி பரம்பரியப் பாதுகாப்பும், புதியன தேடும் புரட்சி விழிப்பும் நூலெங்கும் காணப்படும்.

இந்தக் கட்டுரைகளில் பல, சக்தி விகடனில் எழுதப்பட்டவை. எழுத வாய்ப்பளித்த சக்தி விகடனுக்கும், நூலாக்கித் தரமாக வெளியிடும் கற்பகம் புத்தகாலயம் இராம. நல்லதம்பி அவர்கட்கும் நன்றி.

சக்தி விகடனில் ஆசிரியர் பொறுப்பில் ஆறு மாதங்கள் நான் இருந்தபோது, வழக்கமான சமயப் பத்திரிகையாக அது ஆகிவிடக் கூடாதே என்று அக்கறையுடன் உழைத்தேன். புராணப் புளுகுகள், சாமியார் புகழ் பாடும் சிங் சிங் ஜால்ராக்கள், மூடநம்பிக்கையை வளர்க்கும் முட்டாள் மதத்தன்மை, மனித

முயற்சிக்கும், மானுட மேன்மைக்கும் மரணஓலை வாசிக்கும் கட்டுரைகள், வராதபடி பார்த்துக் கொண்டேன். ஜோதிடத்தை முற்றத்தில் வையாது மூலையில் வைத்து எங்கு எதை நிறுத்த வேண்டுமோ அங்கு அதை நிறுத்தி வைத்தேன்.

மதம் கடந்த ஆன்மிகம் அரும்ப வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், சண்டை மறைந்து சமரச ஞானம் தோன்றும் சமய உணர்வு வளர வேண்டும் என்ற நினைப்பில், உணர்ச்சி வசப்பட்ட மதத்தன்மையை ஓரங்கட்டி, அறிவு வயப்பட்ட ஆன்மிகத்தை நிலைநிறுத்த அக்கறை கொண்டேன். ஒஷோவின் கருத்துக்களை ஒரு சமயப் பத்திரிகையில் வெளியிட்டு அமைதிப் புரட்சிக்கு அழைப்பு விடுத்தேன். காசு பறிக்கும் போலி சாமியார்களின் விளம்பரங்கள் வெளியிட்டால் காசு கிடைக்கும் என்றாலும் கண்ணியமாகாது என்று தடுத்து வைத்தேன்.

பத்திரிகை ஆசிரியர் பணி என்பது அதிக வேலைப்பளு உடையது என்பதால் என்னால் அதைத் தொடரமுடியவில்லை.

சக்தி விகடனில், அப்போது நான் எழுதிய கட்டுரைகள் பணவும் இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ளன. எப்போதும் வாசகர்க்கு விருப்பமானவற்றை எழுதும் எழுத்தில் எனக்கு உடன் பாடில்லை. வாசகர்க்கு உணர்த்த வேண்டியவற்றை, வாசகர் விரும்பும் வகையில் எழுதுவதே என் எழுத்து முறை. வாசகர் விரும்பும் விஷயங்களை எழுதுவது என்பன எழுத்து வேசிகளின் வாழ்க்கை முறை. வாசகர்க்குச் சொல்ல வேண்டிய கருத்துக்களை எழுத்தாளன்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும். ஆனால் வாசகன் விரும்பும் முறையில் சொல்லலாம். என் எழுத்து தாயின் பாசத்துடன் மதத்திலும், மக்கள் மனத்திலும் இருக்கிற பிழைகளைத் திருத்தும் முயற்சி.

வருத்தம் கூடாது. திருத்தம் வேண்டும்.

அன்பினிய
சுகி. சிவம்

வொருளடக்கம்

1.	அர்த்தமுள்ள வாழ்வு	9
2.	கணக்குப் பார்க்காத கருணை	13
3.	பூசைக்கேற்ற பூ எது?	17
4.	வாஸ்து பெரிசா? தர்மம் பெரிசா?	21
5.	சமயப் பிரச்சாரம் சரிதானா?	25
6.	என்ன பேரு வைக்கலாம்?	30
7.	அகங்கார அவஸ்தைகள்... ..	35
8.	தன்னைப் புகழும் தலைமைகள்	39
9.	துறவு என்பது துணியில் இல்லை	43
10.	கால்கட்டு போட்டாச்சா?	47
11.	மார்கழி விடியலில்... ..	51
12.	கொடையா? கொடுமையா?	55
13.	சரஸ்வதிக்கு ஏன் ஸ்படிக மாலை?	61
14.	இதுதான் அய்யா இராமாயணம்	66
15.	அச்சம் தவிர்	70
16.	உங்கள் ஒட்டு யாருக்கு?	75
17.	அழியா ஊர் அண்ணாமலை	81

18.	மோகத்தைக் கொன்றுவிடு	85
19.	காலில் விழுகிற கலாசாரம்	89
20.	அரைகுறையான அர்ப்பணிப்பு	94
21.	போலிகள் ஜாக்கிரதை	99
22.	முக்திக்கான முன்பதிவு	103
23.	மனிதனைச் சந்தித்து மனிதன் ஆனவன்	108
24.	விலை வேறு மதிப்பு வேறு	113
25.	கணக்கில் அடங்காத கருணை வேகம்	117
26.	தலைகால் புரியாமல் ஆடவேண்டாம்	122
27.	நீ எந்தக் கண்ணாடி?	126
28.	கடவுள் கட்டிய கோவிலை இடிக்கலாமா? .	131
29.	பக்தியா? பயபக்தியா?	136
30.	கூவி விற்கும் குருமார்கள்	140
31.	மதங்களை இணைத்த மகாகவி	144
32.	நீங்கள் எந்தப் பக்கம்?	148
33.	அடிமை கொடுத்த அறிவு	152
34.	அவர் வருவாரா?	155
35.	இந்துக்களே இது சரிதானா?	163
36.	சிவகாமி சோறு கொண்டு வா	167
37.	மனமார வாழ்த்துங்கள்	171

அர்த்தமுள்ள வாழ்வு

எனக்குள் நானே பேசிக் கொள்வது உண்டு. சிரிக்க வேண்டாம். எனக்கு மிகப் பிடித்த விஷயம் அது. அப்படிப்பட்ட ஒரு சம்பாஷணையை உங்கள்முன் வைக்கட்டுமா?

“வாழ்க்கை எப்போது அர்த்தமுள்ளதாக ஆகிறது?”

“அன்பு உள்ள போது!”

“ஒருவர் அன்பானவர் என்பதை எப்படி உணர்ந்து கொள்ள முடியும்?”

“தனக்காக மட்டுமே வாழாமல் பிறருக்காகவும் வாழவேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டவர் அன்புள்ளவர்.”

“பிறருக்காகவும் வாழ்வதுதான் அன்பு என்றால், பிறருக்காகச் சாக நேர்ந்தால் சாகலாமா? அப்படிச் சாவதும் அன்புதானா?”

“கடினமான கேள்வி.. பிறருக்காகச் சாக நேர்ந்தால் சாவும் ஒரு சாவல்ல.. நீடித்த வாழ்வே! தர்மம் அவர்களைச் சாகவிடாது.. மரணத்தை நிறுத்திவிடும்”

“அப்படிச் செத்தவர்களே இல்லையா?”

பொறுமை... உயிர் பிரிதல் வேறு, சாவு வேறு. பிறருக்காகச் சாக நேர்ந்தால் உயிர் பிரியலாம்.. ஆனால் அது சாவு ஆகாது. சீதையைக் காக்க ஜடாயு உயிர் பிரிந்தது.. ஆனால் அது சாவே அல்ல. மத ஒருமைப்பாட்டைக் காக்க காந்தியின் உயிர் பிரிந்தது.. ஆனால் அது சாவே அல்ல; நீடித்த ஜீவிதம், அழிவற்ற அமரத்தன்மை!

தனக்காக வாழும் வாழ்வைக் கீதை கண்டிக்கிறது. சமைக்கிற போதுகூடத் தனக்காக மட்டுமே சமைப்பது பாவம், துரோகம்! பலரும் உண்ண வேண்டும் என்று சமைப்பதே யாகம்.. யோகம்.. என்கிறது கீதை!

சுயநலத்துடன் வாழும் வாழ்க்கை ஆரம்பத்தில் இனிமையாக இருக்கும். பிறகு மிகமிக கசக்கும். பிறர்துயர் உணர்தல், பிறர் நலம் யோசித்தல், பிறருக்கேற்பத் தான் சிறிது மாறுதல்.. விட்டுக் கொடுத்தல் இவை ஆரம்பத்தில் கஷ்டமாக இருக்கும். முடிவில் மிக மிக இனிமையாக இருக்கும். வாழ்வு அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கும். வாழ்வில் ஈரப்பசை இருக்கும். நான் படித்த அழகான கதை ஒன்று:

அவன் ஒரு பணக்கார இளைஞன். வாழ்வின் போகங்களில் மூழ்கித் திளைத்தவன். தனது வசதிக்கு உலகத் தையே வளைத்துப் போட்டு அடிமையாக்கி அனுபவித்த சாம்ராஜ்யம் அவனுடையது! தனது ஊழியர் களை அவன் அவமதித்திருக்கிறான், அடித்திருக்கிறான். தன் பொருட்டு அவர்கள் உழைக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்றே அவன் அவர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து இருக்கிறான்.

பெற்றோர்கள் தன்னைப் பேணக் கடமைப்பட்டவர்கள்.. கேட்கும் போதெல்லாம் பணம் கொடுக்க வேண்டியவர்கள் என்ற உரிமையில் அவன், பெற்றோர் மனதைக் காயப்படுத்தி இருக்கிறான். கண்ணீர்விடச் செய்திக்கிறான்.

அழகான இளமையான எந்தப் பெண்ணும் தனக்கு உரியவள் என்றே அனுபவித்திருக்கிறான். எல்லாமே தனக்காக.. எதுவுமே தனக்காக என்பதே அவன் தீர்மானம். அதனால் முப்பது வயதுக்குள் அவனுக்கு வாழ்க்கை கசந்து விட்டது.. வெறுப்பு விளைந்தது. அமைதி தேடி அங்கும் இங்கும் அலைந்தான். முடிவில் ஒரு குருவிடம் தன் துயரத்தைச் சொல்லி அழுதான். “வாழ்க்கையே வெறுப்பாக இருக்கிறது” என்று அழுதான்.

அவனது கதையைக் கேட்ட குரு தட்டிக் கொடுத்தார். “அதுசரி.. வாழ்வில் உனக்கு என்ன தெரியும்..? ஏதாவது கலை, வித்தை, திறமை தெரிந்தால் சொல்லு.. நான் தெரிந்து கொள்கிறேன்” என்றார்.

“செஸ் விளையாடத் தெரியும்.. மிக நன்றாக விளையாடுவேன்” என்றான். குரு மகிழ்ச்சியுடன் தமது சீடர்களில் மிகப் பக்குவமான ஒருவரை அழைத்து அவனுடன் செஸ் விளையாடச் சொன்னார். அந்தச் சீடரின் கண்களில் கனிவு... வார்த்தையில் பணிவு.. நெஞ்சில் துணிவு. ஒளி உமிழும் உயர்வான முகம். எல்லாம் சரி.. ஆனால் அவருக்கு செஸ் என்றால் என்ன என்றே தெரியாது. ஆனால் குரு வார்த்தையை மீறி அவருக்கு வழக்கம் கிடையாது! குரு சொன்னதால் அந்த இளைஞனுடன் செஸ் விளையாடத் தொடங்கினார்.

அடுத்து குரு செய்த காரியம் சிக்கலானது. பளபளப்பான கூர்வாள் ஒன்றைக் கொண்டு வரச்சொல்லி நடுவில் வைத்தார். ஆட்டத்தில் யார் தோற்றார்களோ அவர்கள் வெட்டப்படுவார்கள் என்று அறிவித்தார். சீடரின் முகத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. ஆனால் இளைஞன் பயந்துவிட்டான். கவனமாக விளையாட ஆரம்பித்தான்.

சீடருக்கு செஸ் விளையாடத் தெரியாது என்பது அவனுக்கு ஆரம்பத்தில் தெரியாது. ஆனால் எச்சரிக்கையுடன் ஆடினான். நேரம் ஆக ஆகப் புரிந்துவிட்டது! சீடரின் காய்களை வெகுவாக வெட்டித் தள்ளினான். மரணத்தின் பிடியில் இருந்து தாம் தப்பிவிட்டதாகச் சந்தோஷப்பட்டான். சீடர்தானே சாகப் போகிறார் என்று வெகு தீவிரமாக ஆடினான். சீடரோ தோல்வி, மரணம் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் நிதானமாக ஆடிக் கொண்டே இருந்தார். இளைஞனுக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது. எப்படி இவரால் அமைதியாக இருக்க முடிகிறது? யோசித்தான், யோசித்தான். அவருடைய ஒளி மிகும் தாமரைக் கண்களை, நிலவு முகத்தை உற்று உற்றுப் பார்த்தான்.

அவன் மனம் என்னவோ செய்தது! எவ்வளவு நல்லவர் இவர்! இவர் சாவதா? நான் எவ்வளவு அயோக்கியன்! நான் வாழ்ந்து என்ன பயன்? இவரல்லவா வாழ வேண்டும் என்று பொறித்தட்டியது.. தாறுமாறாக ஆட ஆரம்பித்தான். சீடர் ஜெயிக்கட்டும் என்று வேண்டும் என்றே தன் காய்களைப் பலி கொடுத்தான்.

பளிச்சென்று குரு எழுந்தார். செஸ் பலகையைக் கைகளால் கவிழ்த்தார். இரண்டு பேரும் தோற்கவில்லை என்றார். இளைஞனைப் பார்த்து "ஆரம்பத்தில் சாவுக்குப் பயந்து வெறியோடு விளையாடினாய். பிறகு இவர் வாழ வேண்டும் என்று சாகவும் துணிந்தாய். பிறருக்காக வாழ்வதுதான் வாழ்வின் உண்மையான அர்த்தம் என்பது உனக்குப் புரிந்துவிட்டது. ஆஸ்ரமத்தில் கொஞ்சநாள் இருந்துவிட்டுப் போ" என்று ஆசி கூறினார்.

பிறருக்காக வாழும்போதுதான் வாழ்க்கை அர்த்தம் உடையதாகிறது.

2

கணக்குப் பார்க்காத கருணை

அன்பு, இரக்கம் என்பதெல்லாம் திட்டம் இட்டு வருகிற விஷயங்கள் இல்லை. Spontaneity என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள்.. பளீர் என்று தானாக ஏற்படும் உருக்கம்.. நெருக்கம்.. இரக்கம்.. இதுதான் உலகத்தின் ஒட்டுப் பசை. வண்டிச் சக்கரத்தின் உராய்வைப் போக்க வழவழப்பான மை போடுவார்கள். அது மாதிரி உலக உருளைக்கான உண்மையான 'கிரீஸ்' (grease) அன்புதான். அன்புதான் உலகப் பொதுமொழி, உலகப் பொதுமறை எல்லாமே...!

இந்த அன்பு உள்ளிருந்து ஊறிப் பெருகும் ஓர் உணர்வு. பால் உணர்ச்சி மாதிரி, தாய்ப்பால் மாதிரி சுரந்து பெருகும் பாசக் கசிவே இன்பமானது. எதையும் எதிர்பாராது ஊறிப் பெருகும் அன்பு எல்லையற்ற வலிமை உடையது. அதன் விளைவு அதிசயமானது.

காட்டுக்குப் போகும் கஷ்டத்திலும் சீதாபிராட்டி சுமந்திரனிடம் சொன்ன விஷயம் என்ன தெரியுமோ? அயோத்தி அரண்மனையில் தான் வளர்க்கும் கூண்டுக்கிளி, நாகணவாய்ப்புள் போன்ற பட்சி வகைகளுக்குத் தன்

வனவாச காலத்தில் ஆகாரம் போட ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னாள். அந்தப் பறவைகள் துன்பப்படக் கூடாதே என்று சிதை துன்பப்பட்டாள். அதன் விளைவு என்ன தெரியுமோ? சிதைக்கு இராவணனால் துன்பம் நேர்ந்த போது, இராவணன் சிதையைப் புட்பக விமானத்தில் கடத்திப் போன போது ஒடிவந்து உதவி செய்தது ஒரு பறவை- ஜடாயு. தன் உயிரையே கொடுத்துப் போராடியது!

எதிர்பார்ப்பற்ற அன்பு வலிமையானது. உலகின் இணைப்புச்சரடு அதுதான். எதிர்பார்ப்பின்றி நீங்கள் அன்பு காட்டினால் உலகம் உங்கள் மீது அன்பைப் பொழியும். தகுதி பார்த்து, லாபம் பார்த்து, பெருமை சிறுமை பார்த்து, கணக்குப் பார்த்து அன்பு காட்டினால் விளைவு அவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்காது. அது ஆபத்தில்கூட முடியும்.

ஒரு பொன்னாடை உங்கள் கையில் இருக்கிறது.. விலை உயர்ந்தது.. யாருக்குப் போத்தினால் என்ன லாபம் வரும் என்று நீங்கள் யோசிப்பீர்கள். ஒரு மயிலுக்குப் போர்த்துவிர்களா? அன்பு பீறிட்டு பேகன் போர்த்தினான், வள்ளல் ஆனான். அந்த மாதிரி ஒரு பொன்னாடையை ஏழைக் கிழவிக்குக் குளிருகிறதே என்று ஒருவர் போர்த்தினார். அந்த மகான் தாயுமானவர் என்றே வணங்கப்பட்டார். அன்பு, கருணை என்பதெல்லாம் திட்டம் இடப்படாத தெய்விக உணர்வுகள்.

ஒரு துறவி உட்கார்ந்து ஏதோ தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் முன்பு ஒரு பிச்சைப் பாத்திரம் இருந்தது. அவரைப் பார்த்த ஒரு வணிகனுக்கு ஏதோ மனஅதிர்வு தோன்றியது. என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாமலே தன் பையிலிருந்து ஒரு ஃங்க நாணயத்தை

அவருக்குப் பிச்சையாகப் போட்டு வணங்கினார் வியாபாரி. கடைக்குப் போனார். நெடு நாட்களாக அவருக்கு வரவேண்டி இருந்த பெருந்தொகை அன்று வந்து சேர்ந்தது. அதைவிட வேடிக்கை.. வியாபாரம் வழக்கத்தைவிட கூடுதலாக நடந்தது. இது துறவியின் சக்தியோ என்று வியாபாரிக்குத் தோன்றியது.

மறுநாளும் அவர் பிச்சைப் பாத்திரத்தில் காசு போட்டார்... வியாபாரம் செழிப்பாக இருந்தது. எதற்கும் இந்தப் பழக்கத்தை விட வேண்டாமே என்று தொடர்ந்தார். அதிகப் பணக்காரனாக ஆகிவிட்டார். ஒருநாள் வழக்கம் போல துறவியைப் பார்க்கப் போன போது அவர் அங்கில்லை. விசாரித்த போது அவர்தம்முடைய குருவை வணங்குவதற்குப் போயிருக்கிறார் என்று சொன்னார்கள்.

தேடிப் போன வியாபாரி ஆச்சர்யப்பட்டார். தாம் பார்த்த துறவி தம்முடைய குருகாலில் விழுந்து ஆசி பெற்றுக் கொண்டிருந்தார். "குருவே.. தங்கள் மேலான ஆசியால் எல்லாம் பெற்று மிக நிறைவாக இருக்கிறேன்" என்றார்.

வியாபாரி யோசிக்க ஆரம்பித்தார். "இவருக்குச் சில்லறைக்காசு போட்டதற்கே நமக்கு இவ்வளவு செல்வம் சேர்ந்துள்ளது. இவருடைய குருவுக்கு இன்னும் சக்தி அதிகமாக இருக்கும். எனவே அவருக்குத் தங்கநாணயம் போட்டால் நாம் கோடஸ்வரன் ஆகலாம்" என்று பேராசை தோன்றியது. துறவிக்கு வழக்கமாகப் போடும் காசை, அவருக்குப் போடாமல் குருமுன் இருந்த பிச்சைப் பாத்திரத்தில் போட்டுவிட்டு கடைக்குப் போய் ரொம்ப ஆவலாகக் காத்திருந்தார். ஏகப்பட்ட வியாபாரம் ஆகும்

என்று எதிர்பார்த்திருந்தார். ஆனால் நடந்ததோ தலைகீழ்.

அரசு அதிகாரிகள் சோதனைக்கு வந்தனர். வியாபாரம் நடக்கவே இல்லை. தெருவில் புதுக்கடை ஒருவர் வைத்தார். காசு குருவிற்குப் போடப் போட மேலும் மேலும் நட்டம். மனம் உடைந்து போன வியாபாரி துறவியின் குருவிடமே உண்மையைச் சொல்லி காரணம் கேட்டார்.

குரு சிரித்தபடி சொன்னார்: "மகனே... கருணை பொங்க, தகுதி எல்லாம் பாராது அன்பால் நீ துறவிக்குத் தந்தாய். கடவுளும் உன் தகுதி எல்லாம் பாராது கருணையாகப் பொழிந்தார். நீ செல்வன் ஆனாய். திடீர் என்று இவரைவிட இவர் தகுதி மேலானவர் என்று அறிவால் முடிவெடுத்து கணக்குப் பார்த்து தானம் செய்யத் தொடங்கினாய். கடவுளும் உன் தகுதி பார்த்து உன் தகுதிக்கேற்பக் கொடுக்கத் தொடங்கினார். நீ பிறரிடம் எப்படி நடந்து கொள்கிறாயோ அப்படித்தான் உன்னிடம் கடவுள் நடந்து கொள்கிறார்." சரி தானே!

3

புசைக்கேற்ற பூ எது?

“சார் இருக்கிறாரா?”

“சார் பூஜையில் இருக்கிறார். பூஜையில் உக்காந்தா இரண்டு மணி நேரமாவது ஆகும்”- இப்படிப்பட்ட புகழ்ச்சிகளைப் பல முறை நீங்கள் கேட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு. பூஜை என்றால் என்ன அத்தகம்?

“பூஜா” என்பது வடமொழிச் சொல். வழிபாட்டு முறைகள் அனைத்திற்கும் உண்டான ஒரு பொதுச் செல். ஆனால் தீவிரத் தமிழ் அன்பர்கள் ‘பூசை’ என்பது தமிழ்ச் சொல் என்று சாதிப்பார்கள். ‘பூ செய்’ அதாவது பூவினால் செய்யப்படும் செயல் என்று பொருள் சொல்லுவார்கள். அப்படி அர்த்தம் செய்தால் பூ இல்லாமல் நடந்தால் அது பூஜையே இல்லை என்றாகிவிடும். இது வீண்பிடிவாதமான அர்த்தம். தமிழில் வழிபாடு என்பது ஆயிரம் ஆயிரம் அர்த்தம் தருகிற அழகான சொல்.

ஆனால் பொதுவாக பூஜையில் பூவுக்கு அதிக மரியாதை உண்டு. எப்படி? மலரால் நாமத்தைச் சொல்லி அர்ச்சிப்பது... மந்திரங்களைச் சொல்லிச் சமர்ப்பணம்

செய்யும் போது மலர் தூவி வழிபாடு செய்வது... மந்திர புஷ்பம் ஆகிறது. சங்க காலத்தில்கூட பூத் தூவி இறைவனை வணங்குவது பழகிய வழிபாட்டு முறை.

இப்போது போல் தேங்காய், பழ அர்ச்சனையான கமர்ஷியல் குளறுபடிகள் இல்லாத ஏழாம் நூற்றாண்டில் இறைவன் சந்நதியில் பூவும் நீரும் இட்டு வணங்கும் பழக்கம் இருந்திருக்கிறது. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அப்பர் பெருமான் “சலம் பூவோடு தூபம் மறந்தறியேன்” என்றும், “பொக்கம் மிக்கவர் பூவும் நீரும் கண்டு நக்கு நிற்பவன்” என்றும் பாடுகிறார். இறைவனை மலர்தூவி வழிபட மக்கள்கையில் பூவும் நீரும் கொண்டு வரிசையாக நிற்கிறார்களாம். அவர்களில் சிலரது உள்ளீடு இல்லாத பொய் பக்தியைக் கண்டு சிவபெருமான் விலாநோகச் சிரிக்கிறாராம்... என்ன கற்பனை பார்த்தீர்களா!

இப்போதும் காசி மாதிரி இடங்களில் பூவும் நீரும் இட்டு இறைவனை வணங்குவதே பழக்கமாக இருக்கிறது! ஆனால் ஏன் பூ இடுகிறோம் என்பது மட்டும் பலருக்குப் புரிவதே இல்லை!

நமது இதயம் தாமரை மொட்டு மாதிரி இளம் சிவப்பு நிறத்தில் இருக்கிறது. அந்த இதயத்தாமரையில் உயிராக இறைவர் உறைகிறார். அதை உணர்ந்து உள்ளத்தாமரையை இறைவனுக்கு அர்ச்சிக்கும் பாவனையைப் புறத்தில் செய்யவே தாமரைபுஷ்பத்தால் இறைவன் திருவடித் தாமரையை அர்ச்சிக்கிறோம்.

சிவனுக்குக் கொன்றை, முருகனுக்குக் கடம்பு, அம்பாளுக்குத் தாழம்பூ, மகாலட்சுமிக்குத் தாமரை, சரஸ்வதிக்கு வெண்தாமரை என்றெல்லாம் நாம் வகுத்துக்

கொண்டு பூஜிப்பது ஹிந்து மக்களின் கலையுணர்ச்சியின் வெளிப்பாடு. பலவித மலர்களின் இனம் அழியாதபடி செய்யப்பட்டுள்ள பாதுகாப்பு ஏற்பாடு.

அதிகாலை எழுந்து, முகை அவிழும் மலர்களைப் பறித்து தொடுத்து அர்ச்சனை செய்வது உண்மையில் ஓர் ஆனந்தமான அனுபவம். பூக்களின் வண்ணம், மணம், ஒளி, புதுமை (Freshness) இவை நம்மை எங்கோ ஓர் ஆனந்த உலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும். அதிலும் வண்டு தொடா மலரையே இறைவனுக்கு அர்ச்சிக்க வேண்டும் என்பது சாத்திரம். வண்டு தொடாத மலர் பறிப்பது என்றால் அதிகாலை எழுந்தால்தான் முடியும். அதிகாலையில் மலர் மணம் நுகர்வது ஓர் அற்புதமான அனுபவம்தான்.

ஆனால் செடியில் இருந்து உலுக்கி, குலுக்கிப் பறித்தால்தான் பக்தி என்பது இல்லை. செடி கொடிகளிலேயே மலர்களை விட்டு விட்டு, அந்த ரசனையிலேயே ஆஹா என்று இறைஉணர்வு பெற்றும் பூஜை செய்ய முடியும்.

பெர்னார்ட்ஷா அவர்கள் வீட்டு மேசையில் உள்ள பூங்கொத்து ஜாடி காலியாகவே இருக்கும். அதில் பூக்கள் இருக்காது.

"மிஸ்டர் ஷா... உங்களுக்குப் பூக்கள் என்றால் பிடிக்காதோ... உங்கள் வீட்டு பூஞ்சாடிகள் காலியாகவே உள்ளனவே?" என்று ஒருவர் கேட்டார். ஷா சூடாகச் சொன்னார்... "எனக்குக் குழந்தைகளைக்கூட மிகப் பிடிக்கும். அதற்காக அவர்கள் தலைகளைக் கிள்ளி மேசை மீதா வைத்துக் கொள்ள முடியும்? அவர்களிடமே தலைகளை விட்டு விட்டுத்தானே ரசிக்கிறோம். நானும்

அப்படித்தான் செடிகளிடமே பூக்கள் இருப்பதை ரசிக்கிறேன்” என்றார்.

இக்கருத்தைத் தாயுமானவர் ‘நான் பூப்பறித்து பூசிப்பதில்லை... ஆனால் பூஜை செய்கிறேன்’ என்ற பொருளில் பாடினார். அருச்சுனனுக்குத் தான் பெரிய சிவபக்தன்; தன்னைப் போல பீமன் பூஜை செய்வதில்லை என்று கர்வம்கூட உண்டு. ஒருமுறை அவன் கயிலாயம் போனபோது வண்டிவண்டியாகப் பூக்களை ஓடிஓடிக் கொண்டு வந்து பூதகணங்கள் சிவபெருமான் காலடியில் மூச்சிறைக்க கொட்டின. இவ்வளவு பூக்களை வைத்து பூஜிப்பது யார் என்று அர்ச்சுனன் ஆச்சரியமாகக் கேட்டான். ‘பீமன்’ என்று பதில் வந்தது. “அவன் சோம்பேறி. பூப்பறித்து பூஜை செய்து நான் பார்த்ததே இல்லையே” என்றான் அர்ச்சுனன். சிவபெருமான் பூமியைக் காட்டினார்.

அங்கே காட்டு வழியில் போய்க் கொண்டிருந்த பீமன், இரு பக்கமும் பூத்திருக்கும் பல வண்ண மலர்களைப் பார்த்துப் பார்த்து வியந்தபடி, “ஆஹா... என்ன அழகு.. என்ன அழகு.. இவை யாவும் நம்மை ஆளும் அந்தச் சிவ பெருமானுக்கே உரியவை.. சிவார்ப்பணம்” என்று சிவ பாவனையுடன் சொல்லி கும்பிட்டான். அவ்வளவுதான், பூத கணங்கள் காட்டு மலர்கள் அனைத்தையும் அள்ளி வந்து சிவனுக்கு அர்ப்பணித்தார்கள். பூசையில் பூ முக்கியமல்ல, பூசிக்கிறவன் இதயப் பூதான் முக்கியம்.

4

வாஸ்து பெரிசா? தர்மம் பெரிசா?

ஒரு நண்பர் வீட்டில் கிருஹப் பிரவேசம்.. புதுமனை புகுவிழா.. மனிதர் சும்மா இல்லாமல் அரைகுறை அறிவாளிகள் அத்தனை பேருக்கும் அழைப்பைத் தந்துவிட்டார். வந்தவர்கள் அவரவர் வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டி மனிதரின் அமைதியைக் கெடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். நான் போன போது மனிதர் வாடி வதங்கி வற்றலாகிக் கிடந்தார்.

“என்ன நடந்தது?” என்றேன். வீடு வாஸ்துப்படி இல்லை என்று நண்பர்கள் பலர்(!) சொல்லி விட்டார்கள். பரிகாரத்திற்கு வாஸ்து யந்த்ரம், மீன்தொட்டி, திருஷ்டி கணபதி என்று ஏகப்பட்ட யோசனைகள் (!) தந்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். ஜப்பானிய வாஸ்து, சீன வாஸ்து இப்படி பல வாஸ்து தெரிந்தவர்கள் இங்கிதம் மட்டும் தெரியாமல் - மனிதரை நோகடித்து விட்டுப் போய்விட்டார்கள். மனிதர் நொந்து நூலாகிவிட்டார்.

“சமையல் அறை இங்கே இருக்கக் கூடாது.. படுக்கை அறை அங்கே இருக்கக் கூடாது.. பூஜை அறை இங்கே இருக்கக் கூடாது” என்று சொல்லிவிட்டார்களாம். என்ன

அர்த்தம்.. அந்த மனிதர் அந்த வீட்டில் இருக்கக் கூடாது என்பதுதான் அவர்கள் வெளியிட்ட கூட்டுப் பிரகடனம். அடக்கடவுளே... யார்தான் எந்த விஷயத்தில் கருத்துச் சொல்வது என்கிற விவஸ்தை வேண்டாமோ! முட்டாள்கள் சமூகம்...

வாஸ்து சாஸ்திரம் என்பதே பொய் என்பது என்கட்சி அல்ல.. அது ஒரு கடல். அதில் எந்த அலையும் தெரியாத அரைகுறைகள் எல்லாம் இன்று ஊரையே பயித்தியம் ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுதான் என் வருத்தம்.

மனையடி சாஸ்திரத்தில் 16 அடி மிகுந்த செல்வம், 12 அடி செல்வம் குழைந்து போகும் என்று போட்டிருக்கும். இந்த அடி அங்குலம் என்பதெல்லாம் பின்னால் வந்த கணக்கு. எனவே இந்த 16 அடி, 12 அடி என்பதெல்லாம் ஸ்கேல் அடியே அல்ல.. வீட்டு எஜமானர் கால் அடி.. அவர்காலால் 16 அடி நடக்க அதுதான் மனை அடி சாஸ்திரம் என்று ஒரு வாஸ்து நிபுணர் சொல்கிறார். 16 அடி ஸ்கேல் வைத்து கட்டியவன்கதி என்னாவது? இந்தத்தியரி உண்மை என்றால் அப்பா தனது காலடியில் 16 அடி பார்த்த வீட்டில் அப்பா இறந்து மகன் எஜமானன் ஆனால் வாழ முடியாது. காரணம், காலடி அளவு மாறிப் போய் விடாதா? என்ற கேள்வி எழும். ஆனால் அப்பா பிள்ளை உடல் வாசு ஒரேமாதிரி இருக்க அதிக வாய்ப்பு உண்டு என்று வாஸ்து பதில் சொல்லும்.

வாஸ்து ஒரு ஸயின்ஸ். அதை நான் மறுக்கவில்லை. அதன் விஞ்ஞானக் கூறுகளை உணருவது அவசியம். ஒரு முக்கியமான விளக்கம்: கேரளாவில் மலையாளத்தில் வாஸ்து நூல் உண்டு. அப்படியே ஆந்திராவில்

கர்நாடகத்தில் அந்த அந்த மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆந்திர வாஸ்துவைத் தமிழ்நாட்டில் apply பண்ணக் கூடாது. கேரளவாஸ்து தமிழ்நாட்டுக்குப் பொருந்தாது. சின்னச் சின்ன வேறுபாடுகள் மண்ணின் தட்ப வெப்பம், நீரோட்டம், கடல் உயரம் காரணமாக ஏற்படும். இவையெல்லாம் உளறுகிற உள்ளூர் வாஸ்துவுக்கு உறைக்கவா போகிறது! தமிழ்நாட்டு வாஸ்து நிபுணர்கள் மேற்கேயிருந்து கிழக்கே தண்ணீர் ஓட்டம் இருக்க வேண்டும் என்பார்கள். ஏன் தெரியுமா? நமது நதிகள் எல்லாம் மேற்கே உற்பத்தியாகி கிழக்கே வங்காள விரிகுடாக் கடலில் கலப்பவை. ஆனால் கேரளாவுக்கு இந்த வாஸ்து Rule செல்லாது. அங்கே நதிகள் கிழக்கே உண்டாகி மேற்கே அரபிக் குடாவில் கலக்கின்றன. அங்கு நீரோட்டம் கீழ் மேல். தமிழ்நாட்டில் மேல் கீழ். அது மாதிரியே மழை, வெயில் கணக்குப் பார்த்து வீடுகட்ட இலக்கணம் வகுத்தனர் முன்னோர். இப்போது எந்தத் தர்ம நியாயமும் இல்லாத Flats வந்துவிட்ட பிறகு எதை அளவு கோலாய் வைத்துக் கொண்டு பேச.. எழுத!

பூமி வடகிழக்கில் சற்று சாய்ந்தநிலையில் சுழலு வதால் வடகிழக்கில் பாரம் கூடாது என்பது பொதுவான வாஸ்து. இந்தியாவில் வடக்கு நோக்கிய காந்த ஈர்ப்பு இருப்பதால் பூஜையறையில் வடக்கு நோக்கி இருப்பது தியானத்துக்கு நல்லது. இது இந்தியாவுக்குப் பொருந்தும். ரஷ்யாவுக்குப் பொருந்தாது! நம் உள்ளூர் வாஸ்து ரஷ்யா போய் இதையே உளறுவது அசிங்கமாக இல்லையா? வடக்கு ஞானதிசை என்பதால் தெற்கு பாத்து பீரோ வைத்தால் கொஞ்சம் சில்லறை சேர சான்ஸ் உண்டு. இந்த யோசனை சீனாவுக்குச் செல்லாது!

காற்றோட்டம், வெப்ப ஓட்டம், சூரிய உதயம், நிரோட்டம் இவற்றைக் கணக்கிட்டு வீடுகட்டுவது அவசியம். பூமியைத் துண்டாடும்போது சக்தி அலை (Energy Flow) சரியாகத் துண்டாடப்படுவது அவசியம். எல்லாவற்றையும்விட எண்ணத்தாய்மையுடன், தருமம் சிதறாமல் வாழ்ந்தால் எந்த வீடும் நல்ல வீடுதான்.

பஞ்சபாண்டவருக்கு, வாஸ்து சாஸ்திரம் தோற்றுவித்த மயன்கட்டிக் கொடுத்த மாளிகையில் பாண்டவர்கள் வாழ முடிந்ததா? பதின்மூன்று வருடம் காட்டிலும் மேட்டிலும் பிச்சையல்லவா எடுத்தார்கள்? வாஸ்து அவர்களை வாழ விட்டதா? வாஸ்து சாஸ்திர பகவான் மயனே கட்டினாலும் தருமத்திற்கு விரோதமாகச் சூதாடத் துணிந்ததால் பாண்டவர் தெருவில் நிற்க வேண்டியதாயிற்று. வாஸ்து சாஸ்திரத்தைவிட தர்மசாஸ்திரம் வலிமையானது. வாசலையும் ஜன்னலையும் மாற்றினால் துயரங்கள் தீராது. வாழ்வையும் எண்ணங்களையும் மாற்றுங்கள்! வாஸ்தவ மான வாஸ்து அதுதான்!

சமயப் பிரச்சாரம் சரிதானா?

உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்து T.V. சேனல்களைப் புரட்டிப் புரட்டித் தள்ளுகிற 'ரிமோட்டை' உபயோகிப்பது சந்தோஷமான விளையாட்டாக இருக்கிறது. சமயத்தில் T.V. நிகழ்ச்சிகளைவிடவும் இந்தச் சேனல் விளையாட்டு ரொம்ப சுவாரஸ்யமாகவே இருக்கிறது.

ஒரு காலை நேரத்தில் இப்படி ரிமோட்டை அழுத்தி விளையாடிய போது ரொம்பவும் எரிச்சலாகி விட்டேன். பலப்பல மதத்தாரும் பலப்பல சாமியார்களும் தங்கள் தங்கள் கடவுள்களைக் கூவிக் கூவி விற்றுக் கொண்டிருந்தனர். முக்காடு போட்ட பெண்மணி, கோட் சூட் போட்ட ஆண்பிள்ளைகள், மாலையும் கழுத்துமாய் சாமியார்கள்... இப்படிப் பலர் காவி, வெள்ளை, சிவப்பு என்று கலர் கலராய்த் தோன்றித் தங்கள் கடவுள் எப்படியாவது பூலோகத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற வெறியுடன் பாடி ஆடிக் கத்தி பலப்பல மொழிகளில் சமய வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

தேர்தலில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றும் அரசியல் வாதிகளின் வெறியும் வேகமும் அவர்கள் பிரச்சாரத்தில்

நெடி வீசியது. தவக்களை இல்லாமல் சவக்களையுடன் ஒரு சாமியார், குங்குமப் பொட்டுக் கவுண்டர்பாணியில் ஒரு சாமியார், எழுவாய் - பயனிலை - செயப்படுபொருள் என்கிற வாக்கிய இலக்கணம் எதைப் பற்றியுமே கவலைப்படாத ஒரு உளறுவாய் சாமியார்... இப்படி மாறி மாறி சேனல்களில் ஒரு வெறியோடு வந்து போனார்கள். அவர்கள் கைவசம் உள்ள ஒரு சாமியை நம் தலையில் எப்படியாவது திணிக்க வேண்டும் என்கிற ஆக்கிரமிப்பு மனோபாவம் அவர்கள் ஒவ்வொரு அசைவிலும் தெரிந்தது. கடவுளே! உனக்கு இப்படிப் பல ஏஜண்டுகள் எதற்காக?

கடவுள் என்பது அவரவர் அனுபவம். இன்னும் சொல்லப் போனால் அது வெளியில் சொல்ல முடியாத, சொல்லக் கூடாத அனுபவம்.. போதுமா? திருமூலர் சொல்கிறார் “இரவெல்லாம் காதலனுடன் காதலி அனுபவித்த சுகத்தைத் தாயிடம் சொல்ல முடியுமா? முடியாது.” அது போன்றது இறையனுபவம்.

“கடலின் ஆழம் காணப் புறப்பட்ட உப்பு பொம்மை கரைந்துதான் போகுமே ஒழிய வெளியே வந்து கடலைப்பற்றிச் சொற்பொழிவு செய்யுமா? அதுபோல் சொல்ல முடியாதது இறையனுபவம்” என்கிறார் பகவான் ராமகிருஷ்ணர்.

“கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்” என்கிறது தமிழ் இறை உலகம். இப்படி இருக்க டி.வி. சேனல்களில் இப்படிக்கூவிக் கூவித் தங்கள் கடவுள்களை விற்க இவர்களால் எப்படி முடிகிறது?

கடவுள் என்பது அனுபவத்தால் விளைந்த ஆனந்தம். உண்மையில் அதை வெளியில் சொல்வதால் சுவை குன்றும் என்பதே ஞானிகள் அபிப்பிராயம். அதனால்தான் ஞானம் மோனத்தில் முடிகிறது. இவ்வளவு ஏன்? உலக இன்பமே அப்படித்தானே...!

“சுற்றுலா போகலாம்.. ஊட்டிக்கு.. ஜாலியாக இருக்கும். இருநூறு ரூபாய் கட்டணம்.. வருகிறவர்களைக் தூக்குங்கள்” என்றார் பள்ளி ஆசிரியர். வகுப்பில் இருந்த நாற்பது பேரில் ஒருவனைத் தவிர எல்லோரும் கை தூக்கினார்கள். ஆசிரியர் வருந்தினார்.

கைதூக்காத பையனைப் பார்த்து “தம்பி.. உனக்குப் பணம் கிடைக்காதா! நான் வேண்டுமானால் தரட்டுமா?” என்றார்.

“சார்... உங்களுக்கு வேண்ணா எங்கிட்ட வாங்கிக் கங்க.. நான் தர்றேன். ஆனால் நான்வர மாட்டேன்” என்றான் பையன்.

“சுற்றுலா போனா ரொம்ப ஜாலியா இருக்கும்ப்பா... அந்த மாதிரி ஆனந்தம் பிறகு கிடைக்காதப்பா” என்றார் ஆசிரியர்.

“உண்மைதான் சார். சுற்றுலா ரொம்ப ரொம்ப ஜாலியாதான் இருக்கும். ஆனால் போய் வந்ததும் சுற்றுலா சென்று வந்ததை விளக்கி இரண்டு பக்க அளவில் கட்டுரை எழுதும்பிங்க. அது ரொம்ப ரொம்ப அவஸ்தையாச்சே” என்றான் பையன். உண்மை.. ஆனந்தமான அனுபவங்களை வெளியிடுவது, வார்த்தைப்படுத்துவது சுகம் தரும் விஷயம் இல்லை.. அதனால்தான் பகவான் ராமகிருஷ்ணர் “வேதங்கள் கடவுளை எச்சில்படுத்த முயன்றன” என்று

ஓர் அறிவிப்புச் செய்தார். இப்படி இருக்க, தங்கள் கடவுளைப் பற்றி இவர்கள் நடத்தும் குறுகிய Crude பிரச்சாரங்கள் வேதனையாக இல்லையா?

விவேகானந்தர் வாழ்வில் ஒரு நிகழ்ச்சி சொல்கிறேன். பகவான் ராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர் மற்றும் தமது பல சீடர்களோடு கங்கைக் கரைப் பக்கம் ஒருமுறை வந்து கொண்டிருந்தார். முரட்டு நாய் ஒன்று குப்பைத் தொட்டியில் கிடந்த எலும்பை ருசித்து ரசித்து ஆனந்தமாகக் கடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதைச் சுற்றிலும் நொண்டி நாய்கள், சொறி நாய்கள், எலும்பும் தோலுமான பல்வேறு நாய்கள் ஆசையோடு அந்த எலும்பை வாயில் எச்சில் ஊறப் பார்த்துக் கொண்டு பரிதாபமாக நின்றன.

கொஞ்சம் தெம்பான சில நாய்கள் உர్రென்று உறுமிக் கொண்டு, வள் என்று குலைத்துக் கொண்டு, ஊளையிட்டுக் கொண்டு அங்கும் இங்கும் ஓடின. முரட்டு நாயோ இது எதையும் சட்டை செய்யாமல் அந்த உணவைத் தின்னுவதிலேயே குறியாக இருந்தது. இதைப் பார்த்த பகவான் ராமகிருஷ்ணர், “இதிலிருந்து உங்களுக்கு என்ன தெரிகிறது?” என்று கேட்டார்.

“நாய்கள் பண்பற்றவை. தன் இனத்தில் சில பட்டினி கிடக்க ஒன்று மட்டும் தின்னும் இயல் புடையவை” என்றார் ஒரு சீடர்.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்பும் பண்பற்றவை” என்றார் மற்றவர்.

“மனித ஜாதி மாதிரியே நாயிலும் வலியவன் வைத்ததே சட்டம்” என்றார் இன்னொரு சீடர். உடனே

சுவாமி விவேகானந்தரை உற்று பார்த்தார் பகவான்
இராமகிருஷ்ணர். விவேகானந்தரோ -

“உணவை அனுபவிக்கும் நாய் குரைக்கவே இல்லை.
குரைக்கின்ற நாய்கள் அனுபவிக்கவே இல்லை. வெறும்
வாசா ஞானிகள் போல” என்றார். விளக்குகிறேன்.

அந்த நாய் தான் அடைந்த உணவை ஆனந்தமாக
அனுபவிக்கிறது, ஓர் உண்மை ஞானிபோல. உண்மை
ஞானி இறைவனை அடைந்தால் இப்படித்தான் அலட்டிக்
கொள்ளாமல் எதையும் சட்டை செய்யாமல் அனு
பவிப்பான். வாய்கிழிய அலறும் மற்ற நாய்கள் பொய்
யான ஞானிகள் மாதிரி. இறை இன்பத்தை நெருங்கத்
திராணியற்ற ‘வாசா ஞானிகள்’ அனுபவம் ஏதும் இல்லா
மலேயே உபந்யாஸம், சமய பிரச்சாரம், காலட்சேபம்,
சொற்பொழிவு, பட்டிமன்றம் என்று வாய்கிழியக்
குரைக்கிறார்கள். யோசிக்க வேண்டிய விஷயம்.

6

என்ன பேரு வைக்கலாம்?

எந்தக் கூட்டணியும் ரொம்ப நாள் நீடிப்பதில்லை. உண்மைதான். எலும்பு, நரம்பு, ரத்தம், சதை இப்படி உதிர்க்கட்சிகள் உயிர் என்கிற தனிக்கட்சியுடன் வைத்திருக்கும் கூட்டணிதான் நாம். நாம் எவ்வளவு நாள் நீடிக்க முடியும்?

உடம்பையும் உயிரையும் பிரித்து இந்தக் கூட்டணி ஆட்சியைக் கவிழ்க்க மரணம் என்கிற எதிர்க்கட்சி தவியாகத் தவிக்கிறது! எப்படியும் ஜெயிக்கிறது. ஆனால் மரணம் ஜெயிக்கிற வரை உடம்பு - உயிர் கூட்டணி ஆட்சி நடக்கத்தான் செய்கிறது!

இந்தக் கூட்டணி ஆட்சிக்கு அதாவது மனிதனுக்கு ஏதாவது ஒரு பேர் வைக்க வேண்டி உள்ளது! ராமசாமி, கிருஷ்ணசாமி, பிரமிளா, ஜானகி இப்படி ஏதாவது பெயர் வைத்தாக வேண்டி உள்ளது. பெயர் வைக்காமல் காருக்கு நம்பர் பிளேட் போடுகிற மாதிரி T.N. 07-31-834 என்றெல்லாம் மனித ஜன்மங்களுக்கு நம்பர் போட முடியாது!

ஹிந்துக்கள் கெட்டிக்காரர்கள். பரப்பிரும்மமாகிய கடவுள்தான் இப்படி மனித வடிவத்தில் பிறந்து வாழ்க்கை நாடகம் நடத்துகிறார் என்று முடிவு கட்டி பரம்பொருளுக்குப் பெயர் வைக்கிறோம் என்ற எண்ணத்தில் இறைவன் நாமாக்களையே பெயர்களாக வைத்தனர்.

விஷ்ணு ஸகஸ்ரநாமத்திலும் லலிதா ஸகஸ்ர நாமத்தில் உள்ள பெயர்களைச் சூட்டுவது பல குடும்பங்களில் உண்டு. பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரிக்க இதுவும் ஒரு வாய்ப்பு என்கிற எண்ணத்தால் செய்தவர்கள் சிலர். மனிதன் பரப்பிரும்மத்தின் துளி என்று உணர்ந்து செய்தவர்கள் சிலர்.

இப்போதெல்லாம் கதை மாறிவிட்டது. பப்லு.. என்று நாகரிகமாக நாய்க்குட்டிகள் பெயர் மாதிரி பெயர் வைத்தால்தான் பலருக்குப் பிடிக்கிறது.

முன்பெல்லாம் ஒருவர் பெயர் சொன்னால் உடனே நட்சத்திரம் சொல்லிவிடலாம். சு, சே, சோ என்று பெயர் ஆரம்பமானால் அஸ்வினி நட்சத்திரத்தில் பிறந்திருப்பார். அ, இ, உ, எ என்றால் கிருத்திகை, தி, து, தெ, தொ என்றால் விசாகம் என்று ஒரு பட்டியல் உண்டு.

முன்பு பல குழந்தைகள் பெற்றதால் எல்லா தாத்தா, பாட்டி பெயர்களையும் வைக்க வசதியாக இருந்தது. இப்போது ஒன்றிரண்டு என்பதால் எந்தத் தாத்தா, பாட்டி பேர் என்பது முதல் பிரச்சனை. தாத்தா பாட்டி பேர்வைத்தால் ஏன் வைத்தாய் என்று குழந்தைகள் வளர்ந்ததும் படுபிரச்சனை!

ஆண் குழந்தைக்கு 'சிவசாமி' என்று தன் அப்பா பேர் வைக்கத் தகப்பனார் ஆசைப்பட்டார். கிருஷ்ணசாமி என்கிற

தன் அப்பா பேர் சூட்ட மனைவி ஆசைப்பட்டாள். 'சிவசாமி' 'கிருஷ்ணசாமி' 'சிவசாமி' 'கிருஷ்ணசாமி' என்று புருஷன் பெண்டாட்டி சண்டை போட ஆரம்பித்தார்கள்.

எதிர்வீட்டுக்காரர் உள்ளே வந்தார். பிரச்சனைக்குத்தீர்வு சொன்னார். 'சிவராம கிருஷ்ணன்' என்று பேர் வைத்தால் சிவசாமி கிருஷ்ணசாமி இரண்டு சாமியும் வந்து விடுவார்கள் என்றார். ஒரே சந்தோஷம்.

ஒருவாரம் கழித்து கணவன் மனைவி பேசிக் கொண்டிருந்தபோது சிவராமகிருஷ்ணன் என்கிற பேரைப் பற்றி ஆராயத் தொடங்கினார்கள். "சிவசாமி உன் அப்பா.. கிருஷ்ணசாமி என் அப்பா.. நடுவில ராமசாமி வந்துட்டாரே? அவரு..." என்று வீட்டுக்காரர் இழுத்தார். "அதுவா.. ராமசாமி.. எங்க அப்பா" என்று முழங்கியபடி எதிர்வீட்டுக்காரர் உள்ளே வந்தார்.

ஒரு குழந்தைக்கு யார் பேர் வைக்கலாம்? அப்பா அம்மா பேர் வைக்கலாம். அல்லது அப்பா அம்மாவைப் பெற்ற அவர்கள் அப்பா அம்மா பேர் வைக்கலாம். அல்லது அவர்கள் ஸ்தானத்தில் இருக்கிற மாமா, பெரியப்பா, சிற்றப்பா என்கிற கிளையார் பெயர் சூட்டலாம். கண்டவனும் பெயர் வைக்கலாமோ!

இன்றைக்கு நம் ஜனங்கள் விவஸ்தை இல்லாமல் ஜீப்பில் போகிற தலைவர்கள்(!) பேர் வைத்தால் சந்தோஷப்படுகிறார்கள்.

பெற்றவர்களைத் தவிர வேறு யார் பேர் வைக்கலாம் என்றால் அவர்களது குரு, குலகுரு, ஆச்சாரியர்களுக்கு இந்த உரிமை உண்டு.

மனிதன் உடம்பு+உயிர் சேர்ந்த கூட்டணி என்றேன். ஒருவருடைய உடம்பு அவரது தாய் தகப்பன் மாதிரியே இருப்பது இயற்கை. கண் மூக்கு காது, சர்க்கரை வியாதி உட்பட பரம்பரையில் இருக்கிற மாதிரி இருக்கும். எனவே உடம்புக்கு அதிகாரிகள் பெற்றோர், பெற்றோரின் பெற்றோர். அவர்கள் பேர்வைக்க உரிமை உடையவர்கள்.

உயிர் அல்லது ஆன்மாவை நமக்குப் புரிய வைப்பவன் குரு. ஆச்சாரியன். உயிர் இறைவனே என்று உணர்த்தி முக்திக்கு வழிகாட்டும் குரு இந்தக் கூட்டணிக்குப் பெயர் வைக்கத் தகுதி உடையவர். உடம்பு, உயிர் சேர்ந்த கூட்டணிக்கு, உடம்புக்கு உரிமை உடைய பெற்றோர் அல்லது உயிருக்கு உடமை உடைய குரு இவர்கள்தான் பெயர் வைக்கலாமே ஒழிய தெருவில் போகிற வருகிறவர் எல்லாம் பெயர் வைப்பது நல்ல கலாசாரமாகத் தோன்றவில்லை.

நமது அரசியல்வாதிகள் பெயர் வைத்து ஆரம்பித்த கட்சிகள் பல உருப்படவில்லை. இவர்கள் பெயர் வைத்து நம் பிள்ளைகள் உருப்பட முடியுமோ? அறிவுள்ளவர்கள் யோசிக்கட்டும்.

ராமாயணத்தில் ராமனுக்குப் பேர் வைத்தவர் யார் தெரியுமோ? வசிட்டர். பரதன், லக்ஷ்மணன், சத்ருக்கனன் என்று தசரதன் பிள்ளைகளுக்குக் குல குரு வசிட்டர்தான் பேர் வைத்தார். இதில் இருந்து என்ன தெரிகிறது! அரசியல் தலைவனுக்கும் கூட குருதான் பேர் வைக்க வேண்டும் என்று தெரியவில்லையா?

‘இராமன் எனப் பெயர் ஈந்தான்’

‘பரதன் என்று பன்னினான்’

‘இலக்குவன் என்று இசைத்தனன்’

‘சத்ருக்கனன் என்று சாற்றினான்.’

என்கிறது கம்பராமாயணம். நான்கு வேதம் மாதிரி பிறந்த நான்கு அரச குடும்பத்துத் தலைவர்கட்கும் நான்மறை பயின்ற குலகுரு வசிட்டர் பேர் வைத்தார். அதனால்தான் இன்று வரை அந்தப் பெயர்கள் நிலைத்து நின்றுள்ளன.

ஞானம், தவம், சீலம், நிறைநலம் மிக்க குருமார்கள், பிறந்த சிசுக்களைத் தீண்டி, செவிவழி உரக்கச் சொல்லி உடம்பும் உயிரும் சேர்ந்த கூட்டணிக்குப் பெயர் வைக்கும் பாரத மரபைப் பாதுகாக்க வேண்டியது நமது கடமை!

அகங்கார அவஸ்தைகள்...

என் நண்பர் ஒருவர்... கறார் பேர்வழி.. எதையும் திட்டமிட்டுச் செய்வார். திட்டவட்டமாகவே முடிவெடுத்து அதை அனைவரும் கீழ்ப்படிந்து பின்பற்ற வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துவார். என்ன சமையல் என்பதைக்கூட நாற்பது வருஷமாய் அவரை நம்பி வந்த மனைவி முடிவெடுக்க அனுமதித்தது இல்லை. தமது நிர்வாகத்திற்கு வீடு, அலுவலகம் எல்லாம் கட்டுப்பட்டு இருப்பதில் அவருக்கு அப்படி ஒரு கர்வம்.. பெருமிதம். "என்னைக் கேட்காமல் என் வீட்டில் யாரும் மூச்சுக் கூட விட முடியாது" என்று பெருமைப்படுவார்.

ஆனால் அண்மையில் அவரை ஆஸ்பத்திரியில் போய்ப் பார்த்தபோது, அவரைக் கேட்காமலேயே அவர் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு இருந்தார். புரியும்படி சொல்லட்டுமா? பிறர் தயவில் - அவர் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருந்தார்... ஆனால் அவர் மூச்சு விடுவது அவருக்கே தெரியுமா என்பது தெரியாது. கோமா எனப்படும் சுய நினைவற்ற நிலை. "என்னைக் கேட்காமல் என் வீட்டில் யாரும் மூச்சுக் கூட விடமுடியாது" என்று பெருமைப்பட்ட அவர் இனியும் மூச்சுவிட வேண்டுமா வேண்டாமா என்று டாக்டரும் நண்பரின் மனைவியும் பலரைக் கேட்டுக்

கொண்டிருந்தார்கள். வேதனையாக இருந்தது. 'கோமா'வில் இருப்பவர்கள் நினைவு திரும்ப நாள் நேரம் சொல்ல எந்த மருத்துவராலும் முடியாது.

“சுயம்” என்பது முக்கியம்தான். ஆனால் எல்லாமே 'சுயத்தில்' அடங்குவதில்லை. நமக்குத் தெரியாமலேயே நமது நிர்வாகத்தில் இன்றியே நமது சுவாசம் நடக்கிறது. சுய நினைவற்ற நிலையிலும் சுவாசம் மட்டும் நடப்பது எவ்வளவு ஆச்சர்யமான விஷயம் என்று யோசித்துப் பாருங்கள். நம்மிலிருந்து நமது மூச்சை இயக்குவது எது? எல்லா வற்றையும் இயக்கும் நம்மை உள்ளிருந்து ஏதோ ஒன்று இயக்குகிறதே! அதுதான்கடவுள் என்று உணர வேண்டாமா?

நம் வசத்தில் நமது நிர்வாகத்தில் உள்ள பல விஷயங்கள் எத்தனையோ முறை தவறி இருக்கின்றன. மருத்துவர் கொடுத்த மாத்திரை சாப்பிட மறந்து போய் விட்டு ஆஹா... “சாப்பிடுமுன் சாப்பிடச் சொன்னார்.. மறந்துவிட்டேனே” என்று வருந்தி இருக்கிறோம். ஸ்கூட்டர் சாவியைத் தொலைத்துவிட்டுப் படாதபாடு பட்டிருக்கிறோம். தொலைபேசி பில் கட்ட மறந்து தொடர்புற்றுந்து துன்பப்பட்டிருக்கிறோம். நல்ல வேளை சுவாசம் நமது நிர்வாகத்தில் இல்லை. இருந்தால் பலமுறை துண்டிக்கப்பட்டு பலமுறை செத்துப் போயிருப்போம்! இறைவன் அதனைத் தனது நிர்வாகத்தில் வைத்திருப்பது நமது கொடுப்பினை என்றே தோன்றுகிறது.

குடும்பம் என்னால் நடக்கிறது.. தொழிற்சாலை என்னால் நடக்கிறது.. எல்லாமே நம்மால் நடக்கிறது.. என்கிற அகங்கார அவஸ்தையில் இருந்து கொஞ்சம் வெளி வாருங்கள்.

ஓர் கடல் அலை எவ்வளவு உயர்ந்து, எழுந்து, வேகமாய் விழுந்தாலும் அலை ஒரு தனித்த இயக்கமே

இல்லை..! எழுந்தது, விழுந்தது, மோதியது, அதனால் மோதப்பட்டது எல்லாமே கடலே! அது கடலின் ஒரு அசைவே! ஆம் இறைவன் என்கிற கடலில் நாம் ஒரு அலை என்பதை உணராத அகங்கார ஆட்டங்கள் அவஸ்தை.. அசிங்கம்.. அலங்கோலம். நமது ஒவ்வொரு இயக்கமும் கடவுளின் இயக்கமே என்பதை உணரும் பூரண சரணாகதியே ஞானத்தின் பிறப்பு, நிம்மதி நிலை. இதை விளக்கும் அழகான கதை ஒன்று நான் படித்த கதை:

பாஷை தெரியாத அன்னிய நாட்டில் நுழைந்த ஒருவனுக்கு அங்கு நடப்பது எல்லாமே ஆச்சரியமாக இருந்தது. வியப்புடன் விழிகளை விரியத் திறந்தபடி விவரிக்க முடியாத நிலையில் அங்கும் இங்கும் அலைந்தான். அவனை அங்கு யாருக்கும் தெரியாது. அவனுக்கும் அங்கு யாரையும் தெரியாது! பாஷையும் புரியாது.

அவன்கண்முன் ஒரு பெரிய மாளிகை தட்டுப்பட்டது. பலர் வாசலில் நின்று வருபவர்களை வணங்கி வரவேற்றார்கள். குனிந்து பதில் வணக்கம் சொல்லியபடி பலர் உள்ளே நுழைந்தார்கள். ஆச்சர்யத்துடன் அவர்களைப் பின்பற்றி அவனும் மாளிகைக்குள் நுழைந்தான். உள்ளேயும் வரவேற்பு பலமாக இருந்தது. பலர் அங்கு உணவு உண்டு கொண்டிருந்தனர். ஏதோ அரசர் மாளிகை என்று எண்ணி அவர்களுடன் போய் அவனும் அமர்ந்து கொண்டான். விதவிதமாக உணவு வகைகள் வந்து கொண்டே இருந்தன. அவர்கள் விருந்தோம்பலை வியந்த படி வயிறு புடைக்க உண்டு எழுந்தான். புறப்பட்டதும் உபசரித்தவன் ஒருவன் வந்து ஒரு காகிதத்தை நீட்டினான். அது பில்.. சாப்பிட்ட தொகைக்கான கட்டணம். அவன் வந்த இடம் ஒரு ஹோட்டல். பாஷை தெரியாத அவனுக்கோ அது புரியவே இல்லை.

அது ஏதோ மரியாதை நிமித்தமான பாராட்டுக் கடிதம் எனப் பணிவுடன் வாங்கிக் கொண்டு தன் பைஷியில் நன்றி சொல்லிவிட்டு நடையைக் கட்டினான். வழி மறித்த காவலன் அவனை ஹோட்டல் மானேஜர் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். அவன் பேசியதும் புரியாமல் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்திருக்கும் தன்னை அவன் சிறப்பாகப் பாராட்டுவதாக நினைத்துக் கொண்டு நன்றி நன்றி என்று பைத்தியம் போல் கூறிக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தான். மானேஜர் அவனைக் கொண்டு போய் நீதிபதி முன் நிறுத்த, அவர் கேட்டதும் புரியாமல் அவர் தம்மைப் பாராட்டுவதாக நினைத்து நன்றி கூறிக் கொண்டே இருந்தான். நீதிபதி கோபமடைந்தார்.

கழுதைமேல் அவனை ஏற்றி 'இவன் ஒரு மோசடிக் காரன்' என்று எழுதி போட்டு மாட்டி ஊர்வலம் விட வைத்தார். இந்த மூடனோ தன்னைப் பாராட்டி அரசாங்கமே விழா நடத்துவதாக நினைத்துக் கொண்டான். அவனுடைய ஊரைச் சேர்ந்த பைஷி தெரிந்த ஒருவன் வந்து நடப்பதைக் கூறி தலையில் அடித்துக் கொண்டு நகர்ந்து போனான். அப்போதும் மூடன் "அவன் பொறாமைக்காரன்.. என் பாராட்டு ஊர்வலத்தைப் பார்க்கப் பொறுக்காமல் பேசுகிறான்" என்றே அகங்காரத்துடன் நினைத்தான்.

இந்த மூடனுக்கும் நமக்கும் என்ன வித்தியாசம்! ஒன்றுமே இல்லை! வாழ்க்கையின் பைஷி புரியாமல், ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் நமது அகங்காரத்தின்படியே அர்த்தம் செய்து கொள்கிறோம்! அகங்காரம் என்கிற பிரமையில் இருந்து விலகி இருந்தால் மட்டுமே கடவுளை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும்!

தன்னைப் புகழும் தலைமைகள்

“என்னால் இதைச் செய்யவே முடியாது” என்பது கோழைத்தனம். “முடியும்” என்பது தன்னம்பிக்கை. “என்னால் மட்டுமே முடியும்.. வேறு எவனாலும் முடியாது” என்பது ஆணவம். நமது தன்னம்பிக்கையை உலகில் பலர் ஆணவமாகக் குழப்பிக் கொள்வது உண்டு. ஆனால் ஆணவத்தைத் தன்னம்பிக்கை என்று எவரும் பாராட்டமாட்டார்கள்.

தன்னம்பிக்கை உள்ளவர்கள்கூடத் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொள்ளக் கூடாது. தற்புகழ்ச்சி தன்னம்பிக்கையை அதிகரிக்காது. அசிங்கப்படுத்தி விடும். இன்றைக்கு இலக்கியம், சமயம், அரசியல் என எல்லா இடங்களிலும் வெட்கமே இல்லாமல் பலர் தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்து கொள்வது அருவருப்பாக இருக்கிறது; ஆபாசமாக ஒலிக்கிறது! என்ன செய்ய?

தற்புகழ்ச்சி எவ்வளவு பெரிய பாவம் என்று தர்ம சாஸ்திரங்கள் சொல்லியிருப்பது பலருக்குத் தெரிய வில்லை என்றே நினைக்கிறேன். மகாபாரதத்திலிருந்து

அருமையான நிகழ்ச்சி ஒன்று சொல்கிறேன். அதன் பின்னாவது தன்னைத் தானே வியந்து புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பேசும் தலை(க்கனம்)வர்கள் தற்புகழ்ச்சியின் கொடுமையை உணரட்டும்.

யயாதி என்பவர் யாக யக்ஞங்கள் செய்த மாமன்னர். சந்திரகுல அரசர்களில் புகழ்பெற்றவர். பாண்டவர்களின் முன்னோரில் மிக முக்கியமானவர். அவர் தவம் செய்யும் போது பசியாறமாட்டார். பழங்கள் கூட உண்ணமாட்டார். 'பட்டினி' என்று புலம்பவும் மாட்டார். தண்ணீர்கூட அருந்தாது கடும் தவம் புரிவார். அதைவிட ஆச்சர்யம், யாக யக்ஞங்களுக்குப் பலனாக இது வேண்டும் அது வேண்டும் என்று தேவர்களிடம் கோரிக்கையும் வைக்கமாட்டார். இதனால் தேவர்கள் பாடு திண்டாட்டமாகப் போய் விட்டது!

தேவர்களை ப்ரீதி செய்யும் கடும் யாகம் செய்துவிட்டு தேவர்களிடம் எதையுமே யாசிக்காத போது அவர்கள் கடன்காரர்கள் ஆகிவிட்டார்கள். அதனால் யயாதியின் மேன்மை கருதி அவருக்குத் தனிச் சலுகை கொடுத்தனர். அவர் மனித உடலோடு பிரம்ம லோகம், இந்திர லோகம் எங்கு வேண்டுமானாலும் சென்று வர அனுமதி அளித்திருந்தனர். ஆனால் அப்போதும் யயாதி அடக்கமாக நடந்து கொண்டார். தனக்குக் கிடைத்த சலுகைகளால் அவர் கர்வம் அடையவில்லை.

இந்திரனுக்குத்தான் மிக தர்ம சங்கடமான நிலை உண்டாயிற்று. காரணம். இந்திர பதவிக்குரிய தவங்களை எப்போதோ செய்து முடித்துவிட்டு பதவியை விரும்பாத பண்பாளராக யயாதி இருந்ததால் அவர் இந்திரலோகம்

வரும் போதெல்லாம் எழுந்து நின்று வரவேற்க வேண்டி இருந்தது. அதுமட்டுமல்ல, அவரைத் தன்னைவிடக் கீழான ஆசனத்தில் அமர்த்த முடியவில்லை. எனவே ஒவ்வொரு முறையும் தனக்குச் சமமாகத் தன்னுடைய ஆசனத்திலேயே உட்கார வைக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவரது புண்ணிய பலம்தானே இத்தகைய தர்மசங்கடத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது! எப்படி வீழ்த்துவது என்று இந்திரன் மனதிற்குள் புழுங்கிக் கொண்டே இருந்தான்.

ஒரு நாள் யயாதி இந்திர லோகம் வந்து சமமாகத் தன் ஆசனத்தில் இருந்து உரையாடிய போது அளவுக்கு மீறி யயாதியைப் புகழ் ஆரம்பித்தான். “ஆஹா உம்மைப் போல் கடுந்தவம் செய்தவர் யார்? உலகெங்கும் தேடினாலும் உமக்கு ஒப்பாக எவரும் இல்லை!” என்று அடுக்கடுக்காகப் புகழ்ந்தான். யயாதிக்குக் கர்வம் தோன்ற ஆரம்பித்தது. “ஆமாம்.. எவன் எவனோ தவம் செய்திருக்கிறான். என்னை மாதிரி கடும்தவம் எவனும் செய்ததே இல்லை.. எனக்கு நிகராக எவனும் பிறந்ததும் இல்லை.. பிறக்கப் போவதும் இல்லை” என்று கூச்சம் இல்லாமல் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொண்டான் யயாதி.

அவ்வளவுதான்.. இந்திரன் கடுமையாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, “யயாதி என் சிம்மாசனத்தில் இருந்து எழுந்திரு. தற்புகழ்ச்சியின் மூலம் நீ உன் சகல புண்ணிய பலன்களையும் இழந்துவிட்டாய்! தவம் என்பதே தன்னை அடக்கும் தன்னடக்கம். அதுபற்றியே அடக்கமின்றி அகங்காரமாகப் பேசிய உன் புண்ணியபலம் எல்லாம் அப்போதே கரைந்துவிட்டது! உப்பு நீரில் கரைவது போல், சருகு நெருப்பில் எரிவதுபோல் புண்ணிய பலனைத்

தற்புகழ்ச்சி அழிக்கும் என்கிற தர்ம சாஸ்திரத்தை நீ உணராததால் கீழான உலகம் போகக் கடவாய்” என்று இந்திரன் சபித்தான்.

யயாதி தன் தவற்றுக்கு வருந்தி மன்னிப்பு கேட்டதும் இந்திரன் மனம் இளகி, “கீழ் உலகம் வேண்டாம்; சத் புருஷர்கள் வாழும் உலகில் வாழ அனுமதிக்கிறேன்” என்றான்.

இன்று கூச்சமே இல்லாமல் அரசியல் தலைவர்கள் தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்து கொள்வதும், ஆன்மிகவாதி என்று சொல்லிக் கொள்ளும் சாமியார்கள் தங்களுக்குள் சகல தேவதைகளும் குடியிருப்பதாகத் தாங்களே பேட்டி கொடுப்பதும் பிரசரம் வெளியிடுவதும் சகிக்க முடிய வில்லையே! யயாதியின் வரலாறு தெரிய வேண்டாமா?

துறவு என்பது துணியில் இல்லை

காவி கட்டுவதால் மட்டுமே ஒருவன் சந்நியாசி ஆகிவிடுவதில்லை. காவித்துணி மீது அதிகப்பற்று வைத்துக் கொண்டு அதற்காக நாலுபேரிடம் சண்டை போட்டால் அவர்கள் என்ன துறவிகளா? இதுவும் நடந்தது. புரட்சித் துறவியாக வாழ்ந்த ஸ்ரீராமானுஜர் திருமடத்தில் சீடராக வந்த பலர் பக்குவமானவர்கள். சிலர் அரை குறைகள். அவர்கள், ஸ்ரீ ராமானுஜர் சீடர்கள்மாட்டுக் காட்டும் பரிவில் தாரதம்மியம் இருப்பதாகக் குறைபட்டுக் கொண்டார்கள். துறவு பெற்று ஸ்ரீராமானுஜர் பக்கத் திலேயே இருக்கும் தங்களிடம் காட்டும் பரிவைவிடவும், இல்லறத்தில் இருக்கிற உறங்காவில்லியிடம் (தனுர்தாஸர்) அதிக அன்பு காட்டுவதாக அவர்களுக்கு ஆதங்கம். ராமானுஜர் இந்தக் குற்றச்சாட்டைக் கண்டு கொள்ளவே இல்லை.

இந்த இலட்சணத்தில் சந்நியாச சீடர்களுக்கு மத்தியில் ஒரு நாள் லேசான சண்டை வேறு வந்துவிட்டது. காயப் போட்டிருந்த அவர்களது காவித்துணியில் சின்னச் சின்னக் கிழிசல்கள் இருந்தன. பொறாமையால் ஒருவரை ஒருவர்,

தங்கள் துணியைக் கிழித்துவிட்டதாகக் குற்றம் சாட்டினர். ஸ்ரீராமானுஜர் வரை வழக்கு வந்துவிட்டது. துறவு அமையாத அந்தத் துறவிகள் காவித்துணிக்குச் சண்டையிடுவதைக் கண்டு உடையவர் நகைத்தார். ஒரு நாடகம் நடத்தினார்.

பன்னிரண்டு திருமண் அணிந்த பாகவத உத்தமர் சிலரை அழைத்தார். உறங்காவில்லி என்ற தமது இல்லற சீடர் இல்லம் சென்று அங்குள்ள நகைகளைக் கொண்டு வரும்படி பணித்தார். திருடச் சொன்னார் என்று சொல்லக் கூடாது. உறங்காவில்லியும், அவர் மனைவியும், சொத்தும் நகைகளும் எப்போதோ இராமானுஜர் சொத்துக்களாக ஒப்படைக்கப்பட்ட விஷயங்கள். அவர் ஸ்வாமி, உடையவர். எனவே உறங்காவில்லியும், அவரது சகல ஸம்பத்தும் ஸ்ரீராமானுஜரின் உடைமைகள். எனவே உரிமையோடு நகைகளைக் கொண்டுவரச் சொன்னார். அவர்கள் உறங்காவில்லி இல்லம் போனபோது அவர் மனைவி பொன்னாயி நிறைய நகைகளோடு ஊஞ்சலில், ஒருபக்கம் சாய்ந்து படுத்திருந்தாள். தூங்கவில்லை.

ஸ்ரீராமானுஜர் அனுப்பிய பரம பாகவதர்கள் வந்து ஒரு பக்கத்து காது, மூக்கு, கையில் இருந்த தங்க வைர நகைகளைக் கழற்றிக் கொண்டனர். பக்தி மிக்க பொன்னாயி அடியார்கள் ஏது செய்தாலும் தக்க காரணம் இருக்கும் என்று தூங்குகிற மாதிரி பாசாங்கு செய்தாள். ஒரு பக்கத்து நகையைக் கொண்டு சென்று என்ன பயன்.. மறுபக்கத்து நகையையும் கொடுப்பதே கடமை என்று ஏதேச்சையாகப் புரண்டு படுப்பவள் போல் புரண்டாள். அவள் விழித்துக் கொண்டாளோ என்று அஞ்சிய பாகவதர்கள் ஒரு பக்கத்து நகையுடன் ஒடி வந்தனர்.

ஸ்ரீரங்கம் கோயில் பணிகளை முடித்துக் கொண்டு உறங்காவில்லியும் அப்போதுதான் வீடு திரும்பினார். ஒரு பக்கம் நகைகளோடு காட்சி அளித்த தம் மனைவியைக் கண்டதும் அவருக்கு "நகைச்சுவை" உணர்வு தோன்றி நகைத்தார். பொன்னாயி நடந்ததை விவரித்தாள். அவ்வளவு தான். உறங்காவில்லி பயங்கர கோபம் அடைந்தார். பரம பாகவதர்கள் எல்லா நகைகளும் கழற்றும்படி பொறுமையாக இராத பொன்னாயி தமக்கேற்ற மனைவி அல்லள் என்று சீறினார்.

அந்தோ.. பாகவதர்கள் மறுபக்கத்து நகையையும் கழற்றிக் கொள்ள வசதியாக இருக்கட்டும் என்று கருதியே தாம் திரும்பிப் படுத்ததாகக் கூறினார் பொன்னாயி. "அவர்களே புரட்டிப் போட்டு எடுக்கட்டுமே.. ஜடம் போல கிடக்கலாமே.. நான் தருவேன் என்கிற அகங்காரம் அல்லவா உன்னைப் புரட்டியது" என்று வைது, அகங்காரம் பாகவத தர்மம் அல்ல என்று மனைவியை விலக்கி வைத்தார். வழக்கு இராமானுஜர் முன்பு போனது.

காவித் துணிக்குச் சண்டை போட்டுக் கொண்ட துறவிகள் முன்னால் நகைகளை எப்படி விட்டுக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்ற இல்லறத்தார் வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது. நகைகளைப் பாகவதர்கள் கழற்றும் பொருட்டு புரண்டு படுத்ததாகக் கூறும் மனைவியையும், அதனால் அல்லவா பாகவதர்கள் நகைகளைப் பெறாது புறப்பட்டனர் என்று குற்றம்சாட்டும் கணவனையும் அவர்களது தூய துறவுள்ளத்தையும் கண்டு உடையவரின் மற்றைய சீடர்கள் வெட்கப்பட்டனர்.

பொன்னாயி இனி உறங்கா வில்லியின் மனைவி இல்லை என்று ஆனதால், அவளைத் தாம் பெற்றுக் கொள்ளலாமா என்று இராமானுஜர் கேட்க, "அவள் எப்போதும் உமக்கு உரியவளே" என்றார் உறங்காவல்லி. "கிடைத்தற்கரிய பரிசு கிடைத்தால் அதனை நம் அதிகமான அன்புக்குரியவருக்கு வழங்குவதே வழக்கம். நம் அன்பிற்கு எல்லோரும் உரியவர் என்றாலும் அதிகமான அன்பிற்குரியவன் உறங்காவில்லி என்பதால் அவனுக்கே அளிக்கிறோம்.. இனி இவள் நாம் அளித்த பரிசு என்றே போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும்" என்று பொன்னாயியை உறங்காவில்லியிடம் ஒப்படைத்தார் ஸ்ரீராமானுஜர். துறவு என்பது துணியைப் பொறுத்ததல்ல! தூய தியாகத்தைப் பொறுத்தது!

துறவு இல்லாத துறவிகளே இந்து மதத்தின் இன்றைய அவமானச் சின்னம். அந்தத் துறவிகளைப் படம் போட்டு, கட் அவுட் வைத்து கால் கழுவி பூஜிக்கும் மூட ஜனங்களோ நமது மிகப் பெரிய அவமானச் சின்னம்.

கால்கட்டு போட்டாச்சா?

“பையன் போக்கு சரியில்லை.”

“ஒரு கால் கட்டு போட்டா... சரியாய்ப் போயிடும்”
இது பழகிப் போன உரையாடல். கால்கட்டு என்றால்
கல்யாணம் என்பது ஊர் அறிந்த உண்மை. ஆனால்
திருமணம் என்பது கால்கட்டு என்று எப்படி ஆனது.

அங்கும் இங்கும் துடுக்காய்த் திரியும் கழுதைகள்
அடாவடித்தனம் செய்ய முடியாதபடி காலில் கட்டுப்
போடுவார்கள். மந்தை மேய்ச்சலில் கட்டுக் கடங்காத
ஆடுகள் மாடுகள் இந்தக் கால்கட்டால் தண்டிக்கப்படும்.
அப்படி ஆண்மகனைக் கட்டுவதா கால்கட்டு? இவன்
என்ன கழுதையா? மிருகமா?

கால்கட்டு என்பது நுட்பமான பொருள். பல
வார்த்தைகள் பயன்பாட்டில் சரளமாக உள்ளன. பொருள்
தான் பலருக்கு விளங்குவது இல்லை. பன்னீர் செம்பு
கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். ரோஜாவின் சாறு பன்னீர்.. அது
சரி, பன்னீர்செல்வம் என்று பெயர் வைக்கிறோம். அதன்
பொருள் என்ன தெரியுமா?

கடல் என்பதே பன்னீர் செல்வம் என்பதன் பொருள். நம்ப முடியுமா? ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீர் என்று பல நீர், அதாவது பன்னீர், முத்து, பவளம் போன்ற செல்வம் பொதிந்ததால் கடல்தான் பன்னீர்செல்வம். இடுப்பில் கட்டும் கயிற்றை அண்ணாக்கயிறு என்பார்கள். அது உண்மையில் அரை ஞாண் கயிறு. அரை என்றால் இடுப்பு. இன்னொரு அழகு, இரண்டு கால் சேர்ந்தால் கணக்குப்படி $1/2$ தானே! அதனால்தான் வலது கால் இடதுகால் இணையும் இடுப்புக்கு அரை என்றும் அதில் கட்டும் கயிற்றை அரைஞாண் என்றும் குறித்தனர்.

தமிழில் கால் என்றால் இன்னொரு பொருள் உண்டு. காற்று என்று பொருள். தூய தமிழில் ஜன்னலுக்கு காலதர் என்பது பெயர். ஜன்னல் தமிழ்ச்சொல் அன்று. போர்த்துக்கீசியச் சொல். காற்றுக்கும் கால் என்று பெயர். நம்மைச்சுமந்து செல்லும் உறுப்புக்கும் கால் என்று பெயர்.

நமது மூச்சுக் காற்றுக்கும் கால்களுக்கும் உள்ள அதிசயத் தொடர்பு தெரியுமா? கோவில் சிலைகளைப் பார்த்தால் புரியும். ஒவ்வொரு தேவதை காலை ஒவ்வொரு மாதிரி வைத்துக் கொண்டு அமர்ந்திருப்பார்கள். வீராசனம், பத்மாசனம் என்று ஆசனங்களை விதம் விதமாகச் சொல்வார்கள். திருமீச்சூர் லலிதாம்பிகை கோவிலில் அம்பிகை வலதுகாலை மடித்து அரை நடுவில் வைத் திருப்பார். இடது காலைத் தொங்கவிட்டிருப்பாள். அம்பிகை மனோன்மணி என்கிற மனோசக்தி. வலது காலை மடித்து இடதுகாலைத் தொங்கவிட்டால் மனோ சக்தி பெருகும். போகம் தரும். தட்சிணாமூர்த்தியைப் பாருங்கள், இடது காலை மடித்து மேலே வைத்திருப்பார்.

வலது கால் தொங்கும். இந்த ஆசனத்தால் ஞானம் வரும். அது ஞானம் தரும் கால்கட்டு. முன்னது போகம் தரும் கால்கட்டு.

காலைக் கட்டினால், காற்றைக் கட்டலாம் என்பது யோகக்கலை. ஆனால் இந்த வலதுகால், இடதுகால் கட்டு எல்லாம் கொஞ்ச கொஞ்ச நேரம் இருக்கும். பிறகு காலை மாற்றினால் கால்கட்டு மாறிப்போகும். ஆனால் மாறாதபடி, பிரிக்க முடியாதபடி காலைக் கட்டுவதுதான் திருமணம். இடது காலைக் கட்டிய சிவனையும் வலது காலைக் கட்டிய மனோன்மணியையும் ஒன்றாகக் கட்டினால் அது பிரிக்க முடியாத கால்கட்டு.. அதுதான் திருமணம்!

கால் என்றால் மூச்சுக் காற்று அல்லவா? கணவனது மூச்சுக் காற்றும், மனைவியின் மூச்சுக் காற்றும் கட்டப்படும் இடம் எது? பள்ளியறை! சுவாசம் சங்க மிக்கிறது. காதல் வயப்பட்டு அணையும் போது இருவரது மூச்சுக்காற்றும் ஒன்றை ஒன்று கட்டி விடுகிறது.. ஒஹோ.. இதுதான் கால்கட்டா.. ஆனால் இருவரும் சங்கமம் முடிந்து பிரிந்தால் கால்கட்டு பிரிந்து விடுமே! அதுதான் இல்லை!

இருவரும் இணைந்ததும் குழந்தை உண்டாகுமே, அதன் மூச்சுக்காற்று எங்கிருந்து வந்தது? ஒரு சுவாசத்தைத் தாயிடமும் மறுசுவாசத்தைத் தந்தையிடமும் வாங்கி வருவதுதான் சிசு. அதுதான் பிரிக்க முடியாத கால்கட்டு. இடகலை என்பது இடது சுவாசம். பிங்கலை என்பது வலது சுவாசம். சுழுமுனை என்பது மத்திய சுவாசம். இடகலை பெண்மை. பிங்கலை ஆண்மை. சுழுமுனை அலித்தன்மை கொண்டது. தாயிடம் ஒரு மூச்சும்

தகப்பனிடமும் ஒரு மூச்சும் சேர இரண்டும் இணைந்த சுழுமுனையே தானாக கால்கட்டாக - காற்று முடிச்சாக வருவதே குழந்தை.

அதுமட்டுமல்ல.. இப்போது கோக், பெப்ஸி டப்பாக்கள் ஏர்டைட்டாக சில் வைக்கப்படுகிற மாதிரி மேலிருந்து ஒரு வாயு கீழிருந்து ஒரு வாயு இரண்டும் சில்வைத்தே சிசு ஜனிக்கிறது. மேல் வாயு பிராணன். கீழ்வாயு அபாணன். இரண்டாலும் சில் வைக்கப் பட்ட சிசு உண்மையான கால்கட்டு! (காற்று கால்) குழந்தை இருவரது இணைப்பு! கடவுளது பதிப்பு! குழந்தைகள்தான் எப்போதும் பிரிக்கவே முடியாத கால்கட்டு!

மார்கழி விடியலில்...

“மாதங்களில் நான் மார்கழி” என்கிறான் கண்ணன். மார்கழி அழகான மாதம். மாதங்களில் அவன் மார்கழி என்று பாடினார் கண்ணதாசன். அது அவரது அழகான ரசனை.

மழை முடிந்து, பனி படர்ந்து, தாவரம் தாய்வரம் எய்தித் தளதளத்து நிற்கும் சுகமான மாதம் மார்கழி. அளவான வெயில்.. அளவான குளிர் என்று சுகமாக இருக்கும் காலம் மார்கழி. வியர்க்காது. விதவிதமாய் உடை உடுத்து வலம் வரலாம்.

பூலோக கைலாயம் ஆகிய சிதம்பரத்தில் திருவா திரைப் பெருவிழா, பூலோக வைகுந்தமாகிய ஸ்ரீரங்கத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி.. பூமியே சொர்க்கமாகும் புனிதமாதம் மார்கழி. முந்நூற்று அறுபத்தைந்து நாளும் பூமியின் ஒரு சுற்று என்று கணக்கிட்டால் - அதையே ஒரு நாளாக அளவிட்டால் வருடநாளின் விடியல் வேளை மார்கழி. புராணங்கள் இதையே தேவர்களின் பிரம்ம முகூர்த்தம் என்று கவிதை பாடின.

இளம் வயதில் அதிகாலையில் சூரிய உதயத்திற்கு முன் இந்த வேளையில் வெளியே வந்து ஆற்றிலும் குளத்திலும் நீராடி இறைவழிபாடு செய்தனர் நம் முன்னோர். நீர் மேல் படிந்திருந்த ஒஸோன் பிராணவாயுப் படலத்தை இரண்டு நுரையீரல் பைகளிலும் நிரப்பிக் கொண்டு, வருடம் முழுவதும் இளமையாக வாழும் வழிமுறை கண்டனர்.

“சூரியன் யாரைப் படுக்கையில் பார்க்கிறானோ அவர்களைப் படுக்கையிலேயே விட்டு விடுகிறான்” என்பது அரிய பொன்மொழி. என்ன பொருள்? காலையில் கண் விழிக்காதவர்கள் நிரந்தர நோயாளிகள்! காலை நேரத்தில் கடவுளையே துயில் எழுப்பத் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடிய ஞானத்தமிழ் நடையாடிய மண் நமது மண்.

என்ன பொருள்? ஒவ்வொரு மனிதனுள்ளும் இறைத் தன்மை தூங்குகிறது! அதை எழுப்பும் ஆன்மிக முயற்சியே இறைவழிபாடு.. அதை உணர்த்தவே திருப்பள்ளி எழுச்சி. ஆண்டாள் கண்ணனை எப்படி எழுப்புகிறாள் பாருங்கள்:

“குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்
மெத்தென்று விரித்த பஞ்ச சயனத்தின் மீதேறி
கொத்தலர் பூங்குழல் நம்பின்னை கொங்கைமேல்
வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா வாய்திறவாய்”

என்ன உரிமை! என்ன நெருக்கம்! கடவுளையே எழுப்பும் கவிதைத்தமிழ். பயிலப்பயில நம்முள் உறங்கும் ஞானத்தலைவன் கண் விழிக்கமாட்டானா? கண்டிப்பாகக் கண்விழிப்பான்.

உறக்கத்தை அதிகம் நேசிக்கும் நண்பர்களுக்கு.. ஒருவார்த்தை! உறங்குவதில் உங்களுக்கு அதிக ஆர்வம் இருந்தால் நீங்கள் பிறந்திருக்கவே வேண்டாம். உறங்குவதற்கும் சாவதற்கும் அதிக வித்தியாசம் கிடையாது. உறக்கம் ஒரு தற்காலிகச்சாவு. தமிழ் மறை படித்ததுண்டா? “உறங்குவது போலும் சாக்காடு.. உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு”. விழிக்கச் சொல்லும் விவரமான மாதம் மார்கழி.. விழிக்க வைக்கும் விவரங்கள் அடங்கிய வித்தியாசமான மாதம் மார்கழி.

“உலகம் உறங்கும் நேரத்தில் ஞானி விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்கிறது கீதை. எனவே உறக்கம் கலைந்து மனம் வெளிச்சத்தை விரும்பும் மகத்தான மாதம் மார்கழி. உறக்கம் என்பது உடலின் செயல் மட்டுமல்ல, அறியாமை உறக்கம்தான். சோம்பல் உறக்கம் தான். பொறுப்புணர்ச்சி அற்ற சமூகம் நிகழ்த்துவதும் கூட்டு உறக்கம் தான்.

“வாழத் தெரியாதவர்கள் வாழும் நாட்டில் ஆளத் தெரியாதவர்கள் ஆட்சிக்கு வருவார்கள்” என்று அருட்தந்தை வேதாத்ரி மகரிஷி மக்களின் உறக்கத்தைக் கலைக்கிறார். விழிக்கும் எண்ணம் உண்டா?

“தன்னை நேசிக்கிறவனை நேசிப்பது ஒரு பெரிய காரியமா? அது நாய்கூடச் செய்யும். தன்னைப் பகைத்தவனையும் நேசிக்க வேண்டும். அது மனிதனால் மட்டுமே முடியும்” என்று மனத்தின் அறியாமை உறக்கத்தைக் கலைக்கிறார் யாழ்ப்பாணச் சாது அப்பாத்துரை என்கிற ஞானி. ரொட்டி போட்டவனிடம் நாய் வால் ஆட்டுவது போல அன்புகாட்டியவனிடம் அன்பு காட்டுவது என்ன பெரிய விஷயம்? அன்பு காட்டாத வஞ்சகனிடமும் அன்பு

காட்டுவது அல்லவா மானிட மகத்துவம்! விலங்கிலிருந்து மனிதனாகக் கண்விழிக்கும் எண்ணம் இருக்கிறதா?

“இறைவன் பொழியும் ஆற்றல் அமுதம் ஒன்றே ஒன்றுதான். உடல்வழி வெளிப்பட்டால் அது காமம். மனம் வழி புலப்பட்டால் அது அன்பு. மனத்தையும் கடந்தால் அது அருள். ஆன்ம நிலையில் அது ஆனந்தம்” என்று ஆன்ம ஆனந்தத்தைப் புலப்படுத்தி, காமம் என்ற சிற்றின்பத்தைப் பேரின்பமாக்கும் ஞானக்கண்டிறப்பிக்கிறார் ரஜனீஷ். அந்த ஞானக் கண்டிறக்கும் எண்ணம் உண்டா?

கடவுளை நான் கும்பிடுகிறேன் என்பது பக்தியேகம். கடவுளின் காரியங்களையே நான் செய்கிறேன் என்று அறிந்து கொள்வது கர்மயோகம். அட.. கடவுளே எனக்குள் தான் இருக்கிறார் என்று புரிந்து கொள்வது ராஜயோகம். அட்டா.. கடவுள்தான் நானாக இருக்கிறார் என்று உணர்ந்து கொள்வது ஞானயோகம். இந்த விடியலை உணராமல் உறங்கலாமா?

தூங்காதே.. தம்பி தூங்காதே.. கண்ணைத் திற.. மார்கழி விடியலில் மனது சோம்பல் முறித்து விழித்தெழட்டும். தூக்கத்திலிருந்தும், துக்கத்திலிருந்தும் ஆன்மா விழிக்கட்டும். ஞானம் பிறக்கட்டும்.

கொடையா? கொடுமையா?

அகங்காரத்தை அகங்காரமாகவே சிலர் வெளியிடுவார்கள். எரிச்சல் தருகிற விஷயம் இது. ஆனால் அதைவிடக் கொடுமை தங்கள் அகங்காரத்தைப் பணிவு மாதிரி, அடக்கம்போலப் பொய்யாகச் சிலர் வெளிப்படுத்துவார்கள். அது இன்னும் மோசமானது. அருவருக்கத் தக்கது. காரணம் அகந்தையை அகந்தையாகவே வெளிப்படுத்துகிறவர்கள் உண்மையில் உண்மையாக நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் என்றாவது திருந்திவிட வாய்ப்பு உண்டு. ஆனால் அடக்கம் போலக் காட்டிக் கொள்ளும் அகந்தையாளர்கள் ஒரு நாளும் திருந்தமாட்டார்கள். அவர்கள் வஞ்சனையாளர்கள்!

ஒரு V.I.P.- பெரிய பதவி வகித்தவர், எல்லா மேடைகளிலும் எல்லா விஷயங்களையும் பற்றி நீண்ட நேரம் தப்புத் தப்பாக, பயங்கர போரடிக்கும்படி பேசுவார். "நான் படிக்காதவன், ஒன்றும் அறியாதவன். பாமரன்" என்று அடக்கமாகப் பேசுவதுபோல அங்கங்கே வார்த்தைகளைப் பெய்வார். ஆனால் படித்தவர்களை முட்டாள்களாக நினைத்துக் கொண்டு அபத்தம் அபத்தமாக

அகங்காரத்தோடு அறிவுரைகள் சொல்வார். தான் பேசும் விஷயங்களில் தன்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் அக்கறை இல்லை என்கிற அவரது அசட்டு அகங்காரம் அவரது ஒவ்வொரு அசைவிலும் பேச்சின் ஒவ்வொரு அசையிலும் வெளிப்படும். அவர் உய்யவோ உயரவோ இம்மியும் வழி இல்லை!

கோவிலுக்கு நன்கொடை கொடுப்பதில்கூட இந்தப் பணிவான அகங்காரத்தைப் பலர் வெளியிடுவார்கள். “இந்த மண்டபம் நாங்க கட்டிக் கொடுத்தது. கட்டிக் கொடுத்தோம்னு சொல்லக் கூடாது.. எங்க மூலமா சுவாமி கட்டிக் கொண்டார்” என்பார்கள். பச்சைப்பொய்.. பச்சைப் பொய்.. கடவுளுக்கே கட்டடம் கட்டிக் கொடுத்தவன் தான் என்ற கட்டுக்கடங்காத கர்வத்தைப் போலிப் பணிவில் பொதிந்து வைக்கிறார்கள். கர்வம் கண்களில் பிதுங்கி வழியும். சாராயத்தைக் குடித்து வயிற்றில் ஒளித்தாலும் கண்கள் காட்டிக் கொடுக்கிற மாதிரி அவர்கள் கர்வம் கண்களில் கசியும்.

தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைக் கட்டி முடித்த ராஜராஜ சோழன் பெரிய உடையார், பெரிய நந்தி, பெரிய கோயில் கட்டிய பெரிய ராஜா என்கிற பெரிய கர்வத்தில் இருந்தானாம். இரவு கனவிலே சிவபெருமான் வந்தார். “சுவாமி.. கோயில் தாங்கள் தங்குவதற்கு வசதியாக இருக்கிறதா?” என்று கேட்டான் ராஜராஜன். சுவாமியோ, “ஏதோ.. கிழவி கொடுத்த நிழலில் ஒதுங்கி இருக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டார். ராஜராஜனுக்குத் தூக்கம் போய்விட்டது. தூக்கம் வந்து விட்டது.

“கிழவி கொடுத்த நிழலா?.. நாமல்லவா பெருமான் தங்க நிழல் விழாத கோபுரம் கட்டி அவருக்கு நிழல் கொடுத்தோம்.. கடவுள் இப்படிச் சொல்லிவிட்டாரே” என்று கவலைப்பட்டிருக்கிறான். மறுநாள் ஆழமாக விசாரித்த போது மன்னனுக்கு ஒரு உண்மை தெரிய வந்தது. ராஜராஜன் கோபுரத்தைக் கட்டிய போது வேலை பார்த்த சிற்பிகளுக்கு ஒரு கிழவி இலவசமாக நாள்தோறும் மோர் கொடுத்திருக்கிறாள். தன்னால் ஆன உதவி. அங்கே கிடந்த ஒரு சதுரமான கல்லிலே உட்கார்ந்து கொண்டு இந்த அறப்பணியை அவள் செய்திருக்கிறாள். அவளுக்கு நாம் ஏதாவது திருப்பிச் செய்ய வேண்டும் என்று சிற்பிகள் நினைத்தார்கள். கிழவியிடமே கேட்டார்கள்.. “உன் நினைவாக இந்தக் கோபுரத்தில் ஏதாவது வைக்க வேண்டும். இறைவனுக்கு நீ ஏதாவது கொடு,” என்றார்கள்.

“கொடுக்கறதுக்கு எங்கிட்ட என்ன இருக்கு?” என்ற கிழவி தான் தினம்தோறும் உட்கார்ந்திருந்த கல்லைப் பார்த்து, “இதுதான் இருக்கு. வேணும்னா எடுத்துக்கங்க” என்றாள். கோபுரத்தின் நான்கு பக்க வேலை முடிந்து மேலே காலியாக இருந்திருக்கிறது. அதைக் கல் போட்டு மூடவேண்டும். சிற்பிகள் கிழவி கொடுத்த கல்லை மேலே கொண்டு போய் உள்ளே சிவபெருமான் மேலே வெயில் விழாதபடி மூடினார்கள் என்பது கதை. அகந்தையோடு கூடிய ராஜராஜன் கொடையைவிட அகந்தையற்ற கிழவியின் கொடைதான் இறைவனுக்கு நிழல் ஆகிவிட்டது!

மேற்கு மாம்பலத்தில் பிரபலமான நகைக்கடை அதிபர் ஒருவர். ஒரு மருத்துவமனைக்கு ஒரு ப்ளாக் கட்டிக் கொடுத்தார். நன்கொடையாளர் என்ற இடத்தில் தமது பெயர் போடாதபடி பொது மக்கள் என்று போட்டு

விட்டார். இன்கம் டாக்ஸ்க்குப் பயந்துகொண்டு அப்படிப் போடுகிறார் என்று கிண்டல் அடித்தார்கள். ஆனால் அவர் சொன்ன காரணம் ஆச்சரியமானது. "இந்தப் பகுதி மக்கள்தான் என் நகைக்கடையின் வாடிக்கையாளர்கள். அவர்கள் கொடுத்த காசுதானே என் கையில் சேர்ந்து இப்போது ஆஸ்பத்திரி கட்டடம் ஆனது. எனவே நியாயமாக இது அவர்கள் பணம்.. அவர்கள் பேர்தான் போட வேண்டும்.. போட்டுவிட்டேன்" என்றார். இப்படியும் சில உயர்ந்த மனிதர்கள்.

இன்னொரு மனிதர் பாருங்கள்.. ஆஞ்சநேயர் கோவிலில் பிரசாதமாக மிளகுவடை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வாங்கினவர்கள் ஆச்சரியமாக மிளகுவடையை திருப்பித் திருப்பி பார்த்தார்கள். மிளகுவடையின் ஒருபக்கத்தில் உபயம் என்று அவர் பேர் ரப்பர் ஸ்டாம்பில் இருந்தது. மறுபக்கம் 'அவர்கடை விளம்பரம் இறை பணியில்' என்று ஒட்டப்பட்டிருந்தது! கொடுமையல்லவா!

இன்னொரு நிகழ்வு சொல்கிறேன். ஆடம்பரமாக ஒரு கோவில் விழா நடந்து கொண்டிருந்தது. கோவிலுக்கே எதிரே மரத்தடியில் பிச்சைக்காரர் மாதிரி ஒரு மகான்-சுலகமும் தெரிந்த சாது ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரைச் சுற்றி நாலைந்து சீடர்கள் ஏதோ தத்துவ விளக்கம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

கோவில் சிலைகள் முழுவதும் தம் சொந்தச் செலவில் செய்து கொடுத்த புதுப்பணக்காரர் தமது புத்தம் புதுக்காரில் மிகப் புத்தம் புதிய மனைவியுடன் வந்திறங்கினார். கோவில் கமிட்டியார் அவரைச் சுற்றிக் கும்மியடிக்காத

குறையாகக் கும்பிட்டபடி கோவிலுக்குள் அவரைக் கூட்டிப் போயினர். அவர், அந்தப் புதுக் காரை விட்டு இறங்கும் போதே மரத்தடியில் இருந்த மகானைப் பார்த்ததும் கடுப்பாகி முகம் சுளித்தார். எரிச்சலோடு சாதுவைக் கும்பிட்டார். சாதுவோ அவரைப் பார்த்து ஒரு புன்னகையை உதிர்த்தார். "அதுக்கு இது ஈடாகாதேப்பா!" என்றார். புதுப் பணக்காரர் விருட்டென்று உள்ளே போய்விட்டார்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அங்கு வந்த வியாபாரி ஒருவர் சுவாமிக்குத் தங்க அட்டிகை செய்து கொண்டு வந்திருந்தார். அவர் சாதுவை வணங்கி அதைக் காட்டியதும் "பத்துக்கு ஒண்ணு பழுதில்லை" என்று அட்டிகையை வியாபாரியிடம் திருப்பித் தந்தார்.

அடுத்து, வந்து கோவில் உண்டியலில் சில்லறைக் காசுகளைப் போட்டுவிட்டு சாமிகூட கும்பிடாமல் திரும்பிய பிறவிக் குருடான ஏழைக் கிழவியை சாதுவே அருகில் கூப்பிட்டார். "கடவுளை இப்படிக் கடன்காரன் ஆக்குறியே! உன்னைப் பார்க்க சாமி வெக்கப்படுதே ஆத்தா" என்று கிழவியைச் சாது கும்பிட்டார்.

சாதுவின் அத்யந்த சீடர்கள் மூன்றுக்கும் விளக்கம் கேட்டதும் "புதுப்பணக்காரன் கோவில் கோவிலா பஞ்சலோக சாமி சிலை திருடி வெளிநாட்டுக்கு வித்து பணம் சேர்த்தான். அந்தப் பாவம் தொலைய விலை குறைஞ்ச கல்லு சிலை கோவிலுக்குக் குடுக்கறான். அதான்.. அதுக்கு இது ஈடாகாது என்றேன்.

வியாபாரி, சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி பத்து மடங்கு விலை கூட்டி பொருள்விற்ப்பான். குற்ற உணர்வால்

பத்தில் ஒரு பங்கு பணத்துல சாமிக்கு நகை போட்டான். அதான் பத்துக்கு ஒண்ணு பழுதில்லே என்றேன்.

இந்தக் கிழவி பிறவிக் குருடு. கடவுள் வினைப்படி கண்ணில்லாம படைச்சாரு.. ஆனா கண்ணிருக்கறவன் எல்லாம் சினிமாவுக்காக காசை அழிக்கிறான். கடவுளே நீ கண்ணில்லாமல் ஆக்கியதால்தான் நான் சினிமா பார்த்து சீரழியலே- என்று சினிமாவுக்குச் செலவாகிற காசை சாமிக்குப் போடறா இந்தத்தாயி.. இந்தம்மாலைப் பார்த்தா கடவுள் குற்ற உணர்வோடு ஆகறதாலே இந்தம்மா கோயிலுக்குள்ளாற போகாமலேயே வெளியிலேயே போகுது. அதான் கடவுளைக் கடன்காரன் ஆக்கறயே என்றேன்” என்று சாது புரியவைத்தார்.

கொடை பெரிதல்ல! எதற்கு, எப்படி எந்த மனோநிலையில் கொடுக்கப்பட்டது என்பதே மிக மிக முக்கியம்.

சரஸ்வதிக்கு ஏன் ஸ்படிக மாலை?

தொலைபேசி அலறியது. எடுத்தேன். எதிர் முனையில் பெண்குரல். "சார்.. எனக்கு அறுபது வயது" என்றது. "உங்கள் வயது என்ன என்றே நான் கேட்க வில்லையே.. எனக்கு இது தெரிந்து என்ன ஆகப் போகிறது?" என்றேன்.

"அவசரப்படாதீர்கள் சார்.. உங்கள் மனைவி தொலைபேசியை எடுத்தால் வயது கேட்பார்கள். வயதைச் சொல்லிவிட்டால் உங்கள் மனைவி நிம்மதியாக இருப்பார்கள் என்றுதான் சொன்னேன்" என்றார் அந்தக் குறும்புக்காரப் பெண்மணி. எனக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது! இளம் பெண்கள் தம் கணவனுடன் பேசுவதைப் பெரும்பாலான பெண்கள் விரும்புவதில்லை. கணவன் மீது அவ்வளவு நம்பிக்கை. ஆண்களின் இலட்சணமும் அப்படி! என்ன செய்ய?

"சரி.. சொல்லுங்கள்.. என்ன விஷயம்?" என்றேன். "காசிக்குப் போய் வந்தேன்.. அங்கு ஸ்படிக மாலை ரொம்ப Cheap ஆகிடைக்கிறது ஸார். ஆசையாய் இரண்டு வாங்கி வந்தேன். ஜம்மென்று அதைப் போட்டுக் கொண்டு

என்கணவர் சாமியார் மாதிரி பந்தா காட்டுகிறார். எனக்கும் அதைப் போட்டுக் கொள்ள ஆசையாக இருக்கிறது. ஆனால் பெண்கள் கணவன் இருக்கும் போது ஸ்படிகம் அணியக் கூடாது என்கிறார்கள். அதுதான் கேட்டேன்” என்றார்.

“பொதுவாக இல்லறத்தில் இருக்கும் பெண்கள் ஸ்படிக மாலை அணிவது இல்லை” என்றேன். சரஸ்வதி ஸ்படிக மாலையோடு இருப்பதாக ஸ்லோகம் இருக்கிறதே என்று தமது சமஸ்கிருத அறிவை எடுத்து வீசினார் அம்மணி. “சரஸ்வதி வெள்ளைப் புடவையோடு இருக்கிறார் என்கூட வருகிறது. தாங்கள் வெள்ளைப் புடவை உடுத்துவீர்களா?” என்றேன். மறுமுனையில் குரல் கம்மி விட்டது. “அதெப்படி ஸார்.. நம்ப ஹிந்து சம்பர தாயத்திலே வெள்ளைப் புடவைக்கு அர்த்தம் வேற இல்லியா?” என்றார்.

அந்த அம்மையாருக்குச் சொன்ன செய்தி.. அத்தனை பேருக்கும் பயன்படும் என்பதால் சொல்லுகிறேன். ஸ்படிகம் அல்லது பளிங்கு என்பது வெண்மை மட்டுமல்ல, அது உயர்ந்த தூய்மையின் நிறம். அப்பழுக்கற்ற வாழ்வின் அடையாளம். உள்ளே ஒன்று வெளியே ஒன்று என்கிற நமது சராசரி வாழ்வைக் கடந்த transparency - என்பதுதான் ஸ்படிகத்தின் மேன்மை.

ஒளிக்கவோ, மறைக்கவோ, எதுவுமே இல்லை, என்கிற துறவிகளின் உள்ளமே பளிங்கு. ஞானம் கைவரப் பெற்ற ஞானிகள் மட்டுமே ஸ்படிகம் அணியலாம் என்பது என் அபிப்பிராயம். ‘நிர்வாணா’ எனப்படும் ஏதுமற்ற நிலை மனத்தளவில் ஏற்பட்டவர்களின் தூய சின்னமே ஸ்படிகம்.

பிரும்மம் களங்கமற்றது, இயக்கமற்றது. இரண்டு அற்ற தூய ஏக நிலை அது. அதனால்தான் பிரும்மாவின் பத்தினியான ஸரஸ்வதி ஸ்படிக நிறத்தினள் என்று உருவகப்படுத்தப்பட்டாள். பிரும்மாவின் பத்தினி என்றால் உண்மையில் மனைவி என்றே பொருள் கிடையாது. பிரும்மத்தின் இயல்பு என்றே பொருள். ஒளிவு மறைவு அற்ற தூய ஞானத்தின் நிலையே ஸரஸ்வதி. ஞானத்தின் நிறம் ஸ்படிகம். transparency வாழ்க்கையில் இல்லாத எவரும் ஸ்படிகம் அணிவது கேலிக் கூத்தே.

அந்தரங்கம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, கதவை உள்பக்கம் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொள்ளும் எந்த மனிதரும் ஸ்படிகம் அணிய லாயக்கற்றவர்கள் என்பதே என் கருத்து. இவரிடம் ஒன்று அவரிடம் ஒன்று சூதுவாதாகப் பேசுகிற எவனும் ஸ்படிகத்தைத் தொடக்கூட தகுதியற்றவன். இதெல்லாம் நம் ஜனங்களுக்குப் புரிய மாட்டேன் என்கிறது. கொத்துக் கொத்தாக ஸ்படிகமாலை போட்டுக் கொள்ளும் முட்டாள் சாமியார்களுக்குப் புரியவே மாட்டேன் என்கிறது. ஸ்படிகம் வாங்க கையில் காசு இருக்கிறது... மாட்ட கழுத்து இருக்கிறது என்றால் வாங்கி மாட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஸ்படிகம் ஆபரணம் அல்ல.. உங்கள் தகுதியின் அடையாளம். யோக்யதையின் Para meter.

“உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டும்” என்று வடலூர் வள்ளல் பாடுகிறார். உள்ளும் புறமும் ஒன்றாய் இருப்பவரே மேலோர். “அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல்” என்று பளிங்கின் இயல்பை வள்ளுவர் வெளிப்படுத்துகிறார். உள்ளே என்ன இருக்கிறதோ அதை அப்படியே வெளியே

காட்டி விடும் பளிங்கு என்கிறார். நமக்கு உள்ளே இருப்பது ஆத்மா. அந்த ஆத்மாவாகவே வாழுகிறவன்தான் உண்மை ஞானி. அவனது அடையாளமே ஸ்படிகம். அதைக் கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டு ஆயிரம் அழும்பு செய்தால் அது ஞானத்தையும் ஞானியையும் கேலி செய்தது ஆகாதோ!

ஒரு சாமியாரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவரைப் பார்க்க ஒரு பணக்காரர் வந்தார். அவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த சாமியார், "ஐயா பெரிய சமுத்ரம்.. கடல்.. கடல்" என்று கூறினார். ஒஹோ. அவருடைய பொருட்செல்வம், கல்விச் செல்வம் எல்லாவற்றையும் சாமியார் பாராட்டுவதாக நான் கருதினேன். அவர் அங்கிருந்து நகர்ந்ததுதான் தாமதம் "கடல்னு சொன்னேனே என்ன அர்த்தம் தெரியுமா? கடல் பார்க்கப் பெரிசா இருக்கும். ஒரு பயலுக்கும் ஒண்ணும் உதவாது.. மகா கஞ்சப் பய.. அதான் அப்படி சொன்னேன்" என்றார். நான் அதிர்ந்து போனேன்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அவருடைய இன்னொரு பக்தர் வந்தார். அவரிடத்தில் ஒரு பத்திரிகைக்குத் தாம் எழுதிய ஒரு கட்டுரையைக் கொடுத்து வாசிக்கச் சொன்னார். "இவர்தான் எனக்கு பிரியமான சிஷ்யன். நான் எது எழுதினாலும் முதல்ல இவனாத்தான் வாசிக்கச் சொல்லுவேன்" என்று அவனை புகழ்ந்தார். வந்தவர், தம் குரு தம் மீது வைத்திருக்கும் அன்பை எண்ணி எண்ணி அழுதுவிட்டு, கட்டுரை "ரொம்பப் பிரமாதம் சுவாமி" என்று கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டார். வந்தவரை இப்படிப் பாராட்டியதும் ஸ்வாமி பக்கத்திலேயே இருந்த

இன்னொரு பணக்கார பக்தரின் முகம் ரொம்பவும் வாடிவிட்டது!

இன்னொரு பணக்கார பக்தரின் வாடிய முகத்தைப் பார்த்த சாமியார் வாடிக்கையாளர் வருத்தப்பட்டால் தமது சமய வியாபாரத்தின் லாபம் குறையுமே என்று சுதாரித்துக் கொண்டார். உடனே வெகு சாமர்த்தியமாக "இவனை முதல்ல வாசிக்கச் சொல்றேன்னா என்ன அர்த்தம்.. அத்தனை அறிவாளின்னா அர்த்தம்? மக்குப்பய.. இவனுக்குப் புரிஞ்சுட்டா அகில லோகத்துல அத்தனை பேருக்குமே புரியும்னு அர்த்தம்" என்று அப்படியே பிளேட்டைத் திருப்பிவிட்டார். கொல்லென்று அவரது சிஷ்ய கூட்டம் சிரித்து மகிழ்ந்தது. உடனே என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தார் 'எப்படி என் சாமர்த்தியம்?' என்று மெல்லிய கர்வம் அவர் கண்களில் மின்னியது. அவர் கழுத்தில் கிடந்த ஸ்படிக மாலையின் கண்களில் ரத்தக் கண்ணீர் வடிந்தது எனக்கு மட்டும் தெரிகிறது! நான் என்ன செய்ய?

திருத்தான் அய்யா இராமாயணம்

இராமாயணத்தில் தசரதன் என்று ஒரு பெயர். இராவணனுக்கு தசக்ரீவன் என்று பெயர். தசரதன் புதல்வன் இராமன். தசக்ரீவனை அவன் வென்றான் என்பது கதை.

இராவணனைச் தசக்ரீவன் என்றால் என்ன பொருள் தெரியுமா? பத்துத் தலை உடையவன் என்று பொருள். யாராவது பத்துத் தலையோடு இருக்க முடியுமா? இன்றைக்கு வகுப்பறையில் போய் இராமாயணம் சொல்லி, இராவணனுக்குப் பத்துத் தலை என்றால் மாணவர்கள் கிண்டல் அடிப்பார்கள். கேள்வி கேட்டுக் கேலி பேசுவார்கள்.

“சார்.. பத்துத் தலை என்றால் வரிசையா நேர்க்கோடா இருந்துதா? கரகம் மாதிரி ஒண்ணுமேல ஒண்ணு இருந்துதா? வட்டமா ஒன்று பின்னால ஒன்று இருந்துதா?” என்பார்கள். “எப்படி இருந்தா உனக்கென்ன?” என்று ஆசிரியர் பதில் கேள்வி கேட்டால் நியாயமான காரணங்கள் சொல்லுவார்கள்.

“சார்.. நேர்க்கோடா இருந்தால் ஒருக்களித்துப் படுக்க முடியாது! வட்டமா இருந்தா படுக்கறபோது ஒரு மூக்கும்

தலையும் நசுங்கிடும்.. கரகம் மாதிரி ஒண்ணுமேல ஒண்ணு இருந்தா மேல் முகம் அரிச்சா அதைச்சரி செய்ய கை உயரம் பத்தாது..” என்பார்கள். எப்படிக்கற்பனை பார்த்தீர்களா?

புராணம் சொல்லுகிறவர்கள் பொறுப்பாகப் பேச வேண்டிய காலம் இது. பத்துத் தலை என்றால் என்ன பொருள்? மனிதனை ஆட்டிப் படைப்பவை பொறி புலன்கள். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி... அவற்றில் நுகரும் இன்பச் சுவைகள். இவை பத்தும் தலை விரித்தாடினால் அவன் இராவணன். அதாவது இந்திரியங்களை, பொறி புலன்களை அடக்க முடியாமல் தலை விரித்தாடும் காழுகர்கள் எல்லோரும் இராவணர்களே.

வாயால், நாசியால், செவியால், உடம்பால், கண்ணால் எதையாவது அனுபவிக்க வேண்டும் என்று கட்டுப்பாடே இல்லாமல் வாழுகிறவர்கள் இராவணர்கள். இதற்கு நேர்மாறாக பத்து இந்திரியங்களையும் (கர்ம இந்திரியங்கள் ஐந்து + ஞான இந்திரியங்கள் ஐந்து) பொறிபுலன்களையும் ஓடவிடாதபடி அடக்கியவன் தசரத குமாரன்.. அதாவது ஆத்ம இராமன். தசரதம் என்றால் பத்து ரதங்கள்.. அவற்றை அடக்கியவன் தசரதன். அவனது குமாரன்.. அதாவது ஆத்மா - அவனது வெற்றியே ராமஜயம்.

ஆத்ம ஞானம் பெற்று, வெறிபிடித்து தலைவிரித்தாடும் இந்திரியங்களை அடக்குதலே இராம இராவண யுத்தம். எவ்வளவு ஆழமான செய்தி பாருங்கள். உடனே பொறி புலன்களை இந்திரியங்களை மட்டம் என்று வெறுக்கக் கூடாது. அவை சக்தி மிக்கவை.. அபரிமிதமான பலம் உடையவை. அவற்றை ஆள வேண்டுமே ஒழிய வெறுக்க முடியாது.

இந்திரியங்களின் சக்தி கருதியே அவற்றைப் பத்துக் குதிரை ரதம் என்கிறது இராமாயணம். குதிரைகள் தேரை விரைவாக இழுக்கும் வலிமை உடையவை. கொஞ்சம் ஏமாந்தால் தேரை அதள பாதாளத்தில் தள்ளும் ஆபத்தும் உடையவை. சரியான லகானுக்குள் அடைபட்ட குதிரைகள் தேரை இலட்சியத்தை நோக்கி இட்டுச் செல்லும் வலிமை உடையவை. பத்து இந்திரியங்களும் மோட்சம் என்ற இலக்கை நோக்கி நம்மைச் செலுத்தும் பலம் உடைய குதிரைகள். லகான்- இழுகயிறு தியானம். தியானம் மட்டுமே.

குதிரைகள் தேரைக் கவிழ்க்கும் அபாயம் உடையவை என்பதால் கழுதை மாதிரி வேறு எதனையும் பூட்டினால் ஆபத்து இல்லை. ஆனால் பயணம் நிகழும் உத்தரவாதமும் இல்லை. எனவே இந்திரியங்கள் ஆபத்தானவை. அதே சமயத்தில் உங்களை மோட்சத்தில் செலுத்தும் வலிமை உடையவை. இந்திரியங்கள் தலை விரித்தாடினால் எய்ட்ஸ், பால்வினைநோய் என்று விலைமகள் வீட்டில் உங்களை வீழ்த்தும். கட்டுக்குள் வைத்திருந்தால் பிரம்மசரியம், ஞானம் என்கிற மோன மோட்சத்துள் புகுத்தும். இதுவே இராமாயணத்தின் உட்பொருள்.

ஆனால் வாழ்வில் வீணாகிச் சீர்அழிந்தவர்கள் தங்கள் வீழ்ச்சிக்கு இந்திரியங்கள்தான் காரணம் என்று காரணம் காட்டித் தப்பிக்க முடியாது. இந்திரியங்களை அப்படி ஆடவிட்ட, தான்தான் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்று ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். ஒஷோ ஒரு நகைச்சுவை சொல்வார்.

குடித்துக் குடித்துக் குடிவெறியில் கொலை, திருட்டு, கற்பழிப்பு என்று பல குற்றங்கள் செய்து அகப்பட்டான்

ஒருவன். தீர்ப்பு எழுதிய நீதிபதி வருத்தத்துடன் “நான் உன்னை எப்படிச் குற்றவாளி ஆக்குவேன்? மது.. சாராயம்.. ஆல்கஹால் அதுதான் உன் எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் காரணம்” என்றார். அவன் மகிழ்ச்சியுடன் “எல்லா மூடர்களும் நான்தான் குற்றவாளி என்ற போது எஜமான் நீங்கள் மட்டும்தான் நானல்ல.. ஆல்கஹால்தான் குற்றவாளி என்று கண்டுபிடித்தீர்கள். என் வாழ்நாளில் நான் சந்தித்த முதல் அறிவாளி நீங்கள்தான்” என்றான். இது எப்படி இருக்கு?

நமது இந்திரிய ரதங்களை நமது ஆத்மராமன் ஜயிக்க வேண்டும். மாறாக இராவணன் போல் பத்துத் தலை விரித்தாடினால் அழிவு வரும். இதுதான் அய்யா இராமாயணம். இந்த இராமாயணத்தை எந்தப் பெரியாரும் எதுவும் செய்ய முடியாது.

அச்சம் தவிர்

எழுத்துக்கூட்டி வாசிக்கத் தெரிந்ததும், பள்ளிக் கூடத்தில் படித்த முதல் பாடநூல் ஆத்திசூடி. அவ்வையாரின் ஆத்திசூடியே ஆண்டாண்டு காலமாகத் தமிழனின் முதல் அறிவுக் கொள்முதல். இதை மாற்றி பழமையிலும் பாரம்பரியத்திலும் பக்தி உடைய மகாகவி பாரதி, புதிய ஆத்திசூடி எழுதித் தமிழினத்தைப் புதுப்பிக்க நினைத்தார். 'ஆறுவது சினம்' என்ற பழமையை மறுதலித்து 'ரௌத்திரம் பழகு' என்று புதுமை தந்தான். 'மீதூண் விரும்பேல்' என்ற பழமையைப் புறக்கணித்து 'ஊண் மிக விரும்பு' என்று உத்தரவு போட்டான்.

பாரதியின் முழுமையையும் உணராத தமிழ் இனம் பாரதியின் ஆத்திசூடியை மட்டுமாவது புரிந்து கொண்டிருந்தால் இந்நேரம் வையத் தலைமை தமிழுக்கு வாய்த்திருக்கும்! என்ன செய்ய? ஆத்திசூடியின் ஆரம்பச் செய்தியே அதிர்ச்சி வைத்தியம்! 'அச்சம்தவிர்' என்றார் பாரதி.

"அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் இவர் அஞ்சாத பொருள் இல்லை அவனியிலே" என்று அங்கலாய்த்தவர்

“அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பது இல்லையே” என்றும் பாடி அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையிலும் இறங்கினார். “பயமெனும் பேய்தனை அடித்தோம் - பொய்ம்மைப் பாம்பைப் பிளந்துயிரைக் குடித்தோம்” என்று பாடி ‘ஜயமுண்டு பயமில்லை மனமே’ என்று பயமற்ற வீர வெற்றியைப் பாட்டுப் பிரகடனம் செய்தார்.

பயம் என்பது என்ன? மனசின் கலக்க நிலை. உறுதியற்ற தளர்வான குழப்பநிலை! எதனால் இது ஏற்படுகிறது? மனம் சில விஷயங்களின் மீது பற்று வைத்திருக்கிறது.. அவற்றை இழந்து விடுவோம் என்கிற எண்ணம் ஏற்படும் போதெல்லாம் பயம் அடைகிறது. பணம், பலம், இவை தரும் வாழ்வு கிடைக்குமா என்று பயம். கிடைத்தது தங்குமா என்று பயம். தங்கினாலும் மரணம் கொண்டு போய்விடுமோ என்பது கடைசி பயம். மரணம் தாண்டியாவது பயம் சாகிறதா இல்லையா என்று பார்த்தால், மரணத்தின் பின் வாய்க்கும் மறுபிறவி தரமற்றதாக வாய்த்தால் என் செய்வது என்ற பயம். “இப்பிறவி தப்பிடிச் எப்பிறவி வாய்க்குமோ? ஏது வருமோ?” என்கிற கவலை, பயம் ஞானப்பாதையில் பயணிக்கும் ஆத்மாவுக்கே வந்திருக்கிறது.

இந்தப் பயங்களிலிருந்து விடுபடுவது எப்படி? பயமற்ற அச்சமற்ற வாழ்வு அமைவது எப்படி?

ஆன்ம ஒளிக்கடல் மூழ்கித் திளைப்பவர்க்
கச்சமும் உண்டோடா? மனமே
தேன்மடை இங்குத் திறந்தது கண்டு
தேக்கித் திரிவமடா?

என்னும் பாரதி வரிகளே இதற்கான விடை.

இருள் பயத்தைத் தருகிறது. ஒளி பயத்தை நீக்குகிறது. பொய்ம்மை பயம் விளைவிக்கிறது. சத்யம் துணிவைத் தூண்டுகிறது. அழிவு அச்சம் தருகிறது. அழியாமை - நிலைத்த, மன்னியத் தன்மை பலம் தருகிறது. வாழ்க்கைப் பயணம் இருளிலிருந்து ஒளிக்கும், அசத்யத்திலிருந்து சத்யத்திற்கும், நிலையாமையிலிருந்து நிலைப்புக்கும் - அதாவது அறியாமையிலிருந்து ஞானத்திற்கான பயணமானால் அச்சம் இல்லை.. அச்சம் இல்லை.. அச்சம் என்பது இல்லையே!

இது வேதத்தின் குரல்:

‘தம ஸோமா ஜோதிர் கமய’

‘அஸத்தோமா ஸத்யம் கமய’

‘ம்ருத்யோர்மா அம்ருதம்கமய’

இதற்கான மொழிபெயர்ப்பான பாரதியின் குரல்:

‘அல்லினுக்குட் பெருஞ்சுடர் காண்பவர்’

‘கல்லினுக்குள் அறிவொளி காணுங்கால்’

‘புல்லினில் வயிரப்படை காணுங்கால்’

இந்த வேதாந்த வாழ்வைக் கடைப்பிடித்தால் அச்சம் தவிர்க்கலாம்.

பயம் எப்படி உள் வந்தது? ஒவ்வொரு பிறவியிலும் உயிர் உடலை இழக்க நேருகிறது. அந்த இழப்பு அவஸ்தையாகி அச்சத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பலப்பல பிறவிகளிலும் நாம் மரணம் அடைய நேர்ந்ததால் அந்த இழப்பே உள்நின்று மரணபயமே பயமாகிப் படர்ந்திருக்கிறது.

ஒரு வேடிக்கை பாருங்கள். ஒவ்வொரு முறையும் அழிந்த உடலை நான் நான் என்று குழம்பி பயம் ஏற்பட்டது என்று புரிந்து கொள்கிற நான் யார்? ஒவ்வொரு அழிவிலும் அழிவைச் சாட்சி மாத்திரமாக வேடிக்கை பார்த்த அழியாதது எது? அறுந்து போன ஒவ்வொரு பிறவியிலும் அறாத ஒன்றாகத் தொடர்ந்து வந்ததே - அது எது? உண்மையில் அதுதான் நான். நான் எதையும் இழப்பதும் இல்லை; அழிவதும் இல்லை என்கிற ஞானம் பிறவாது அச்சத்தை யாரும் நீக்கிவிட முடியாது.

அலைகளுக்கு அழிவுண்டு. ஆனால் கடலுக்கு அழிவில்லை. ஒவ்வொரு அலையும் தன்னைத் தனியாகப் பிரித்து உணரும் வரையில் தன் அழிவை நினைத்து வருந்த வேண்டியுள்ளது. தான் அலையல்ல.. கடலே.. கடலின் ஓர் அங்கமே என்று உணரும்போது அழிவு ஏற்படுவதே இல்லை. "நான் அழிவதே இல்லை. எதையும் இழப்பதே இல்லை" என்கிற இந்தியப் பெருஞானமே பாரதியை ஞானியாக்கியது.

நாம் எத்தனை விஷயங்களில் சம்பந்தப்பட்டவராக உலகில் உழன்றாலும் எல்லாவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்றாகத் தன்னை உணருவதே ஞான வாழ்வின் ஆரம்பம். விளக்க ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன்.

புத்தர் கருத்துக்களை இலங்கையில் பரப்ப அசோகருடைய மகன் இலங்கை போனான். இலங்கை அரசர் ஞான வாழ்வில் நாட்டமுடையவரா? அல்லது சராசரியா? என்று உணர ஒரு கேள்வி கேட்டான். "அரசரே... இந்த உலகில் சில மனிதர்களோடு நீங்கள் சம்பந்தப்பட்டிருப்பீர்கள். இவர்கள் ஒருவகை. இந்த

உலகில் பல மனிதர்களோடு நீங்கள் சம்பந்தப்பட்டதே இல்லை. அவர்கள் ஒருவகை. இந்த இரண்டு வகை மனிதர்கள் தவிர வேறு வகை மனிதர்கள் உண்டா?" என்றான் அசோக குமாரன்.

"மூன்றாவது வகை ஒன்று உளது" என்றார் இலங்கை அரசர். "யார் அவர்கள்?" என்றான் அசோகர் மகன். "நான்" என்றார் இலங்கை அரசர். "ஞான வாழ்வு பற்றிப் பேசத் தகுதியானவர் தாங்கள்" என்று வந்த வேலையைத் தொடங்கினான் இளவரசன். எத்தனை விஷயங்களில் நம்மைச் சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்டாலும் அவை நான் அல்ல என்று விலகி நின்று இழப்பதற்கு எதுவும் இல்லை, நான் அழிவதும் இல்லை என்று உணர்ந்துவிட்டால் பயமாவது மண்ணாங் கட்டியாவது! பிறகு ஒவ்வொரு வரும் பாரதியார்தான்!

உங்கள் ஓட்டு யாருக்கு?

வெண்ணெய், வெல்லச்சீடை, தேன்குழல், முறுக்கு என்று பருமனுக்குப் பகையான பல விஷயங்களின் படை எடுப்பை - சுவாரஸ்யமான ஆபத்தை - கையில் ஏந்தியபடி நின்றாள் என் வாழ்க்கைத் துணைவி. “என்ன விசேஷம்?” என்று எழுத்து வேள்வியில் இருந்து கலைந்தபடி கேட்டேன். “கிருஷ்ண ஜயந்தி” என்றாள். வீடு முழுவதும் எட்டு எட்டாகக் கண்ணனுடைய காலடித்தடம். நெல்லை மாவட்டத்தில் யாரையாவது வீட்டுக்கு வந்து போக வேண்டும் என்று வற்புறுத்தும் போது “இரண்டு எட்டு வந்துட்டுப் போலாமே?” என்பார்கள். எட்டுதல் - நெருங்குதல் - என்பதுதான் உண்மைப் பொருள். ஆனால் காலடித்தடம் எட்டு மாதிரி இருப்பதால் இரண்டு எட்டு போட்டால்தான் வீட்டில் கால் பதிகிறது.

கிருஷ்ண ஜயந்தியை ஆனந்தமான தின்பண்டப் பண்டிகையாக இந்துக்கள் கொண்டாடுவது மகிழ்ச்சியான விஷயம். ஆனால் அப்பமும் அதிரசமும் சாப்பிட்டு விட்டு, வெண்ணெய் விழுங்குவது மட்டும் விழா அல்ல. கண்ணனுடைய அவதார நோக்கம், வெண்ணெய்

விழுங்குவது என்றே பலரும் கருதுகிறார்கள். “வெண்ணை உண்டு வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை இட்டு அதன் ஓசை கேட்கும் கண்ணபிரான்” என்கிற ஆழ்வார் அனுபவம் ஆனந்தம்தான். ஆனால் அதுமட்டும் கிருஷ்ணாவதார நோக்கம் அல்ல.

அக்கிரமமும் அநியாயமும் எங்கே நிகழ்ந்தாலும் அதை அழித்துத் தர்மத்தை நிலைநாட்டும் தர்மஸ்தாபகன்-அறன் நிலை நிறுத்த வந்த அண்ணலே கண்ணன். ஆனால் கண்ணனே கபட நாடகன், சூழ்ச்சி செய்தவன், அதர்ம வழியில் துரியோதனனைக் கொன்றவன் என்று கண்ணன் மீது குற்றம் சாட்டுபவர்களும் உண்டு.

கெட்டவர்கள், அயோக்கியர்கள் எவ்வளவு கெட்டவர்களாக அக்கிரமம் செய்தாலும் நம் மக்கள் சும்மா இருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த அயோக்கியர்களை அழிக்கப் புறப்படுகிறவர்களை மட்டும் பூதக்கண்ணாடி வைத்துப் பார்த்து நம் மக்கள் குறை சொல்லுகிறார்கள். அக்கிரமக்காரர்களை அழிப்பதற்கு நல்லவர்கள் கொஞ்சம் முறை மாற்றிப் பலத்தைப் பயன்படுத்தினாலும் “அநீதி அக்கிரமம்” என்று அறிவு ஜீவிகள் அலறுகிறார்கள். அதாவது அயோக்கியன் நூறு சதவீதம் அயோக்கியனாகவே இருப்பானாம். அவனை அடக்குபவன் நூறு சதவீதம் நல்லவனாகவே இருக்க வேண்டுமாம். பிற்பாடு அயோக்கியனை ஜெயிக்கவும் வேண்டுமாம். இது என்ன மடத் தனமான எதிர்பார்ப்பு. ஒருபோதும், அதர்மம் அழிந்து விடக் கூடாது என்றே அறிவு ஜீவிகள் எதிர்பார்ப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. நடுநிலை நேர்மையாளர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக் கொள்வதே அதர்மத்தைப் பாதுகாக்கத் தான் என்று தோன்றுகிறது.

தர்மத்தை நிலைநாட்ட விரும்புகிறவர்கள் நூறு சதவீத தர்மவான்களாக இருக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் கொள்கையளவில் சரி! ஆனால் நடைமுறையில் சாத்தியமா? ஒருவழிப் பாதையில் காரை ஐம்பது கி.மீ. வேகத்தில் ஓட்டும் ஒருவனை அதே பாதையில் அறுபது கி.மீ. வேகத்தில் மோட்டார் பைக்கில் போய் போலீஸ் பிடிப்பது அதர்மமா? அனுமதிக்கப்பட்ட அதர்மம். அதுதான் கிருஷ்ண லீலை. அதர்மமே உருவான துரியோதனனை வீழ்த்த குறைந்தபட்ச அநீதிகளைக் கண்ணன் கையாளவே செய்கிறான். சின்னச்சின்ன பொய் சொல்கிறான். கர்ணன், துரோணர் போன்ற அன்பானவர்களைப் பிரித்து துரியோதனனை ஆதரவற்றவனாக நிறுத்துகிறான். ஜயத்ரதன் என்ற அற்பனை அழிக்க தன் சக்கரத்தால் சூரியனை மறைக்கிறான். இவையெல்லாம் முறையல்லதான்.

வன்முறைக் கும்பலை, கொலைகாரக் கூட்டத்தை அடக்க போலீஸ் கூட்டால் அது சட்டத்தின் வன்முறை. சட்டபூர்வமான கொலை. அனுமதிக்கப்பட்ட அநீதி. இரண்டும் கொலைதானே என்று பேசினால் அரசு - படை - காவல்துறை - காவலர்க்குத் துப்பாக்கி எதற்கு? நியாயவான்களின் முறை நழுவலை விமர்சிப்பவர்கள் காந்தியடிகளைத்தான் மேற்கோள் காட்டுவார்கள். "உன் லட்சியம் சரியாக இருந்தால் போதாது. அதன் வழி முறையும் நியாயமானதாக இருக்க வேண்டும்" என்கிற காந்தியக் கருத்தை வைத்தே விவாதிப்பார்கள்.

ஒன்று, காந்தியம் அதிகக் கற்பனையான உலகம். இரண்டு, எல்லோரும் காந்தியாக இருந்தால்தான் - எதிரிடப்பட - நடைமுறைக்கு வரும். மூன்று,

உலகப்போர் முடிந்து பிரிட்டிஷார் பலவீனமாக இல்லாமல் இருந்திருந்தால் - சர்ச்சிலே பிரதமராக நீடித்திருந்தால் - காந்திக்கு ஹிட்லர் போன்ற ஒருவனை எதிர்க்க நேர்ந்திருந்தால் - காந்திவழி சுதந்திரம் வெறும் கனவாகவே கலைந்திருக்கும். கைராட்டினமும் சுதர்த்துணியும் சுதந்திரத்தைக் கொடுத்ததாக இன்று கதை சொல்லும் காங்கிரஸ்காரர்கள் சிறையிலேயே செத்திருப்பார்கள்.

பிறரைக் கொலை செய்யக் கூடாது என்று அஹிம்சையைப் பேசிய காந்திஅடிகள் எதற்கெடுத்தாலும் உண்ணாவிரதம் என்று தற்கொலைக்கு வரிந்து கட்டியது அஹிம்சை இல்லையா? கத்தியின் கூர்மை எதிர்தொடுக்கில் என்றால் கொலை. தன் நெஞ்சில் என்றால் தற்கொலை. எப்படியும் இரண்டும் கொலைதானே! இரண்டும் அதர்மத்தானே!

எனவே தர்மத்திற்குக் காந்தி தனக்கேற்ற விளக்கம் கொடுத்தார். கண்ணன் தமக்கேற்ற விளக்கம் தருகிறார். அதர்மம் செய்பவனை நூற்றுக்கு நூறு தர்மமாகவே எதிர்த்துப் பார். அது சாத்தியம் இல்லை என்றால் குறைந்தபட்ச அதர்மத்தைக் கொண்டு அதிகபட்ச அதர்மத்தை அழிக்கப் பார். இதுவே கண்ணன் காட்டிய வழி. எப்படி.. இந்து முஸ்லீம் கலவரத்தால் நாட்டில் நடந்த கொலைகளை நிறுத்த- தற்கொலை என்கிற ஆயுதத்தைக் காந்தி பிரயோகிக்கவில்லையா? அதே மாதிரிதான் கண்ணன் செய்ததும்!

இனி வருகிற காலத்தில் கண்ணன் காட்டிய வழியில்தான் அநீதிகளை எதிர்க்க முடியும். காந்தியம் பேசிக் கொண்டிருந்தால் இந்தியா வீழ் நேரும். தனி மனித

மேன்மைக்குக் காந்தி வழிகாட்டி. ஆனால் நாட்டின் மேன்மைக்கு அவர்தம் வழி சரிப்படாது என்றே கருதுகிறேன். காந்தியைக் குறைவாக மதிப்பிட்டதாக நினைக்க வேண்டாம். ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைதான் அப்படிப்பட்ட ஆத்மசக்தி மிக்கவர்கள் பூமியைத் தொடுகிறார்கள். மேலான விஷயங்கள் எல்லாம் உலகிற்குப் பயன்பட்டாக வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் எதுவும் இல்லை. நல்லது நினைத்து நல்லது செய்தல் கண்ணன் வழி. நல்லது நினைத்து நல்லது நடவாமல் போதல் காந்தியின் வழி.

நல்லது நினைத்து நல்லதே செய்து நடவாமல் போகுமா? போகும்.. உதாரணம் சொல்லட்டுமா?

இருள் கவர்ந்த சாலை ஓரம். ஒருவன் நலிந்த குரலில் கத்திக் கொண்டிருந்தான், "ஐயோ.. யாராவது காப்பாத்துங்க. யாராவது காப்பாத்துங்க.. என்னைக் கொல்றானே" என்று. ஒரு முரட்டு மனிதன் அந்த மெல்லிய மனிதனைக் கழுத்தோடு பின்னுக்குக் கைகளால் கட்டி துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்தான். இதைப் பார்த்துப் பதறிப்போன மதப்பிரசாரகர் - போதகர் ஒருவர், வலிமையான உடல்வாகு உடையவர் ஓடிப்போய் முரட்டுப்பேர்வழி கன்னத்தில் ஓர் அறைவி டார். தன் கைகளால் அவனை நெட்டித்தள்ளி ஒல்லிப் பயலை விடுவித்து "ஓடு.. ஓடு" என்ற ஓடவிட்டார். முரட்டு ஆசாமியைப் பார்த்து "ஜாக்கிரதை" என்று வேறு மிரட்டினார்.

அவன் வருத்தத்துடன் "ஏன் இப்படி செய்தீர்கள்? ஓடுகிற அவன் திருடன். என் பர்ஸை ஜேப்படி செய்து

விட்டு ஓடினான். அவனிடமிருந்து அதை மீட்கவே அவனை நான் நெருக்கி பர்ஸைப் பிடுங்கப் போனேன். இடையில் நீங்கள் புகுந்து காரியத்தையே கெடுத்துவிட்டீர்களே” என்று வருந்தினார். மதபோதகர் திரு திரு என்று விழித்தார்.

நல்லது நினைத்து எவ்வளவு கெடுதல் செய்து விட்டார் பாருங்கள். நல்லது நினைத்தால் போதாது. நல்லது செய்தால் போதாது. நல்லது நடக்க வேண்டும். நல்லது நடக்க வேண்டும் என்பதே மிக மிக முக்கியமான விஷயம். நல்லது நடக்காத பட்சத்தில் கெட்டது நடக்கும் என்றால் எதையும் செய்யாமல் இருப்பது உத்தமம். நல்லதை நடத்த கொஞ்சம் முன் பின்னாக நடந்தாலும் குற்றம் இல்லை. காந்தியும் கண்ணனும் என் தொகுதியில் தேர்தலுக்கு நின்றால் எனது ஓட்டு கண்ணனுக்கே. கண்டிப்பாகக் காந்திக்கு அல்ல. உங்கள் ஓட்டு யாருக்கு?

அழியா ஊர் அண்ணாமலை

திருவண்ணாமலைக்கு எதனையோ பெருமைகள் உண்டு. என்றாலும் அடியார்கள் பலரது ஜீவசமாதி அங்கிருப்பதுதான் அதன்தனிச்சிறப்பு. ஒரு கோவிலுக்கும் மற்றொரு கோவிலுக்கும் சுவாமியில் ஏது வேறுபாடு? எல்லாமே சிவன்தான். ஆனால் ஆற்றல், புகழ் கூடுகிறது என்றால் சித்தர்கள், ஞானிகள் ஜீவசமாதி ஆனமைதான் அக்கோயிலின் தனிச் சிறப்புக்குக் காரணம். திருவண்ணாமலை முழுவதும் மலையிலும், ஊரிலும் பல நூறு ஞானிகள் பக்கம் பக்கமாக ஜீவசமாதி எய்தியிருப்பதுதான் அண்ணாமலையின் அருமை.

கன்னட தேசத்தில் வீர சைவர்கள் அதிகம். வங்காளம் காளியையும், மகாராஷ்ட்ரம் கணபதியையும், கேரளா மகாவிஷ்ணுவையும், தமிழ்நாடு முருகனையும் அதிகமாகக் கொண்டாடுகிற மாதிரி கர்நாடகம் சிவவழி பாட்டில் ஆர்வம் உடையது. கழுத்திலேயே லிங்கத்தை அணிந்து கொள்ளும் லிங்காயதர் கன்னடத்தில் அதிகம். இப்படிப்பட்ட வீரசைவராக விளங்கிய ஒருவரை அண்ணாமலையின் அக்கினி ஈர்த்தது. அவர்தான் குகை நமசிவாயர்.

அண்ணாமலை மலையில் குகைகள் அநேகம். அதில் குடியிருந்து தவம் செய்த பல மகான்களில் ஒருவரே குகை நமசிவாயர். அவர் பெருமை அறியாத அவ்வூர் மக்கள் அவருக்கு இழைத்த துயரங்கள் அதிகம்! அவமானப் படுத்தும் ஆர்வத்துடன் அவருடன் மோதியவர் அநேகம்! அத்தனையும் கடந்து அனலாக அமர்ந்தவர் குகை நமசிவாயர்.

அவரது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளில் சுவைமிக்க சம்பவம் ஒன்று சொல்லுவார்கள். ஆடு வளர்க்கும் இடைக்குலத்தார் ஒருவரது சினையாடு இறந்துவிட்டது. அதன் வயிற்றில் இரண்டு குட்டிகள் இருந்தன. குட்டி யீனும் முன் இறந்துவிட்டதால் இடையருக்குப் பெருநட்டம். எனவே யாராவது அதன் மாமிசம் விரும்பி வாங்குவாரா என்று விலை பேச முயன்றார். அந்த ஊர் மக்களில் வம்பன் ஒருவன் குகை நமசிவாயரைக் கேவலப்படுத்த நினைத்தான். “மலைமேல் உள்ள சாமியார் மாமிசப் பிரியன். ஆட்டை அவனுக்கு நல்ல விலைக்கு விற்கலாம்” என்றான். ஆடு மேய்ப்பவரும் அறியாமையுடன் குகை நமசிவாயரிடம் ஆட்டை விற்க வந்தான். வந்தவன் அறியாமையை உணர்ந்த நமசிவாயர் “நாளை வந்து ஆட்டின் விலையை வாங்கிக் கொண்டு போ” என்று அனுப்பினார்.

அண்ணாமலையார் ஆக்கை இல்லாமல் இறந்த ஆடு தம்மிடம் கொண்டுவரப்படவில்லை என்று உணர்ந்த குகை நமசிவாயர் கருணைக் கடலாகிய அண்ணாமலையரை நினைந்து வெண்பா பாடினார். விபூதியை இட்டார். துள்ளி எழுந்தது தாய் ஆடு. குட்டிகளை ஈன்றது.

அதனைத் தடவிக் கொடுத்து இலை தழைகளை உணவாக இட்டார் நமசிவாயர். மறுநாள் ஆட்டின் விலை வாங்க வந்த இடையர் ஆனந்தக் கண்ணீர்விட்டார். குட்டிகளைத் தோள்மேல் சுமந்து கொண்டு தாயாட்டுக்குத் தழைகள் போட்டபடி ஊருக்குக் கூட்டி வந்தார். ஊரே அதிசயம் உற்றது.

ஆனால் இடையரைச் சுவாமிகளிடம் ஏவிவிட்ட வம்பனுக்கு இது வருத்தம் அளித்தது. சுவாமிகளை மட்டம் தட்ட திட்டம் போட்டான். தம்மை ஒத்த வம்பர் ஏழெட்டு பேரைத் திரட்டிக் கொண்டு ஒரு நாடகம் நடத்தினான். ஆரோக்கியமான வாலிபன் ஒருவனை இறந்த மாதிரி பாடையில் படுக்க வைத்தான். சுவாமிகள் முன் வைத்து அவன் இறந்த மாதிரி அழுது நடித்தான். ஆட்டை எழுப்பிய மாதிரி எழுப்பித் தர வேண்டும் என்று வேண்டினான். அவ்வளவும் நாடகம். அவனைச் சுவாமிகள் எழுப்பியதும் அவன் சாகவே இல்லை என்பதைச் சொல்லி சுவாமிகளைக் கேவலப்படுத்த நினைந்தான்.

பச்சை ஓலையில் படுத்திருந்த இளைஞனைப் பார்த்த குகை நமசிவாயர் அனைத்தையும் உணர்ந்தார். அலட்சியமாகப் “போனவன் போனவன்தான்.. யார் இவனை எழுப்ப முடியும்?” என்று கைகளைத் தட்டிவிட்டு நகர்ந்துவிட்டார். “ஹே” என்று அவரைக் கேலி செய்துவிட்டு “எழுந்திரு... எழுந்திரு.. இவன் சாகவே இல்லை” என்று கூத்தாடினான் வம்பன். அந்தோ.. படுத்தவன் படுத்தவன்தான்.. எழவே இல்லை. சுவாமிகள் வாக்கின்படி போனவன் போயேவிட்டான்!

இப்படிப் பலர் சுவாமிகள் மனம் நோக நடந்த போதும் அண்ணாமலையை விட்டு நீங்க அவருக்கு மனம்

வரவில்லை என்றால் என்ன பொருள்? அதி அற்புதமான இடம் அந்த அண்ணாமலை. ஒருமுறை அந்த ஊர் மீது கோபம் வந்து பாவிகள் வாழும் ஊர், அழியும் ஊர் அண்ணாமலை என்று பாட அடியெடுத்தார் நமசிவாயர். ஆனால் அந்த ஊரைச் சபிக்காமல் வாழ்த்தி முடித்து விட்டார். ஏன்? நமசிவாய பாடலால் ஊரை திட்டிய போது, ஊரைச் சபித்து விடப் போகிறானே என்று கவலையுற்று சிவபெருமானே குறுக்கிட்டு “அடேய்.. நாம் இவ்வூரில் இருக்கிறோம்.. பார்த்துப் பாடு” என்றதால் மனம் கசிந்து பாட்டை மாற்றி அழியா ஊர் அண்ணாமலை என்று வாழ்த்திப் பாடினார்.

“கோளர் இருக்குமூர், கொன்றாலும் கேளாஊர்
காளையரே நின்று கதறும்ஊர் - நாளும்
பழியே சுமக்கும்ஊர் பாதகரே வாழும்ஊர்
அழியாஊர் அண்ணா மலை”

மோகத்துதைக் கொன்றுவிடு

அது ஒரு பழமையான வீடு. விசாலமாக இருந்தது. ஆனால் பழைய காலத்துப் பாணியில் மரத்தால் இழைத்துக் கட்டப்பட்டது. ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக, சின்ன தோட்டத்துடன் அது பூக்களாய்ச் சிரித்தது. அந்த வீட்டை உருவாக்கிய கிழவன் நெடுநாள் பாடுபட்டு, சிக்கனமாக வெறியுடன் கட்டிய வீடு அது. அந்தப் பரந்த வீட்டை விற்றுவிட்டு நகருக்குள் ஒரு அடுக்குமாடி வீடு வாங்கி ஒண்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவனது பிள்ளைகள் பிடிவாதம் பிடித்தனர். கிழவனது ஆசைகளை, பழம் கனவுகளைப் பிள்ளைகள் மதிக்கத் தயாராக இல்லை. வீட்டை விற்கும் உரிமையைத் தங்கள் பேருக்கு மாற்றிக் கொண்டார்கள். அரை மனத்துடன் கிழவன் சம்மதித்திருந்தான். வீடு வாங்க, பார்க்க என்று யார் யாரோ வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். கிழவனுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை! ஆனால் என்ன செய்ய முடியும்? பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுத்துக் கொள்ளலாம் என்றால் கிழவனுக்குப் பாவம் பல்லும் இல்லை..!

அன்று காலை பத்து மணி இருக்கும்.. தோட்டத்தில் இருந்த கிழவனுக்கு ஏதோ கருகும் வாசம் வீசியது.

அலட்சியத்துடன் இருந்த அரைமணி நேரத்தில் கருகிய வாசம் போய், கறுப்புப் புகை சூழ்ந்து கனலின் வெப்பத்தில் வீடே கருகிக் கொண்டிருந்தது. மின்சாரக் கோளாறா? அடுப்பு நெருப்பு இடம் தாவியதா? தெரியவில்லை.. கிழவனின் ஐம்பதாண்டுக் கால ஆசைக் கோட்டை நெருப்பின் நீள நீள நாக்குகளால் கனகுஷியாக விழுங்கப் பட்டது!

வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டான் கிழவன். "போச்சே.. போச்சே! என் ஐம்பதாண்டு உழைப்பும் சேமிப்பும் ஒரே நாளில் போச்சே" என்று பொருமினான் கிழவன். கண்கள் இருண்டன.. தலை சுற்றியது.. அழக்கூட முடியாத ஆற்றாமையால் அப்படியே சுருண்டு விழுந்தான் கிழவன். அக்கம் பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் தேற்றியபடி வாயில் தண்ணீரை வலிந்து ஊற்றி கிழவனை ஆசுவாசப்படுத்தினர்.

செய்தி கேட்டுச் சின்ன மகன் ஓடி வந்தான். கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அப்பாவை அள்ளி எடுத்து ஆறுதல் கூறினான். வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு கூவிக் கூவி அழுதான் கிழவன். சின்ன மகன் சிரித்துக் கொண்டே அப்பாவின் அழுகையைத் துடைத்த படி, "சந்தோஷமான விஷயம்.. இந்நேரம் இந்த வீட்டின் உரிமை வேறு ஒருவருக்கு மாறி இருக்கும். இன்று காலை பட்டணத்தில் பதிவாளர் அலுவலகத்தில் பதிய வேண்டும் என்று அண்ணன் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறான். நேற்றே முடிய வேண்டிய பேரம்.. அண்ணன்தான் ஐயாயிரம் ரூபாய் கூடுதலாகக் கேட்டு இழுத்தடித்தான். கடைசியில் நேற்று வாங்குபவர் ஒப்புக் கொண்டு ஆயிரம் ரூபாய் முன் பணமும் தந்துவிட்டார்.

காலை பத்து மணிக்கு நல்ல நேரம்.. பதிவு செய்ய தீர்மானம்.. இந்நேரம் பதிவு முடிந்திருக்கும். வீடு எரிந்தாலும் அவருக்கு நஷ்டம் இல்லை.. இடித்துவிட்டு Flat கட்டுவதற்குத்தான் அவர் வாங்குகிறார்” என்றான் சின்னமகன்.

அத்தனை அழகையிலும் கிழவனுக்குச் சிரிப்பு பொத்துக் கொண்டு வந்தது! பொக்கை வாய் தெரியச் சிரித்தபடி “நெசமாவா.. என் வயித்துல பால வார்த்தே..” என்று கூறியபடி நிதானமாகத் தரையில் உட்கார்ந்தான். வெற்றிலை பாக்கை எடுத்து வாயில் போட்டு நிதானமாக எச்சில் துப்பினான்.

அரைமணி நேரம்கூட ஆகியிருக்காது. பெரியமகன் ஓடி வந்தான். “ஐய்யய்யோ... வீடு எரிந்து போச்சா” என்று பெரிதாக அலறினான். கிழவன் கவலையோடு “வீடு வித்தாச்சுல்ல.. நமக்கென்ன இனிமே.. கவலையை விடு” என்று பெரிய மகனைச் சமாதானப்படுத்தினான்.

“இல்ல.. வீடு விக்கலை.. நான் கூடக் கேட்ட ஐயாயிரம் நேத்திக்கு தர்றேன்னு சொன்னவன் காலைல மாட்டேன்னுட்டான். விலை படியலை.. வியாபாரம் நின்னு போச்சு.. மோசம் போயிட்டோமே” என்றான் மூத்தமகன். இப்போது கிழவன் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு அழத் தொடங்கினான். வாயில் இருந்து வழிந்தது வெற்றிலை பாக்கு என்றே எல்லோரும் நினைத்தனர். அது இரத்தம் என்று உணருவதற்குள் எல்லாமே முடிந்துவிட்டது.

வீடு எரிந்தது ஒரு நிகழ்ச்சி. அது தன்னுடையது என்ற போது கிழவன் அழுதான். தன்னுடையது அல்ல என்ற

எண்ணிய போது அழுகையை நிறுத்தினான். மீண்டும் அது தன்னுடையது என்ற எண்ணம் சூழ்ந்தபோது மறுபடியும் அழுதான். எரிதல் என்ற சம்பவம் அவனைத் துன்புறுத்தவில்லை..! தன்னுடையது என்கிற எண்ணம்-பாவம், அதாவது என் உடையது என்கிற மோகம் அவனைத் துன்புறுத்தியது! பந்தப்படுத்தும் துயரம் தரும் மோகத்தைவிட்டால் துன்பம் இல்லை! துயரம் இல்லை! “யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல் அதனின் அதனின் இலன்” என்பது தமிழ்மறை! மோகத்தைக் கொன்றுவிடு.. இல்லை என்றால் மோகம் உன்னைக் கொன்று விடும்.

காலில் விழுக்கிற கலாசாரம்

அசோக வனத்திலே சீதையைச் சிறை வைத்த இராவணன், நாள்தோறும் அவளை விழுந்து வணங்கி சேவித்திருக்கிறான். காரணம் மரியாதை அல்ல.. காமம்தான். கம்பர் இந்தக்காட்சியை எழுதும் போது பத்துத் தலைகளிலும் வைர வைடுரியங்கள் பதித்த மணி மகுடங்களோடு கீழே விழுந்து வணங்கி எழுந்தது நட்சத்திர மண்டலமே மேலிருந்து பூமிக்கு இறங்கி வந்த மாதிரி இருக்கிறது என்று எழுதினார்.

முருகப் பெருமான் எப்போதும் மயிலிலேயே பறக்கிறார்.. தரையிலே இறங்கி நடப்பதே இல்லை.. தரையில் இறங்கி நடந்தால் கால் இடறி விழுட படி தேவர்கள் தங்கள் தலைகளைக் கொண்டு வந்து கொண்டு வந்து வைக்கிறார்கள்.. என்று குகழீ வாரியார் சுவாமிகள் ஒருமுறை சொன்னார்கள். தேவர்களின் காலில் விழும் கலாச்சாரத்திற்குக் காரணம் ஆசைதான்.. மரியாதை அல்ல. தேவசேனாதிபதி முருகன் தங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்கிற ஆசைதான் அவர்களை விழ வைக்கிறது.

காலில் விழுகிற கலாசாரத்தில் மேலோங்கி நிற்பது தமிழ்நாடு. சினிமாவிலும், அரசியலிலும், மதத்திலும் இங்கே இந்தக் கொடுமை மிக அதிகம். இதற்கு மரியாதை என்பது காரணம் அல்ல! மடத்தனம்தான் உண்மையான காரணம். அல்லது மக்கள் எதையோ எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்று பொருள். தகுதிக்கு மீறி எதிர்பார்ப்பவர்கள் தடால் தடால் என்று யார் காலில் வேண்டுமானாலும் விழுந்து வைப்பார்கள்.

யார்காலிலும் விழாதீர்கள்.. கர்வமாக இருங்கள் என்று போதிப்பது என் நோக்கம் அல்ல. "இவன் என் காலில் விழுந்தால் என்ன? ஏன் விழவில்லை?" என்று எதிர்பார்க்கிற எந்த அற்பர்கள் காலிலும் மறந்து போய்க்கூட விழலாகாது.. இது என் கோட்பாடு. தகுதிப்பாடுகளிலும் ஆன்மிகப் பயணத்திலும் நம்மைவிடப் பன்மடங்கு மிக்குயர்ந்த மேன்மையாளர்களைத் தலை தரையில்பட விழுந்து வணங்கலாம். தவறில்லை. அறிவற்ற வெற்றுத் தலைகளைப் படியாக்கி தன் வெற்றி அரியணையில் ஏற நினைக்கும் வெற்றுத் தலைவர்கள் காலில் பலர் விழுவதுதான் எனக்கு வேதனை தருகிறது.

எல்லையற்ற பேரருள் பொலியும் மனித தெய்வங்களின் கால் கட்டை விரலில் இருந்து அவர்கள் உயிர் அலைகள் வெளிப்படும். கண்ணிரண்டும் அதை எந்த அளவு அருகில் சென்று உற்று நோக்கி உள் வாங்குகிறதோ அந்த அளவு வாங்குபவன் தெய்வநிலை பெறுவான். ஞானி காந்தம். வணங்குபவன் இரும்பு. காந்தத்துடன் தொடர்புடைய இரும்பு காந்தமாவதுபோல ஞானியின் பாதத்தில் தலை வைத்திருக்கும் அஞ்ஞானியும் ஞானியாக

முடியும். இத்தகு வணக்கத்தையே “கோளில் பொறியில் குணமில்வே எண் குணத்தான் தானை வணங்காத்தலை” என்கிறது தமிழ்மறை. “பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்” என்னும் குறளில் இறைவனடி என்பதற்கு ஞானியர் அடி என்றும் பொருள் கொள்வது சமணர் கருத்து.

தவறானவர்கள் காலில் விழும் அசிங்கம் காரணமாகத் தகுதியானவர்கள் காலில் விழுவதும் இன்று அசிங்கம் போல ஆகிவிட்டது. தகுதியற்றவர்தாங்களை வணங்குதல் தவறாகாது. ஒரு கதை சொல்லவா?

மன்னர் பலரும் தன்னை வணங்கும் பேரரசர் ஒருவர் அமைச்சர்கள், சேனாபதி புடைசூழ வெண்கொற்றக் குடையுடன் பவனி வந்து கொண்டிருந்தார். எதிரிலே காவி அணிந்த கண்கள் பழுத்த ஞானி ஒருவர் எதிர்ப்பட்டார். பலரையும் விலக்கிக் கொண்டு, பளீர் என்று பாய்ந்து, துறவியின் செந்தாமரை மலரடிகளைத் தமது தலை பொருந்தும்படி விழுந்து வணங்கி எழுந்து நின்றார் பேரரசர். துறவி, மன்னர் தலையைத் தொட்டு ஆசி வழங்கினார். மீண்டும் அரசபவனி தொடர்ந்தது.

அரசருடன் வந்து கொண்டிருந்த ஆணவம் மிக்க சேனாபதியால் இந்தக் காட்சியைச் சகிக்க முடியவில்லை. போயும் போயும் போக்கற்ற ஒரு பரதேசியின் காலில் பாராளும் மன்னர் தலை வைத்து வணங்குவதா? வருத்தம் படர்ந்தது.. அவரது நெஞ்சில்! இரவு மன்னர் தனிமையாக இருக்கும்போது “பல புண்ணிய நதிநீரை மந்திரித்து பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட சாம்ராட் சக்கரவர்த்திகளின் தலையை ஏதுமற்ற, தெருவில் திரிகிற பரதேசி காலில்

வைத்து வணங்குவதா?" என்று வருத்தத்துடன் கேட்டார். சக்கரவர்த்தி சிரித்துக் கொண்டார். பதில் கூறவில்லை.

சில நாட்கள் கழித்து மன்னர் சேனாதிபதியை அழைத்து உடனடியாகத் தமக்கு ஓர் ஆட்டின் தலை, புலித்தலை, மனிதத்தலை மூன்றும் வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார். சேனாதிபதிக்கு ஆட்டுத்தலை சுலபமாகக் கிடைத்தது. புலியின் தலை கிடைக்க சிரமப்பட்டார். காட்டுக்குப் போய் வேட்டையாடிப் புலியின் தலையை அடைந்தார். மனிதத் தலைக்கு என்ன செய்வது? நீண்ட போராட்டத்திற்குப் பிறகு சுடுகாட்டில் கிடந்த அநாதைப் பிணத்தின் தலையை வெட்டிக் கொண்டு வந்து மன்னர் முன்பு வைத்தார்.

'பலே' என்று பாராட்டிய மன்னர், "மூன்று தலைகளையும் கொண்டு போய் கடைவீதியில் விற்றுவிட்டு வாருங்கள்.. என்ன விலை கிடைக்கிறது என்று தனித் தனியாகக் குறித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றார். ஆட்டின் தலையைக் கறிசமைக்க பலரும் போட்டி போட்டு வாங்கினார்கள். புலியின் தலையைச் சுத்தம் செய்து பதப்படுத்தி வீட்டில் அலங்காரப் பொருளாக வைக்க நீண்ட யோசனைக்குப் பிறகு ஒரு பணக்காரர் வாங்கினார். மனிதனின் தலையை வாங்க ஒருவரும் முன்வரவில்லை. எவ்வளவு குறைவாகக் கொடுத்தாலும் யாரும் வாங்கத் தயாராக இல்லை.

மன்னரிடம் வந்து நடந்ததைச் சொன்னார், சேனாதிபதி. மன்னர் சிரித்துக் கொண்டே, "இந்த மனிதத் தலையை வாங்குபவர் காசு தரவேண்டாம்.. நாமே காசு தருவோம் என்று சொல்லி விற்றுவிட்டு வாருங்கள்"

என்றார். காசு கொடுத்தாலும் மனிதத் தலையை வாங்கிக் கொள்ள ஒருவரும் தயாராக இல்லை. சோகமாகத் திரும்பினார் சேனாதிபதி.

மாமன்னர் புன்னகையுடன், "பார்த்தீர்களா? ஒரு ஆட்டின் தலைக்கும் புலியின் தலைக்கும் இருக்கிற மரியாதை ஒரு மனிதத் தலைக்கு இல்லை. இந்த மனிதத்தலை மரியாதை அற்றது என்பது புரிந்ததா? அதை மரியாதைக்குரிய துறவியின் காலடிகளில் நான் வைத்தது சரியா? தவறா?" என்றார். ஞானிகளின் காலடி மகத்துவம் சேனாதிபதிக்குப் புரிந்தது!

காலில் விழுகிற கலாசாரம் கண்டனத்துக்குரியதா? கவுரவமானதா? என்றால் - யாருடைய காலில் என்பதைப் பொறுத்தே அது முடிவாகிறது.

ஒரே ஒரு இலக்கணம். தன் காலில் எவனாவது விழ மாட்டானா என்று ஏங்குகிறவன் காலில் மட்டும் தயவு செய்து விழுந்துவிடாதீர்கள். அது பாவத்தில் பெரும் பாவம்!

புத்தர் யாரும் யார் காலிலும் விழுவதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் அவர்காலில் பலர் விழுந்தனர். இது சரியா என்ற வினா எழுந்தபோது, "அப்போது நான் அங்கு இல்லை" என்றார் புத்தர். ஒஷோ சொல்கிற மாதிரி புத்தர் ஒரு வாசல். அங்கு அகங்காரத்தின் எந்த அடைப்பும் இல்லாததால்தான் அதன் வழி உள்ளே பிரவேசிக்கவே முடிகிறது!

நான் என்ற எண்ணம் ஆஜராகாத நிலையில் உள்ளவர்கள் காலில் விழுந்தால் பிழை இல்லை!

அரைகுறையான அர்ப்பணிப்பு

அன்று என்னுடைய பிறந்தநாள். என்னைச் சந்தித்த என் நண்பர் - அமெரிக்காவில் இருந்து வந்தவர் அழகிய gift pack ஒன்றை வழங்கி வாழ்த்துக் கூறினார். “இது எதற்கு?” என்றேன். “அன்பளிப்பு.. அன்பின் அடையாளம்” என்றார் நண்பர். அமெரிக்காவில் இப்படியாராவது பரிசு கொடுத்தால் உடனடியாக அதைப் பிரித்துப் பார்த்து “ஆஹா... இப்படி ஒன்று வாங்கத்தான் நினைத்திருந்தேன்... நீங்கள் கொடுத்துவிட்டீர்கள்” என்று கொடையையும் கொடுத்தவனையும் புகழ்ந்து தள்ள வேண்டும். இந்தியாவில் உடனே பிரித்தால் “பக்கிப் பயல் அப்பவே பிரிச்சு விலை என்னன்னு பாக்கறான்” என்று கேலி சொல்லுவார்கள். இரண்டும் மாறி மாறி என் நினைவுக்கு வந்ததால் ஒரு நிமிடம் தடுமாறினேன்.

நண்பரே அந்தப் பொட்டலத்தை என்னிடம் இருந்து வாங்கி, அதன் அழகிய மேலுறையையும் என் சிக்கலையும் ஒரே நேரத்தில் கிழித்துப் பரிசை விடுவித்தார். அழகிய வாட்ச். “நன்றி என்ற வார்த்தையைச் சொல்லி உங்களை அந்நியப்படுத்த விரும்பவில்லை” என்றேன்.

நண்பரோ என்னை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கினார். "உடனே இதைக் கட்டுங்கள்" என்றார். ஏற்கெனவே நான் ஒன்று கட்டியிருந்ததால் "இரண்டு வாட்ச் கட்டிக் கொண்டு போனால் மற்றவர்கள் சிரிக்க மாட்டார்களா?" என்றேன். "பழசைக் கழற்றி விடுங்கள்" என்று அவரே அதைச் செயல்படுத்தப் பரபரத்தார். அத்தோடு விடவில்லை.

"நான் எப்ப உங்களைப் பார்த்தாலும் நீங்க இந்த வாட்சோடுதான் இருக்கணும். இதைக் கழற்றவே கூடாது. இதை யாருக்கும் நீங்க present பண்ணக் கூடாது. உள்ளே வைக்கக் கூடாது!" என்று அடுக்கடுக்காய் நிபந்தனைகள் விதித்தார். அன்பில்கூட அடக்குமுறை அராஜகம் வலை பின்னத் தொடங்கியது.

'நான் என்ன அடகுக் கடையா வைத்திருக்கிறேன்? ஏதோ அடகு பிடிக்கிற பொருளை அடகுக் கடைக்காரன் எப்படி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்று நிபந்தனை ஒப்பந்தம் போடுகிற மாதிரி பேசுகிறாரே என்று எனக்குத் தோன்றியது. அன்பளிப்பின்மீது ஆளுமை செலுத்துதல் ஒரு போதும் தூய அன்பு ஆகாது. வழங்கப்பட்ட பொருள் மீது உள்ள மரியாதை, வழங்கப்பட்ட நபர் மீது இல்லை! எந்தக் கணம் பரிசு கை மாறுகிறதோ அந்தக் கணமே அந்தப் பொருள் மீதான சகல உரிமைகளும் எதிர்பார்ப்பும் அழிந்து போனால்தான் தூய அன்பு வெளிப்படுகிறது. அந்தப் பொருள் மீதான சகல பிடிப்புகளையும் விட்டுக் கொடுத்தால்தான் அது அன்பளிப்பு.. இல்லையேல் அது பரிசளிப்பு! அன்பளிப்பில் பொருள் முக்கியமே அல்ல. இது பலருக்கும் புரிவதே இல்லை.

இந்த அன்பளிப்பை நம்மில் பலர் பிழையாகச் செய்வது போலவே இறைவனிடத்தில் நம்மை அர்ப்பணிக்கும் அர்ப்பணிப்பிலும் நாம் தவறுதலாகவே நடந்து கொள்கிறோம். எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் ஒரு கோவிலில் ஆண்டுதோறும் ஏழாம் நாள் திருவிழா முழுவதும் தமது உபயம் என்று வாக்களித்தார். ஆனால் 2ஆம் வருடம் அவருடைய வைப்பாட்டி கோவிலுக்கு வந்தபோது குருக்கள் அந்த அம்மாளைச் சரியாகக் கவுரவிக்கவில்லை என்பதால் அடுத்த வருடம் முதல் திருவிழா செய்ய மறுத்துவிட்டார்! இது பக்தியா? சமர்ப்பணமா? அர்ப்பணிப்புடைய ஆன்மிகமா? இல்லை, அராஜகம். அக்கிரமம். அயோக்கியத்தனம்.

நானே இறைவனுக்கு உரியவன்; எனவே என் செல்வம் சொத்து யாவுமே அவனது உடைமை என்கிற தெளிவும், தீர்க்கமும் இல்லாதவர்கள் கோவிலுக்குக் கொடுப்பது கொடையல்ல, கொடுமை! தானமல்ல, திமிர்! இந்த அகில உலகமும் இறைவனுக்கே உரியது என்ற உண்மை உணராமல் இறைவனுக்கு ஏதோ தாம் படியளப்பதாக நினைக்கும் வள்ளல்கள் வடிகட்டிய பாவிகள்..! அர்ப்பணிப்பைப் புரிந்து கொள்ள ஒரு நிகழ்ச்சி சொல்கிறேன்.

பகவான் இராமகிருஷ்ணரைப் பார்க்க வந்த பணக்காரர் ஒருவர் ஆயிரம் பொற்காசுகள் மூட்டையாகக் கட்டி கொண்டு வந்தார். “பகவானே.. பக்தியுடன் நான் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த எளிய காணிக்கையை (போலியான அடக்கம்) ஏற்றருள்வீர்களா?” என்று காலில் விழுந்தார்.

“எளிய மலரையும் சில்லறைக் காசுகளையும் கொண்டு வந்தாலும் அன்புடன் ஏற்பதுதான் பகவானுடைய கடமை. அப்படி இருக்க நீ பொற்காசுகளை.. அதுவும் ஆயிரம் கொண்டு வந்திருக்கிறாய்.. பகவான் எப்படி மறுக்க முடியும்?” என்று சிரித்தார் இராமகிருஷ்ணர்.

பல பேரும் தமது பரிசளிப்பை உணர வேண்டும் என்று அகம்பாவத்துடன் பையைப் பிரித்துப் பொற்காசுகளைத் தரையில் கலகல என்று கொட்டினார் பணக்காரர். “நீ செய்யும் தானத்தை ஏன் இவ்வளவு சத்தத்தோடு செய்கிறாய்” என்று காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டார் இராமகிருஷ்ணர். “இவை பகவானுடையவை என்று நிஜமாகவே நீ நினைத்த மாத்திரத்திலேயே அவை பகவானுடையவை ஆகிவிடும்.. இவ்வளவு ஒலியுடன்தானம் நிகழ்த்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை! அது சரி, இப்போது இவை யாருடையவை?” என்றார் இராமகிருஷ்ணர்.

“பகவானே! இவை உம்முடையவை” என்றார் பணக்காரர். “இவை என்னுடையவை என்றால் இவற்றை நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் அல்லவா?” என்றார் குருநாதர். பணக்காரர் “ஆம்” என்றார். “அப்படியானால் இந்த மூட்டையைக் கங்கையில் வீசிவிட்டு வா. வந்து என்னைப் பார்” என்றார் இராமகிருஷ்ணர். பணக்காரர் முகம் வாடிவிட்டது. தனது தானத்தைக் கொண்டாடி இராமகிருஷ்ணர் அனுபவிப்பார்.. அவர் இவ்வளவு பெரிய பரிசை இதுவரை பார்த்திருக்க முடியாது.. தன்னைச் சிலாகிப்பார் என்று எண்ணத்தில் இடி விழுந்தது. எனினும்

வேறு வழியின்றி உத்தரவை மீற முடியாமல் சோகமாகப் புறப்பட்டார்.

சில மணி நேரம் ஆனது.. பணக்காரர் திரும்பவே இல்லை. "அவர் என்ன செய்கிறார் என்று அறிந்து வாருங்கள்" என்று சீடர்களை அனுப்பினார் குரு தேவர். அவர் கங்கைக் கரையில் உட்கார்ந்து பெருமூச்சு விட்டபடி ஒவ்வொரு தங்க நாணயமாக எடுத்து திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தபடி, படிக்கட்டில் தட்டித் தட்டி வெகுசோகமாக மனம் இல்லமால் ஒவ்வொன்றாக எறிந்து கொண்டிருந்தார். தங்கக் காசுகள் மீதிருந்த பற்று அவரைப் பாடாய்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

இராமகிருஷ்ணர் அவரைத் தேடி வந்தார். "கங்கையில் வீசிவிட்டுவா என்றேனே தவிர ஒவ்வொரு நாணயமாகச் சேர்த்துவிட்டு வா என்று நான் சொல்லவில்லையே! ஏன் இப்படிச் செய்கிறாய்? உண்மையாகவே நீ என்னிடத்தில் இதை அர்ப்பணித்திருந்தால் இந்தப் பொருளை எறியும் போது நீ பாதிக்கப்படமாட்டாய்! இன்னும் இதனை நீ உன்னுடையதாகவே கருதுகிறாய். அதனால்தான் இத்தனை வேதனை அடைகிறாய். அர்ப்பணிப்பு எப்போதும் முழுமையானதாகவே இருக்க வேண்டும். அரைகுறையாக இருந்தால் துன்பம்தான் மிஞ்சும்" என்றார் குருதேவர்.

"நான் என்னையே கடவுளிடம் அர்ப்பணித்து விட்டேன். ஆனாலும் எனக்கு ஏன் இவ்வளவு கஷ்டம்?" என்று அழுது புலம்பும் அரைகுறைகள் இதைப் புரிந்து கொள்வார்களா?

போலிகள் ஐக்கிரதை

தன்னை மிகவும் படித்தவனாகக் காட்டிக் கொள்ளுவதில் சிலருக்கு அலாதி மகிழ்ச்சி. பத்துப்பேர் உட்கார்ந்து பேசுகிறபோது அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மேற்கோள்களை, பாடல்களை, பொன்மொழிகளை அவசர அவசரமாகக் கொட்டுவார்கள்.

'வாழ்க்கையில் ஒன்றுமில்லை' 'எல்லாம் மாயை' 'எல்லாரும் கடவுள்தான்.. இதில் உயர்வு தாழ்வு ஏதுமில்லை' என்றெல்லாம் உயர்ந்த தத்துவங்களை தடால் தடால் என்று வீசுவார்கள். ஆனால் அந்த அனுபவங்கள் வாழ்விலே சிறிதும் இல்லாமல் இருப்பார்கள்.

நூறு விஷயங்களைப் பற்றி இப்படி அரைகுறையாக அறிந்து வைத்திருப்பதைவிட உளறிக் கொட்டி கிளறி மூடுவதைவிட ஒன்றையாவது உணர்ந்து கொள்வது நல்லது என்று கருதுகிறேன்.

ஆழமாக ஒன்றை உணர்ந்துவிட்டால் மற்றைய உண்மைகள் தாமாகப் புரியும். எனவே அறிவாளியாகக் காட்டிக் கொள்ளப் படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு.

அறிவாளியாக ஆவதற்குப் படிக்கலாம். மேலான மகாவாக்கியங்களை, தத்துவங்களைக் கொச்சைப்படுத்தும் மூடத்தனத்தை விடலாம்.

இதைவிட அபத்தமான, ஆபத்தான பழக்கம் சிலருக்கு உண்டு. உயர்ந்த தத்வங்களைக்கூடத் தங்கள் சுயலாபம் கருதி தாழ்வாக, தாறுமாறாக அர்த்தம் செய்து கொண்டு விளக்கம் சொல்வார்கள். ஓர் உதாரணம் சொல்கிறேன்.

ஒருவன் தூக்கத்தில் புலி துரத்துகிற மாதிரி கனவு கண்டான். வியர்த்து விறுவிறுத்து இதயம் படபடக்க ஓடினான். திடீர் என்று விழித்துக் கொண்டான். தான் கண்டது கனவு என்று உணர்ந்தான். இனி, புலி அவனை என்ன செய்ய முடியும்? அந்தப் பயம் இனிக் கிடையாது. புலி கனவே.. எனவே நனவில் அது பயமுறுத்த முடியாது.

அதே போல இந்த வாழ்க்கையே ஒரு கனவு. இது பிரபஞ்சமாயையின் விளைவு. இதில் இன்ப துன்பம் யாவும் பொய். நீ இந்தக் கனவில் இருந்து விழித்துக் கொண்டால் (ஞானம் பிறந்தால்) இந்தக் கனவில் நிகழ்ந்த பாவ புண்ணியங்கள் அர்த்தம் இழந்துவிடும் என்கிறது வேதாந்தம். நிற்பனவே, நடப்பனவே என்கிற புகழ்பெற்ற பாரதி பாடலில் இவை யாவும் "காட்சிப் பிழைதானோ" "அற்ப மாயைகளோ" என்று பாரதி கேட்பதைப் படித்துப் பாருங்கள்.

இந்த வேதாந்த கருத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் கொலை, கற்பழிப்பு போன்ற பாவச் செயல்களை வேண்டும் என்றே செய்துவிட்டு, "இந்த வாழ்வே வெறும் கனவு. இதில் பாவ புண்ணியம் மாயை.

இந்தக் கனவில் இருந்து விழித்துவிட்டேன்" என்று ஒருவர் சொன்னால் அது ஞானம் ஆகுமா? இப்படித்தான் வேதாந்தக் கருத்துக்களை இன்று போலி வேதாந்திகள் சொல்லிச் சொல்லி ஏமாற்றுகிறார்கள்.. அதனால்தான் மதத்தின் மீது பலருக்கு எரிச்சல் வருகிறது.

பகவான் இராமகிருஷ்ணர் போலி வேதாந்திகளைக் கேலி செய்து ஒரு கதை சொல்வார். கேளுங்கள்: உடல் மாயை. எனவே உடல் வழி வந்த நிறம், ஜாதி, ஆண் பெண் என்கிற பேதங்கள் பொய் என்கிறது வேதாந்தம். இது ரொம்ப ஆழமான விஷயம். எல்லாருமே பிறும்மம். அதாவது இறை. அதனால் இவர் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்று பேதம்காட்டுவது மடமை.. இந்த அத்வைத கருத்தை ஒரு ராஜாவுக்கு ஒரு குரு உபதேசம் செய்தார்.

'ஆஹா' என்று தலையாட்டிய ராஜா மனசுக்குள் மட்டமானவன். அதனால், தன் வேலைக்காரியை மகாராணி ஆக்கினான். மகாராணியை வேலைக்காரியாக்கினான். கேட்டால் எல்லாமே ப்ரும்மம். உயர்வு தாழ்வு என்று எதுவும் கிடையாது என்று தத்துவம் பேசினான்.

பதவியிழந்து வேலைக்காரியான மகாராணி குருநாதரிடம் போய் அழுதாள். "உங்கள் அறிவுரையால் தானே இப்படி நடந்தது" என்று நியாயம் கேட்டாள். குருநாதர் அவளிடம் ஒரு யோசனை கூறி அதன்படி நடந்து கொள்ளச் சொன்னார்.

மதிய நேரம் குருநாதர் அரண்மனைக்கு வந்தார். அவரை வணங்கி உணவுக் கூடத்திற்கு விருந்துக்கு அழைத்து வந்தான் மகாராஜா. வேலைக்காரியாகிவிட்ட முன்னாள் மகாராணி மரியாதையுடன் உணவு

பரிமாறினாள். வகை வகையாக இலையில் உணவு படைத்தவள் கடைசியாக அருவருப்பான மனித மலத்தைக் கொண்டு வந்து இலையில் வைத்தாள்.

கோபத்துடன் அவளை அடிக்க எழுந்தான் ராஜா. குருநாதர் தடுத்து, “அப்பா நீ அத்வைதஞானி அல்லவா.. வேலைக்காரியும் ப்ரும்மம்; மகாராணியும் ப்ரும்மம் என்று பேதம் கடந்த நீ மலத்திற்கும் உணவுக்கும் பேதம் பார்க்கலாமா?” என்று கேட்டார்.

ஒரு கணம் அதிர்ந்து போன ராஜா, சமாளித்துக் கொண்டு, “குருவே.. இந்த அபேத ஞானம் கொடுத்தவர் நீங்கள். எனவே நீங்கள் மலத்தை உண்டால் நானும் உண்ணுவேன்” என்று கேலியாகச் சிரித்தான்.

குரு உடனே பன்றியாக மாறி மலத்தை உண்டார். மீண்டும் மனிதராக மாறி உணவை உண்டார். “முட்டாளே பன்றியும் நானும் வேறல்ல. அந்த அபேத நிலை எய்தியவனுக்கு உணவும் மலமும் வேறல்ல. உன்னால் பன்றியாக மாற முடியுமா? ஆக முடியாதவரை வேலைக்காரியும் மகாராணியும் உனக்கு எப்படி ஒன்றாக முடியும்?” என்றார். ராஜா வருந்தினான், திருந்தினான்.

பூரணமான ஞானியின் வசனங்களை அரைகுறைகள் சொல்லி அசிங்கப்படுத்தக் கூடாது. இன்று இந்துமதத்தில் இந்த அரைவேக்காடுகளின் அரசாட்சிதான் அட்டகாசமாக நடக்கிறது!

முக்திக்கான முன்பதிவு'

"Advance booking" என்பது இப்போதைய அவசியம். இரயிலா, விமானமா, சினிமாவா, பத்திரிகையா, தீபாவளி மலரா, தின்கிற பிஸ்ஸாவா (Pizza) எதுவானாலும் முன்கூட்டிப் பதிவு செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. நல்ல சொற்பொழிவு, கச்சேரி என்கிற இலவச விஷயங்களில் கூட சீட் கிடைப்பது கஷ்டம்தான். ஒரு நாற்காலி காலியாக இருக்கிறதே என்று தேடிப் பிடித்து உட்காரப் போனால் ஓர் அழுக்கு கர்சீப் அதன் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு நம்மைப் பார்த்து நமட்டுச் சிரிப்பு சிரிக்கிறது. அழுக்குக் கர்சீப் வேறொருவர் வருகைக்கான முன்பதிவாம்! அட கடவுளே!

பஸ்ஸில் துண்டு போட்டு இடம் பிடித்திருந்தார் ஒருவர். அலட்சியமாக அதை நகர்த்திவிட்டு உட்கார்ந்தார் மற்றொருவர். துண்டின் உரிமையாளர் வந்து "யோவ்.. நான்தான் இங்க துண்டைப் போட்டிருந்தேனே.. இந்த சீட் என்னுது.. எந்திரியா!" என்று கூச்சலிட்டார். உட்கார்ந்தவர் அமைதியாக, "அப்ப பஸ்ஸமேல வேட்டியைப் போட்டா பஸ்ஸே என்னுதா ஆயிடுமா?" என்றார். இந்த மாதிரி கலாட்டாவில்லாமல் தப்பிக்க வேண்டுமென்றால் முன்பதிவு முக்கியம்.

பக்தி உலகமும் முக்தி பெறுவதற்கு ஒரு முன்பதிவுத் திட்டம் வைத்திருக்கிறது. “அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி வைத்தேன்” என்கிற ஆழ்வார் வாக்குதான் அதற்கான விளக்கம். மரணத்தருவாயில் கடவுள் பெயரை உச்சரித்தால், இறைவன் நினைவுடன் இறந்துவிட்டால் மறுபிறவி இல்லை என்கிறது பக்தி உலகம்.

மரணத்தின் போது எந்த நினைவுடன் சாகிறோமோ அதற்கேற்ப மறுபிறவி என்றொரு கொள்கை உண்டு. ஜடாபரதர்தாம் வளர்த்த மான் மீது பற்று கொண்டு அதன் நினைவில் உயிர்விட்டதால் மறுபிறப்பில் மானாகவே வந்து பிறந்தார் என்கிறது ஸ்ரீமத் பாகவதம். எனவே மரணகாலத்தில் இறைவன் நினைப்புடன் இறந்து விட்டால் நாமும் இறைவனாகவே ஆக வேண்டியது தான்..! மீண்டும் பிறக்க வேண்டியதில்லை. இது பக்தி உலகின் தீர்மானம்.

சாகிற போது மட்டும் சட்டென்று கடவுள் ஞாபகம் வந்து ‘முருகா’ என்றோ ‘நாராயணா’ என்றோ சொல்ல நம்மால் முடியுமோ? முடியாது. எப்போதும் நினைத்தும் சொல்லியும் வந்தால் மரணத்தின்போது சொல்ல வரும். திருநாவுக்கரசர் மதம் மாறிச் சமணத்தில் சேர்ந்த போதும் “சலம்பூவொடு தீபம் மறந்தறியேன், உன் நாமம் என் நாவில் மறந்தறியேன்” என்று பாடுகிறார். “வழுக்கி வீழினும் நின் திருப்பெயர் அல்லால் மற்று நான் அறியேன் மறுமாற்றம்” என்றே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் பாடுகிறார்.

எப்போதும் இறைநாமம் சொன்னால்கூட சாகிறபோது சொல்ல முடியுமா என்பது கொஞ்சம்

சிக்கலான கேள்வி. பகவான் இராமகிருஷ்ணர் சொன்ன கதை சொல்கிறேன். ஒரு பக்தர் கிளி வளர்த்தார். கிளியைக் கூட பக்தியுடன் வளர்த்தார். அதன் நெற்றியில் திருமண் இட்டுப் பரம பாகவதர்போல ஆக்கிவிட்டார். அந்தக் கிளியோ சும்மா இருக்கும்போதுகூட "ராமா... ராமா" என்று கத்தும். "கிருஷ்ணா.. கிருஷ்ணா" என்று நீட்டி முழக்கும். அந்தக் கிளியைப் பக்தக்கிளி, பாகவதக் கிளி, பரம பாகவதக் கிளி என்று ஊரே கொண்டாடியது. ஒருநாள் கூண்டு திறந்திருந்தபோது வெளியே வந்து உட்கார்ந்து வழக்கமான ஸ்டைலில் "ராமா... ராமா" என்று தலையைத் தலையை ஆட்டியபடி பாடிக் கொண்டிருந்தது.

எங்கிருந்தோ இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பூனை எமனாகப் பாய்ந்து வந்து கிளியின் கழுத்தைக் கவ்வியது. அவ்வளவு தான். 'ராமா... ராமா' என்று மரணத்தருவாயில் பக்தி மழை பொழியாமல் 'கீர்ச்.. கீர்ச்' என்று கத்திச் செத்தது அந்த பக்த - பாகவத- பரம பாகவதக் கிளி. இந்தக் கிளிமாதிரிதான் பலரும் மேலுக்கு ராமா, கிருஷ்ணா, முருகா என்று பக்தி கோஷம் போட்டாலும் சாகிற போது சொல்வார்களா என்பது சந்தேகமே! காந்தி அடிகள் மாதிரி 'ஹேராம்' என்று குண்டுக்குப் பதிலடி கொடுக்கும் பக்குவம் எத்தனை பக்தனுக்கு இருக்க முடியும்! கோட்ஸேயின் குண்டு காந்தியின் நெஞ்சைத் துளைத்ததை விட அந்நேரத்திலும் ஹேராம் என்று காந்தி சொன்னது பலரது நெஞ்சைத் துளைத்துவிட்டது.

வாழ்நாள் முழுவதும் இறைநாமம் சொல்வதும் சிந்திப்பதும் முக்திக்கான முன்பதிவுத் திட்டம்

என்பதையே 'அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி வைத்தேன்' என்கிற ஆழ்வார் வரிகள் விளக்குகின்றன.

ஒரு பணக்காரர் உபன்யாஸம் கேட்கப் போனார். சொற்பொழிவாளர், "எல்லோரும் கடவுள் நாமத்தை எப்போதும் சொல்வது நல்லது. எப்போதும் சொல்ல முடியாவிட்டால் சாகிற போதாவது சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டுக் கொண்டார். பணக்காரர், வீடு வந்ததும் மனைவியை அழைத்து, "நான் சாகிறபோது முருகா என்று சொல்ல வேண்டும். ஒரு வேளை நான் மறந்துவிட்டாலும் நீ ஞாபகப்படுத்து" என்றார். மனைவி ரொம்ப அமைதியாக "எப்ப சாகப் போறீங்க?" என்று கேட்டாள். "யாருக்குத் தெரியும்?" என்றார் பணக்காரர். "எதற்கும் பிள்ளைகளிடமும் கணக்குப் பிள்ளையிடமும் சொல்லி வையுங்கள்" என்று யோசனை சொன்னாள் அந்த அம்மணி.

சாகிற சந்தர்ப்பம் வந்தது. முருகா என்று சொல்ல வேண்டும் என்று பணக்காரருக்கு நினைவு வந்தது. ஆனால் அந்தோ நாக்கு இழுத்துக் கொண்டது. ஒரு வார்த்தைகூடப் பேச முடியவில்லை. மனைவியைப் பரிதாபமாகப் பார்த்து 'முருகா என்று நீயாவது சொல்லு கேட்போம்' என்று ஜாடை காட்டினார். அந்த அம்மாள் உறுதியாக மறுத்துவிட்டார். கணக்குப் பிள்ளையைக் கை காட்டினார். அவரோ "நான் புள்ளை குட்டிக்காரன், நான் மாட்டேன்" என்று மறுத்துவிட்டு பணக்காரரின் பிள்ளைகளைக் கை காட்டினார். அவர்களோ "முடியவே முடியாது" என்று மறுத்தார்கள். என்ன காரணம்? எல்லோருக்கும் ஒரு விசித்திர பயம். "முருகா" என்று நாம் சொல்லி அடையாளம் தெரியாமல் எமன் நம்மைக் கொண்டு

போய்விட்டால் என்ன ஆவது என்கிற, பயம்தான். கடைசியில் பணக்காரரும் சொல்லவில்லை. பக்கத்தில் இருந்தவர்களும் சொல்லவில்லை. வாயிருந்த போதே.. வாய்ப்பிருந்த போதே “முருகா.. முருகா” என்று சொல்லி முன்பதிவுத் திட்டத்தில் இணைந்திருக்கலாமே...! அதைவிட்டு விட்டு கடைசி நிமிடக் கலாட்டா எதற்கு?

இறைநாமத்தை எப்போதும் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நம்முடைய நா நம்மோடு எப்போதும் இருக்கிறதாம். “கையெழுத்து போடுங்கள் என்றால் ஆஹா, பேனாவை எங்கேயோ வைத்துவிட்டேன்” என்று தப்பிக்கலாம். “இறைநாமம் சொல்லுங்கள்” என்றால் “ஆஹா, நாளை எங்கோ கழற்றி வைத்துவிட்டேன்” என்று தப்பிக்க முடியுமா? புத்தகம் படியுங்கள் என்று போரடிக்கிற புத்தகம் கொடுத்தால் “கண்ணாடியைக் காணோமே” என்று டபாய்க்கலாம். ஆனால் நாம்ஸ்மரணத்தில் என் நாவு எங்கே என்று ஏய்க்க முடியாது. அதனால்தான்-

“நாவுண்டு நமோ நாராயணாய என்ன” என்கிறார் ஆழ்வார். எப்போதும் ராம் ராம் என்றதால்தான் இறுதி நேரத்திலும் ஹேராம் என்றார் மகாத்மாகாந்தி! தண்ணீர் நிரம்பிய பாத்திரத்தில் துளையிட்டால் தண்ணீர்தானே முதலில் வெளியில் வரும். அப்படியே ராம் ராம் என்று ராமநாமத்தில் நிரம்பி வழிந்தவர் காந்தி. அதனால்தான் கோட்ஸேயின் குண்டு துளைத்ததும் ஹேராம் என்ற வரிகள் வெளியே வந்தன. முக்திக்கான முன்பதிவு நாம ஜபம்! முயற்சி செய்யலாமே!

மனிதனைச் சந்தித்து மனிதன் ஆனவன்

தெனாலிராமன், முல்லா நகருதீன் மாதிரி அவாந்தி என்கிற ஞானக்கோமானியை உங்களுக்குத் தெரியுமா? சொத்து, சுகம், பணம், பொருள் ஏதுமற்ற பற்றற்றவர் அவாந்தி. அவர் வீட்டில் எதுவுமே இருக்காது. அங்கு ஒருநாள் இரவில் திருடன் ஒருவன் ஏதாவது கிடைக்குமா என்று கொள்ளையடிக்க வந்துவிட்டான். அவன் உள்ளே நுழைவதைப் பார்த்த அவாந்தி, காலியாக இருந்த தண்ணீர் தொட்டிக்குள் ஒடிப்போய் அவசரமாக ஒளிந்து கொண்டார். எதுவுமே கிடைக்காத எரிச்சலால் தண்ணீராவது குடிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் தண்ணீர் தொட்டிக்குள் கையைவிட்ட திருடன் ஒளிந்திருக்கும் அவாந்தியைக் கண்டு வெளியே தூக்கினான்.

“ஓஹோ.. நீயா.. உன்னைப் பெரியஞானி என் பார்கள். நீயோ திருடனைக் கண்டு பயந்து உயிரைக் காப்பாற்ற ஒடி ஒளிந்து கொண்டாய்,” என்று அவாந்தியை இழிவுடன் பேசினான் திருடன். அதற்கு அவாந்தி சொன்ன பதில் அற்புதமானது.

“நீ எடுத்துச் செல்ல இந்த வீட்டில் எதுவுமே இல்லை. உனக்குக் கொடுக்க எதுவுமே இல்லையே என்ற அவமானத்தால் ஒளிந்து கொண்டேன். மேலும் எதையோ எதிர்பார்த்து நுழைந்த உன் ஏமாற்றத்தைப் பார்க்கவும் சகிக்கவும் என்னால் முடியவில்லை. அதனால் என்னை மறைத்துக் கொண்டேன்” என்றார். அவரல்லவா ஞானி.

வேறு ஒரு சாதுவின் கதை.. அது இதைவிட இன்னும் அழகு. அவரும் வீட்டில் எந்தப் பொருளும் அற்ற உண்மை ஞானி. அவர் வீட்டில் நள்ளிரவில் நுழைந்த திருடன் துணுக்குற்றான். மண் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் அந்த மாமனிதர் எதையோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவர் விழித்திருப்பார் என்பதை எதிர்பாராத திருடன் அவர் கத்தி கூச்சல் போட்டுக் கலாட்டா செய்வாரோ என்ற கவலையில் கத்தியை எடுத்து அவர் கழுத்துக்கு நேரே நீட்டி அச்சுறுத்தினான்.

“யார் நீ?” என்று சாதாரணமாகக் கேட்டார் சாது.

“தெரியவில்லையா? கையில் கத்தியுடன் கறுப்பு ஆடையுடன் இரவு நேரத்தில் வந்திருக்கும் நான் திருடன் என்பதுகூட உனக்குத் தெரியாதா?” என்று உறுமினான் திருடன்.

“உட்கார்.. உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று ஒரு பக்தனிடம் பேசுவது போல் பேசினார் சாது.

“மரியாதையாக இருப்பதைக் கொடு.. இல்லா விட்டால் கொன்றுவிடுவேன்” என்று பளபளக்கும் கத்தியை அவர்முன் ஆட்டினான் திருடன்.

“எதற்கு என் நேரத்தை வீணாக்குகிறாய்? நிறைய எழுத வேண்டி இருக்கிறது.. எது கிடைக்கிறதோ அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு போ.. இந்த விளக்கைத் தவிர.. நான் இரவெல்லாம் எழுத முடியாமல் போய்விடும்” என்று சொல்லிவிட்டு அவர்பாட்டுக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்தார். திகைத்துப் போன திருடனுக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. குழம்பிப் போய் நின்றான்.

சாதுவோ நிதானமாக, “சரி... கொஞ்சம் பொறு.. விளக்கில்லாமல் நீ எப்படி எதைத் தேடுவாய்? இதை எழுதிவிட்டு வருகிறேன். நானே வந்து உதவி செய்கிறேன்” என்று சொல்லியவர், எழுதி முடித்து நிமிர்ந்தவர், விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு வீடு முழுவதும் தேடினார். எதுவுமே கிடைக்கவில்லை.

“நீ முன்கூட்டியே சொல்லிவிட்டு வந்திருந்தால் நீ திருடுவதற்கு வசதியாக நான் ஏதாவது வாங்கி வைத்திருப்பேன். சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்து நீயும் கஷ்டப்படுகிறாய்.. உனக்குக் கொடுக்க ஏதும் இல்லையே என்று நானும் கஷ்டப்படுகிறேன்” என்று வருந்திய சாது, திடீர் என்று உற்சாகத்துடன், “என்னைப் பார்க்க வந்த அன்பர்கள் யாராவது ஏதாவது ரூபாய்கள் காணிக்கையாக எங்காவது போட்டு வைத்திருப்பார்கள். வா.. வா.. அதைத் தேடி எடுத்துக் கொடுக்கிறேன்” என்று விளக்கு வெளிச்சத்தில் குழந்தை மாதிரி குஷியோடு தேடித் தேடி “இந்தா.. இந்தா” என்று கிடைத்த காசுகளை அவனிடம் திணித்தார். அவன் தயங்கித் தயங்கி அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு ஓர் எல்லையில் “போதும்.. போதும்.. காலையில் உங்கள் செலவுக்கு ஏதாவது வேண்டாமா?” என்று தடுத்தான். “அதெல்லாம் கடவுள் கொடுத்தனுப்புவார்”

என்று சொல்லி வற்புறுத்தி அவன் கையில் பணத்தைத் திணித்தார் சாது!

வாசல் வரை வந்து அவனை வழிஅனுப்பி விட்டு "நன்றி" என்றார் சாது. திருடன் திகைத்துப் போய் "எதற்கு?" என்றான். "இல்லை.. இதுவரை இந்த வீடு யாராலும் கவனிக்கப்படாததாகவே இருந்தது. ஒரு திருடனுடைய கவனம் இந்த வீட்டின் மீது விழுந்தது என்பதே இந்த வீட்டின் முக்கியத்துவத்தை உயர்த்தி விட்டது. முதல் முறையாக இப்படி ஒரு கௌரவம் உன்னால் இந்த வீட்டிற்குக் கிடைத்தது குறித்து பெருமைப் படுகிறேன். அதனால்தான் நன்றி சொன்னேன்" என்றார் சாது. திருடன் அதிர்ச்சி அடைந்தான். வாசல் கதவைத் திறந்த குருவின் முகத்தில் சிலிர் என்று வெளியே இருந்து வந்த பனிக்காற்று மோதியது. வெளியேறிய திருடனைப் பார்த்து, "நில்லு.. நில்லு.. இந்தக் குளிரில் வெளியே போனால் உன் உடம்பு என்னாகும்! இருந்து காலையில் போ.. அல்லது ஏதும் அவசரம் என்றால்.. இந்தா இதைப் போர்த்திக் கொண்டு போ" என்று தான் போர்த்தியிருந்த சால்வையை அவன் மீது வலுக்கட்டாயமாகப் போர்த்தி அனுப்பினார். "உங்களுக்குக் குளிருமே.." என்று கவலைப்பட்ட திருடனைப் பார்த்து, "எனக்கென்ன.. வீட்டுக்குள்ளானே இருக்கிறேன்.. சமாளித்துக் கொள்வேன். வெளியில் போகும் உனக்குத்தான் அதிகம் குளிரும்.. மறுபடியும் எப்போதாவது இங்கே வருவதானால் சொல்லி விட்டுவா.. நீ ஏமாந்து போகாதபடி திருட ஏதாவது ஏற்பாடு செய்து வைக்கிறேன். மறக்காமல் வா" என்றார் சாது.

துரதிருஷ்டவசமாக அன்றே காவலர்கள் கையில் திருடன் பிடிபட்டான். வழக்கு விசாரணையின் போது

“இவன் உங்கள் வீட்டில் சால்வையும் பணமும் திருடினானா?” என்று நீதிபதிகேட்டார். “இல்லையே.. நானாகத்தான் அன்பளிப்பாக அளித்தேன். அவர் மிகவும் நாகரிகமானவர். எனது காலைச் செலவுக்காக கொஞ்சம் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க முன் வந்தார். நான் வலுக் கட்டாயமாகத் திணித்தல்லவா அவரை அனுப்பினேன்” என்றார் சாது. திருடன் அவரை வெகு ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்தான். அவனது வேறுபல திருட்டுக்கள் காரணமாக இரண்டாண்டு சிறைத்தண்டனை பெற்றான். விடுதலை ஆகிவந்ததும் நேரே சாதுவின் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தான். கால்களில் விழுந்து கண்ணீர் விட்டான். “வாழ்க்கையில் நான் சந்தித்த முதல் மற்றும் கடைசி மனிதன் நீங்கள் மட்டுமே. ஒரு மனிதனைச் சந்தித்த நாள் முதல் நானும் மனிதனாக வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தேன். தீர்மானித்தேன். உங்கள் உடனேயே எஞ்சிய வாழ்நாளைக் கழித்துவிட அனுமதி வேண்டும்” என்றான். அன்று முதல் அந்த ஆஸ்ரமத்தில் இரண்டு சாதுக்கள் இருக்கலானார்கள்.

இன்றும் பல திருடர்கள் உண்மையான மனிதர்களைச் சந்திக்காததால்தான் இன்னும் திருடர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இதைவிடக் கொடுமை அந்தத் திருடர்களில் பலர் ஆஸ்ரமங்களிலும் மடங்களிலும் சாமியார்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

விலை வேறு மதிப்பு வேறு

அந்தக் காலத்தில் வீட்டுக்கு யாராவது பெரியவர்கள் வந்தால், உட்கார்ந்திருக்கிற சிறியவர்கள் எழுந்து நிற்க வேண்டும். அங்கு ஒரே நாற்காலி இருந்தால் பெரியவர்களை உட்கார வைத்துவிட்டு சின்னவர்கள் நிற்க வேண்டும். பெரியவர்கள் உள்ளே வரும் போதும், புறப்படும் போதும் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்க வேண்டும். இப்படிச் சில மரபுகள் இருந்தன. இவை அர்த்தமற்ற அடிமைத்தனம் என்கிறார்கள் நம் இளைய தலைமுறையினர்.

பதவி அல்லது அதிகாரம் அல்லது பணத்தில் பெரியவர்களுக்கு வேண்டா வெறுப்பாக, அல்லது பயம் காரணமாக மதிப்பளிப்பதைக் கூச்சம் இல்லாமல் செய்யும் இளைய தலைமுறையினர் பதவி பணம் அதிகாரம் இல்லாத பண்பாளர்களான பெரியோர்களை ஏன் மதிக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். அவர்கள் வரும் பொழுது நாம் எழுந்து நிற்காவிட்டால் அவர்கள் என்ன செய்துவிட முடியும் என்று கேள்வி கேட்கிறார்கள்.

ஆங்கிலத்தில் Values என்று ஒரு சொல் இருக்கிறது. அது மதிப்பைக் குறிப்பது. Price என்று இன்னொரு சொல் இருக்கிறது. அது விலையைக் குறிப்பது. ஒரு விதவைப் பெண்ணிடம் அவன் காதலன் தரும் ரோஜாவின் விலை ஒரு ரூபாய். ஆனால் அதன் மதிப்பு.. பல கோடி. காரணம் அந்த ரோஜாவில் அவளது எதிர்காலப் பிரகாசம் அடங்கி இருக்கிறது. எந்தப் பொருளுக்குமே விலை ஒரு பெரிய விஷயமல்ல.. மதிப்பு தான் முக்கியம். இன்று எல்லோரும் எந்தப் பொருளை எடுத்தாலும் விலையைத்தான் கவனிக்கிறார்கள். அதன் மரியாதையை அல்ல.

கண்ணபிரான் தலைமீதுள்ள மயிலிறகும் கையில் உள்ள புல்லாங்குழலும் விலை குறைவாகக் கிடைக்கலாம். அவை படத்தில் வரையப்படும் போது கண்ணனையும், அவன் பரத்வத்தையும் அவன் அருளும் முக்தியையும் விளக்கும் பேறு பெற்றவை. Price முக்கியமல்ல. Value முக்கியம். இளைய தலைமுறை அவசியம் இதனைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பெரியவர்களை மதிப்பதில் பாரம்பர்யம், பண்பாடு என்று பல விஷயங்கள் அடங்கி இருக்கின்றன!

மகாபாரதத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சி. பாரத யுத்தகளத்தில் மாவீரன் கர்ணனைத் தருமர் வெல்ல நினைத்தார். ஆனால் எதிர்மறையாக முடிவு ஆனது. கர்ணன் தருமரை வென்றான். அவன் நினைத்திருந்தால் தரும்ரைக் கொன்று விட முடியும். ஆனால் கர்ணனது தாய் குந்தி "அருச் சுனைத் தவிர மற்ற நால்வரையும் கொல்ல வாய்ப்பு வந்தாலும் கொல்லக் கூடாது" என்று சத்தியம் வாங்கி யிருந்தாள். அதற்குக் கட்டுப்பட்டுத் தன் தம்பி தருமனைக் கர்ணன் கொல்லாமல் ஓட ஓட விரட்டினான்.

அவமானத்தில் பாசறை நோக்கி ஓடிய தருமர் வழியில் அருச்சுனனைப் பார்த்து, “எப்படியாவது கர்ணனைக் கொன்று அந்த வெற்றிச் செய்தியுடன் என்னை வந்து பார்” என்று ஆத்திரத்துடன் கூறிவிட்டு வந்தார். ஆனால் அருச்சுனன் கர்ணனைக் கொல்லப் போனதுபோது அருச்சுனன் பட்ட அவஸ்தை சொல்லில் அடங்காது. அவனையறியாது பாசம் படை நடத்தியது.. அதனால் படை பாசம் (கட்டு) உற்றது.

கர்ணனைக் கொல்ல முகம் பார்த்தால் தருமர் முகமாகக் கர்ணன் முகம் தெரிகிறது. முகத்தைத் தவிர்த்து மார்பைப் பார்த்தால் அது பீமன் மார்பாக மின்னியது. அதையும் தவிர்த்து அருச்சுனன் கர்ணனின் கால்களைப் பார்த்தால் அது நாளும் அவன் விழுந்து வணங்கும் குந்தியின் கால்களாய்த் தெரிகிறது. காரணம்.. கர்ணன் குந்தியின் மகன் தானே. எனவே சகோதரனாகத் தோன்றிய (உண்மை) கர்ணனைக் கொல்லாமல் தடுமாறிப் பாசறைக்குத் திரும்பினான் அருச்சுனன்.

உண்மை அறிந்ததும் அருச்சுனனைக் கோபமாகத் திட்டினார் தருமர். இவனை நம்பி போரை இழுத்துக் கொண்டோமே என்று நொந்து அருச்சுனன் வில்லைப் பழித்துக் கேலி பேசினார். அவ்வளவுதான்.. “தன் வில்லை யார்பழித்தாலும் கொல்லுவேன்” என்று சபதம் செய்திருந்த அருச்சுனன் வில்லை எடுத்துக் கொண்டு தருமரைக் கொலை செய்யத் துணிந்தான். ஆனால் பாசம் தடுத்தது.

“கண்ணா என் சபதப்படி தருமரைக் கொல்ல வேண்டும். ஆனால் அண்ணனைக் கொல்ல மனம் வரவில்லையே! கொல்லவும் வேண்டும், ஆனால் தருமன்

சாகவும் கூடாது. என்ன செய்வது?" என்று புலம்பினான் அருச்சுனன். மாமாயக் கண்ணன் சொன்ன பதில் என்ன தெரியுமா? "கொல்லாமல் கொல்லலாம். சாகாமல் வாழலாம்.. தருமர் உன்னைவிடப் பெரியவர். பன்மையில் நீங்கள் என்று அழைக்கப்பட வேண்டியவர். அவரை ஒருமையில் நீ என்று அழைத்தால் கொன்றதற்குச் சமம்" என்றான் கண்ணன்.

நீங்கள் என்று பன்மையில் அழைக்க வேண்டிய தருமரை 'நீ' என்று ஒருமையில் அழைத்துக் கொல்லாமல் கொன்ற அருச்சுனன், "பெரியோரை அவமதித்த நான் இனி எப்படி உயிர்வாழ முடியும். எனவே தற்கொலை செய்து கொள்வேன்" என்று வாளை உருவித் தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போனான். "நில்" என்று தடுத்த கண்ணன், "எப்படி தருமரைக் கொல்லாமல் கொன்றாயோ அப்படி உன்னைச் சாகாமல் சாகடித்துக் கொள்" என்று சிரித்தான். "எப்படி?" என்றான் அருச்சுனன். "தன்னைத் தானே புகழ்ந்து கொள்வது தற்கொலைக்குச் சமம்.. நீயே உன்னைப் புகழ்ந்து கொள்.. தற்புகழ்ச்சி தற்கொலையாகி விடும்" என்றான்.

பெரியோரை அவமதிப்பது - ஒருமையில் பேசுவது கொலை.. தற்புகழ்ச்சி என்பது தற்கொலை.. கொஞ்சம் கூட கூச்சம் இல்லாமல் ஓயாமல் தன்னையே புகழ்ந்து கொள்ளும் ஒரு சில ஜடங்களுக்கு இந்த மகாபாரதக் கதையை எப்படிச் சொல்வது? யார் சொல்வது?

கணக்கில் அடங்காத கருணை வேகம்

பயணம் செய்கிற போது வேகத்தை எப்படிக்கணக்குச் செய்வார்கள்? மணிக்கு 100 கி.மீ. வேகம் என்பார்கள். பழைய காலத்தில் மைல் கணக்கு இருந்திருக்கும். வேகத்தின் கடுமையை விளக்க இலக்கிய இதிகாசப் புலவர்கள் மனோவேகம், வாயு வேகம் என்று மிகைப் படுத்துவது வழக்கம். வாயுவேகம் என்பது காற்றின் வேகம்.. காற்று புயலாக வீசுவதை இப்போது வானிலை ஆய்வாளர்கள் 200 கி.மீ. வேகத்தில் புயல் மகுலிப் பட்டினம் கடற்கரையைக் கடந்தது என்று அறிவிப்பதன் மூலம் அறியலாம்.

மனம் வாயுவால் ஆனது. ஆனால் வாயுவைவிட வேகமானது. எப்படி? சென்னையில் இருந்து லண்டன் செல்லும் பிரிட்டிஷ் ஏர்வேஸ் விமானம் சில ஆயிரம் மைல்களை எட்டுமணி நேரத்தில் சென்றடைகிறது. ஆனால் லண்டனில் இருக்கும் நண்பரைச் சென்னையில் இருந்து மனம் நினைக்கும்போது அடுத்த விநாடியே சென்று சேர்ந்து விடுகிறது. எனவே மனோ வேகத்தை விஞ்சும் வேகமே உலகில் கிடையாது.

ஆனால் மனோ வேகத்தையும் விஞ்சிய வேகம் உண்டு. அது கடவுளின் கருணை வேகம் என்று ஸ்வாமி

ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் அருளிணார். இறைவன் உயிர்களைக் காக்க ஒடி வருகிற வேகம் மிக மிக அதிகம். அது மனோவேகம், வாயுவேகத்தை விஞ்சிய காருண்யா வேகம் என்று அருளிணார். இது உண்மையும் கூட.

தனது கோழிக் குஞ்சுகளைப் பருந்து பசியாறப் பாயும்போது, எங்கிருந்தோ தாய்க்கோழி தலை தெறிக்க ஒடி வந்து குஞ்சுகளைக் காப்பாற்றும்.. அதுதான் கருணை வேகம். இந்தக் கருணை வேகத்திற்கு நிகர் சொல்ல எந்த வேகமும் இல்லை!

கஜேந்திர மோட்சம் கதையில் யானைகள் தலைவனாகிய கஜேந்திரன் தன் யானைக் காதலியர் புடை சூழத் தாமரை மடுவில் இறங்குகிறான். அழகிய தாமரையைக் கண்டதும் அண்ணல் நாரணனுக்கு அர்ப்பணிக்க எண்ணித் தும்பிக்கையால் பறிக்கிறான். முதலை வடிவில் இருந்த சபிக்கப்பட்ட கந்தர்வன்கஜேந்திரனை நீருள் இழுக்க, அவனோ கரையேற முயற்சி செய்ய, கடும் போராட்டம் நடக்கிறது. பல்லாண்டுகள் போராட்டம் நடந்ததாம். ஆனால் கஜேந்திரனோ பகவானுக்கு என்று பறித்த தாமரை கீழே விழுந்து விடாதபடி உயர்த்தி அதனைப் பிடித்துக் கொண்டானாம்! அழகான உருவகக் கதை இது!

பிறவிப் பெருங்கடலே அந்த நீர்நிலை. ஆன்மாவே கஜேந்திரன். முதலையே உலக இன்பம். ஆன்மாவை உலக இன்பத்தில் ஆழ்த்தும் போர் எப்போதும் நடக்கிறது. கஜேந்திரனோ பகவானுக்கு அந்த தாமரையை உயர்த்திப் பிடித்து அதே கவனத்துடன் கரையேறப் போராடுகிறான். என்ன பொருள்? பக்தன் இதயமாகிய தாமரையைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணித்து சம்சார சாகரத்தில் இருந்து கரையேறக் கடுமையாகப் போராட வேண்டி இருக்கிறது.

பக்தனைப் பகவானே வந்து காப்பாற்றுகிறான். உலக மாயையை - முதலையை - கொல்லுகிறான். கடவுளோ முதல் - முழுமுதல்! உலகமோ விழுங்கும் முதலை . முதலா? முதலையா? என்ற போரில் முதல் (நாராயணன்) முதலையைக் கொன்றார். முதலை விழுங்கிட நினைத்த முதலையை முதல் விழுங்கிவிட்டது!

இந்தக் கஜேந்திர மோட்ச கதையில்தான் வைகுந்தத்தில் இருந்து நாராயணர் பறந்து வந்த வேகத்தைக் கருணை வேகம் என்று சாதிப்பார்கள். பக்தி உலகில் இந்தக் கதையைச் சொல்பவர்கள் அனுபவித்து அனுபவித்துச் சொல்வது தனி சுகம். பெருமாள் முதலையைக் காப்பாற்றப் புறப்பட்டபோது தன் மீது ஏறிப் புறப்படுவார் என்று கருடன் குறுக்கே வந்தாராம். “இவன் வேகம் போதாதே.. இவன் வேறு குறுக்கே வருகிறானே” என்று கவலையுடன் கருடனைக் கையிலே எடுத்து கக்கத்தில் அடக்கிப் பகவான் புறப்பட்டார் என்று அனுபவிப்பார்கள்.

ஆந்திர தேசத்தில் போதனா என்ற புலவர் - பரம பக்தர் இந்தக் கதையைச் சொல்லும் போது அதிக நயத்துடன் சொன்னார். அவசரமாக வெளியில் ஓடுகிற ஆண்கள் அவசரத்திலும் அங்க வஸ்திரம் என்கிற மேல்துண்டை எடுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு போவது வழக்கம். பெருமாள் அப்படிப் புறப்பட்ட அவசரத்தில் லக்ஷ்மிதேவியின் மேலாடையை உருவி தன் மீது போட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டார் என்று கற்பனை செய்தார். முதலை காலைக் கவ்வியதால் ஏற்பட்ட வலியில் துடித்துக் கொண்டிருந்த கஜேந்திரன் திருமால் மீது Mrs. திருமால் மேலாடையைப் பார்த்ததும் வலியை மறந்து, சின்னக் கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு நமட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான் என்று எழுதினார். என்ன கிண்டல் பாருங்கள்.

இருக்காதா பின்னே! அவசரமாக இரவு நேரத்தில் டாக்டர் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினால் மனைவியின் பாவாடையுடன் டாக்டர் வெளியில் வந்தால் எவ்வளவு வலியிலும் நோயாளி சிரிக்கமாட்டாரா என்ன? பகவானிடத்தில் என்ன உரிமை! என்ன கிண்டல்! பக்தனைக் காக்கும் பதைபதைப்பு எப்படிச்சித்திரிக்கப்படுகிறது பார்த்தீர்களா? தெலுங்கு தேசத்தில் போதனா இந்தக் காட்சியைப் பாடி விளக்கியபோது அங்கிருந்த அரண்மனைப் புலவர் ஆட்சேபனை செய்தார்.

“பகவான் இப்படி எல்லாம் வரமாட்டார். அவர் அந்தஸ்து என்ன! கவுரவம் என்ன! கிரீடம், குண்டலம், சங்கு சக்கரம், வஸ்திரம், தனது சேனை, தொண்டர் குழாத்துடன் கவுரவமாக வந்தார் என்றுதான் பாட வேண்டும். இதோ பாருங்கள், அரண்மனைப் புலவராகிய நானே எப்படி பொன், பட்டு, ஜபர்தஸ்துடன் என் சீடர் புடைகுழ வந்திருக்கிறேன். எங்குப் போனாலும் இப்படித் தான் போவேன். எனவே பகவானும் அப்படித்தான் வருவார். நீர் எழுதியது தவறு” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து போய்விட்டார். கூட்டம் கலைந்தது. போதனா முகம் வாடிவிட்டது.

மறுநாள் காலை போதனா அரண்மனைப் புலவர் வீட்டுக்குப் போனார். அவர் கௌபீனம் மட்டும் கட்டியபடியே எந்த ஆடை ஆபரணமும் இல்லாமல் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவசரத்துடன் அவரைப் பார்த்து போதனா பரபரப்பாக, “உங்கள் பேரக்குழந்தை தெருக்கோடியில் உள்ள கிணற்றில் விழுந்துவிட்டது. யாராலும் காப்பாற்ற முடியவில்லை” என்று அழுதார்.

அடுத்தகணம், பெருத்த தொந்தி தொப்பையுடன் சதசத என்ற எண்ணெய்பூசிய உடம்புடன் வெறும் கௌபீனத்துடன் அரண்மனைப் பண்டிதர் தெருவில் இறங்கி ஓடினார். புறப்படும்போது கால் எண்ணெய் தரையில் படாமல் இருக்க போட்டிருந்த துண்டுத் துணியை மேலே போட்ட போடி மூச்சிரைக்க ஓடிவந்து கிணற்றை எட்டிப் பார்த்து குய்யோ முறையோ என்று கதறினார். சிறிது நேரத்தில் போதனா, புலவரின் அழகுப் பேரனைக் கையில் ஏந்தியபடி அங்கு வந்தார். "ஏன் பொய் சொன்னீர்?" என்று புலவர் கோபித்தார்.

போதனா சிரித்தபடி "எப்போதும் எங்குப் போனாலும் பட்டுப் பீதாம்பரம், கங்கணம், மதாணி அணிந்து சீடர் புடைகுழப் போகும் தாங்கள் இப்போது அப்படி வரவில்லையே. மேலே கரித்துண்டும் இடுப்பில் கௌபீனமும் கட்டிக் கொண்டல்லவா ஓடி வந்தீர்கள்! பேரனுக்குத் துன்பம் என்ற உடன் ஓடி வருகிறபோது பட்டு பீதாம்பரம் குண்டலம் அணியாமல் கௌபீனத்துடன் அரண்மனைப் புலவர் வருவார் என்றால் பக்தனுக்குத் துன்பம் என்றால் பகவான் லட்சுமியின் மேலாடையுடன் வந்தார் என்று நான் சொன்னது மட்டும் எப்படி தவறாகும்? இதைப் புரிந்து கொண்டால் சரி" என்று பேரனைப் பாட்டனாரிடம் கொடுத்துவிட்டு நடையைக் கட்டினார்.

புலவரின் கண் கலங்கியது. கர்வம் ஒடுங்கியது. உண்மையில் கருணையின் வேகம் கணக்கிட முடியாது! போதனாவின் கவிதை அரங்கேற்றத்தைத் தடைசெய்த தன் கர்வம் தவறானது என்று வருந்தினார். கடவுளின் காருண்ய வேகம் எத்தனை மகத்தானது என்று திகைத்தார்.

தலைகால் புரியாமல் ஆடவேண்டாம்

கபீர்தாஸர் வடக்கில் வாழ்ந்த மகாஞானி. ஒருமுறை அவர் சாலையில் நடந்து வரும் பொழுது ஒரு காட்சியைக் கண்டார். ஒரு பெண், கோதுமையைக் கல் எந்திரத்தில் போட்டு திரித்துக் கொண்டிருந்தாள். இரண்டு வட்டக் கற்கள் கீழ் மேலாக இருக்கும். மேல் கல்லில் நடுவில் உள்ள ஒட்டை வழியே கோதுமையைப் போடுவார்கள். மேல்கல் சுழல வசதியாக ஒரு கம்பி அல்லது கட்டை கீழ்க்கல்லில் இருந்து நீட்டிக் கொண்டிருக்கும். முளை என்று பேர். ஒரு கைப்பிடி வேறு மேல்கல்லில் இருக்கும். அதைப் பிடித்துச் சுழற்றுவார்கள். பழைய காலத்தில் இப்படித்தான் கல் எந்திரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பெண்கள் மாவு திரிப்பார்கள். கோதுமை கல்லுக்கு நடுவே கரபுர என்று அரைபடுவதைக் கண்ட கபீர் நடுங்கினார். கண்ணீர் விட்டார்.

விட்டிற்கு வந்ததும் அவரது அருமை மகன் கமாலைப் பார்த்து, "கோதுமை எந்திரத்தின் இரண்டு வட்டக் கற்களுக்கு இடையில் அரைபடுகிற மாதிரி நம் வாழ்க்கை இன்ப துன்பம், பாவபுண்ணியம், துக்க சந்தோஷத்திற்கு

மத்தியில் அரைபடுகிறது. இதிலிருந்து தப்பிக்கவே முடியாது என்று தோன்றுகிறது. எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது, கமால்..” என்று வாழ்க்கைப் பாடம் நடத்தினார்.

கமால் சிரித்துக் கொண்டே “அந்தக் கல் எந்திரங்களுக்குள் மாட்டாமல் தப்பிக்கிற கோதுமையை நீங்கள் பார்த்ததில்லையா? நடுவில் உள்ள முளைக்கம்பைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து ஒரு சில கோதுமை மணிகள் மட்டும் கல்லுக்குள் போகாது. எந்திரத்தைச் சுழற்றுகிற வேகத்தில் நடுவில் உள்ள துவாரம் வழியாக மேலே வந்து வெளியே தெறித்து விடும். இன்ப துன்பங்களுக்குச் சிக்காமல், நடுநிலையில் நின்றால் தப்பிக்கலாம். முளையைப் பற்றி மேலே வருகிற கோதுமை மாதிரி இறைவனைப் பற்றிக் கொண்டு தப்பிக்கலாம்” என்றார் கமால். கபீர் புன்னகைத்தார்.

இந்து மதத்தின் பலப்பல ஞானியர் இதைத்தான் சொல்கிறார்கள். இறைவன் திருவடியைப் பற்றி நின்றால் பாவ, புண்ணியத்தில் சிக்க வேண்டாம் என்கிறார்கள். திருக்குறள் “வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் அடி சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இடும்பை இல” என்று இதையே அறிவிக்கிறது. அது மட்டுமா? “பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர், நீந்தார் இறைவன் அடிசேராதார்” என்று எச்சரிக்கை வேறு விடுகிறது.

ஞானிகளுக்கும் நமக்கும் இதுதான் வித்தியாசம். அவர்களும் உலகத்தில் நம்மைப் போலவே காலை எழுந்து பல் துலக்கி, காபி சாப்பிட்டுக் கொண்டு அலுவலகம் போய் வந்து சராசரி போலவே இருப்பார்கள். ஒரே வித்தியாசம் அவர்கள் மனம் இறைவன் அடியில்

லயித்திருக்கும். அதனால் பாவ, புண்ணியங்கள் அவர்கள் கணக்கில் ஏறாது. இறைவன் கணக்காகி விடும்.

கள்ளக் கடத்தல்காரர்களும், கொள்ளைக் கூட்டத் தாரும் பார்ட்டிக்குப் போவார்கள்.. சீட்டாடுவார்கள்.. கிளப் டான்ஸ் பார்ப்பார்கள். அவர்களைப் பிடிக்க அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரு C.I.D. ஆபிசர் இருந்தால் அவரும் அவர்களோடு சேர்ந்து அத்தனை தவறுகளும் செய்வார். ஆனால் இறுதியில் சட்டம் அந்த C.I.D. ஆபிசரைத் தண்டிக்காது. காரணம்.. இத்தனையும் செய்தாலும் அவர் கவனம் கவர்மென்ட் வேலையில் இருப்பதால் அந்தப் பாவங்கள் அவரைச் சேராது.

எனவே உலக வாழ்வில் ஈடுபட நேர்ந்தாலும் கடவுள் திருவடியில் லயித்தவர்கள் உலகியலில் மயங்குவதே இல்லை. உதாரணம் சொல்கிறேன்!

நிறைய குழந்தைகள் கோவில் திருவிழாவுக்கு வருகிறார்கள். பந்தல் போட்டு விழா ஜாம் ஜாமென்று நடக்கிறது. குழந்தைகளுக்கு ஒரு வேடிக்கையான இயல்பு உண்டு. பந்தல் கால்களைப் பார்த்தால் அதை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு மணிக்கணக்காகச் சுற்றிச் சுற்றி வருவார்கள்.. அப்படி குழந்தைகள் ஆளுக்கொரு பந்தல் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு சுற்றும் போது ஒரு பையனுக்கு மட்டும் பந்தல் கால் கிடைக்கவில்லை. அவன் சுற்றுவதற்குப் பந்தல் கால் தர ஒருவரும் சம்மதிக்கவில்லை.

“போடா.. பந்தல் கால் இல்லாட்டி என்ன? காலைப் பிடிக்காமலேயே சுற்றுவேன்” என்று கரகர என்று சுற்றினான் சிறுவன். அப்படிச் சுற்றினால் என்ன நடக்கும்?

ஐந்து நிமிடத்திலேயே மயங்கிக் கீழே விழுந்தான். இதுதான் உண்மை. பற்றுவதற்கு ஒருகால் கிடைத்தால் எவ்வளவு சுற்றினாலும் எத்தனை ஆடினாலும் மயக்கம் வராது. பந்தல் காலைப் பிடிக்காமல் சுற்றினால் உடனே மயக்கம் வருகிறது.

பந்தல் கால் மாதிரி பகவான் கால். அந்தக் காலைப் பற்றிக் கொண்டு உலகத்தில் என்ன சுற்றினாலும் என்ன ஆடினாலும் உலக விஷயத்தில் மயக்கம் வருவதே இல்லை. ஆட்டமாய் ஆடுகிற நபரை "தலைகால் புரியாம ஆடாதே" என்று எச்சரிப்போம். இறைவனே தலை. பற்ற வேண்டியது அவன் கால். தலைகால் புரிந்து ஆடுகிற ஆட்டத்தில் ஆபத்து இல்லை. ஆனந்தம் மட்டும், ன் இருக்கிறது. "எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தை பட்டாலும் முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே" என்று பட்டினத்தாரும் இதையே பாடுகிறார்.

வடக்கே இருந்த கபீருக்கும் தெற்கே இருந்த பட்டினத்தாருக்கும் அனுபவம் ஒன்றுதான். அரசியலில் தான் வடக்கும் தெற்கும் பகையாக இருக்கும். ஆன்மிகத்தில் அப்படி இருக்க முடியாது. திசை தெரியாத ஜன்மங்களுக்கு என்றைக்கு இது புரியப் போகிறது?

நீ எந்தக் கண்ணாடி?

அண்மையில் ஒரு பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி படித்தேன். ஜனநெருக்கடி மிக்க சாலையில் ஒரு பிச்சைக்காரி இடுப்பில் குழந்தையுடன் பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அருவருப்பான அவள் தேற்றத்தைக் கண்டு யாரும் பிச்சை இட முன்வரவில்லை. அவசர அவசரமாக ஒதுங்கிவிட்டனர். அவள் இடுப்பில் இருந்த சின்னக் குழந்தை பசிதாளாமல் அழுதிருக்கிறது. அதை எடுத்துக் கொண்டு போய் ஒரு டீக்கடை வாசலில் நின்று குழந்தையைக் காட்டி டீ கேட்டிருக்கிறாள் தாய். டீக்கடைக்காரர்கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டினாரே ஒழிய அழும் குழந்தையைக் கண்டு இரக்கம் வரவில்லை அவருக்கு! துன்பகரமான இந்தக் காட்சி அந்தவழி போவோர் வருவோர் யார் மனதையும் பாதிக்கவே இல்லை.

அதே நேரத்தில் அங்குப் பிச்சைக் கேட்டு வந்து கொண்டிருந்த இன்னொரு சின்னப் பெண் அழுகிற பிச்சைக் குழந்தையைப் பார்த்து "பசிக்குதாடா.. அழாதே அழாதே" என்று தேற்றியபடி தன் அலுமினியத் தட்டில்

இருந்த சில்லறைகளைக் கொட்டி எண்ணி டிக்கடைக்காரர் முன் வைத்துவிட்டு "த.. ஜாஸ்தியாப் பேசாதே.. காசு குடுத்துட்டேன்.. ட குடு" என்று மிரட்டி விட்டுக் காலியான தன் அலுமினியத் தட்டைத் தலையில் கவிழ்த்துக் கொண்டு ஏதோ சினிமா பாட்டுப் பாடியபடி அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடி இருக்கிறாள்.

தானே பிச்சை எடுக்கும் நிலையிலும் பச்சைப் பிள்ளை பசி கண்டு இரங்கி தன் சாப்பாட்டைத் தியாகம் பண்ண அந்தக் கருணைப் பெண் மாதிரி சிலரால்தான் முடியும். அந்த மனம் கொஞ்சம் ஆச்சரியமானது!

ஆதிசங்கரர் வாழ்விலும் இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி உண்டு. படிக்கும் காலத்தில் மரபு கருதி ஒரு வீட்டு வாசலில் போய் பவதி பிட்சாம் தேஹி என்று பிட்சை கேட்டிருக்கிறார் சங்கரர். அந்த வீடு மிக ஏழை அந்தணர் வீடு. பிட்சையிட ஏதும் இன்றி தவித்த அந்த வீட்டுத் தாய் கடைசியாகக் கைவசம் உள்ள நெல்லிக்கனியை எடுத்து வந்து சங்கரரின் பிட்சை பாத்திரத்தில் போட்டாள். அவளது ஏழ்மையிலும், ஏழ்மையிலும் பிறருக்குத் தரும் தாய்மையிலும் மனம் உருகி சங்கரர் பாடியதே கனக தாரஸ்தவம். ஏழ்மையிலும் உதவும் குணம் உள்ளவர்கள் உண்மையில் மிக மிகப் பெரியவர்கள். கனக தாரஸ்தவம் படித்தால் காசு கொட்டும் என்று பலர் படிக்கிறார்கள். ஏழ்மையிலும் பிறருக்கு உதவும் எண்ணமிருந்தால் இறைவன் அருள்வார் என்பதே என் கட்சி.

ஆனால், ஏழ்மையில் பிறர் துயர் அறிந்து உதவுகிற வர்கள் வசதி வந்தால் அப்படி இருப்பார்களா என்பது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. இதுபற்றி ஒரு அழகான கதை பாருங்கள்.

கடுமையான ஏழ்மையிலும் தன் வீடுதேடி வந்து பிச்சை கேட்ட ஒரு சாதுவை வணங்கினான் ஓர் ஏழை. தன் பொருட்டுத் தன் மனைவி காய்ச்சி வைத்திருந்த கேழ்வரகு கஞ்சியைத் துறவிக்குப் பணிவுடன், மகிழ்வுடன் ஊற்றி வணங்கி எழுந்தான். அவன் ஏழ்மையைக் கண்ட துறவி ஏதாவது உதவ வேண்டும் என்று எண்ணினார். ஏழையாக இருக்கும்போதே இவ்வளவு இரக்கத்துடன் இருக்கிறானே, செல்வன் ஆனால் பலருக்கும் உதவுவானே என்று நினைத்தார். தான் பூஜித்து வந்த கையடக்கமான சுவாமி சிலையை அவனுக்கு வழங்கினார். "நான் காசி போகிறேன். திரும்பி வரும் வரை இந்த சுவாமியைப் பாதுகாப்பாக வைத்து பூஜை செய். வந்து வாங்கிக் கொள்கிறேன். உனக்கு நிறைய செல்வம் வரட்டும்" என்று வாழ்த்தி விட்டுப் போனார்.

அந்த மகானுடைய வாக்கு பலித்தது. அந்த ஏழை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செல்வன் ஆனான். அவனது எல்லா முயற்சியிலும் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிக லாபம் வந்து கொட்டியது. ஆரம்பத்தில் நிறைய தான தருமங்கள் செய்தான். எதிர்பாராமல் வந்த பணம், சுவாமி கொடுத்தது என்று உணர்ந்து வேலையாட்களை அன்புடன் நடத்தினான். எல்லோருக்கும் தன் வரவைத் தாராளமாகப் பகிர்ந்து கொடுத்தான். முன்பு போலவே பிறர் துயரங்கள் கண்ட உடனேயே ஏராளமாக உதவி அன்பு பாராட்டினான்.

அவன் செல்வனாகியும் பண்பாடு மாறாது பிறருக்கு உதவுகிறான் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட துறவி மகிழ்ச்சி அடைந்து காசி புறப்பட்டுப் போனார். ஆனால் அவர் போன சில மாதங்களில் புதுப்பணக்காரன் போக்கே மாறிவிட்டது. பிறர் துயரங்களைக் கண்டு உதவும் பழக்கம்

மாறிக் கோபம் வந்தது. எப்போது பார்த்தாலும் தனது பணத்தை எல்லோரும் அள்ளிக் கொண்டு போவது போல உணர்ந்தான். பணத்தின் மீது ஆசை வந்துவிட்டது. இறுக்கிப் பிடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கஞ்சனாக மாறினான். வீடுகட்ட பணம் போதாது, கார் வாங்கப் பணம் போதாது என்று காசை இறுக்கிச் சேமிக்கத் தொடங்கினான். பிறர் துயரத்தைக் கண்டும் காணாதவனாகிவிட்டான்.

துறவிக்கு இந்தத் தகவல் மெல்ல மெல்லக் காசிக்கே வந்து சேர்ந்தது. ஒரு நாள் இந்த ஊருக்குத் திரும்பி வந்தார். துறவி திரும்பி வந்த செய்தி தெரிந்ததும் புதுப்பணக் காரனுக்குக் கவலையாகிவிட்டது. துறவி சுவாமி சிலையைக் கேட்டால் கொடுக்க வேண்டி வரும். இவ்வளவு நாள் சேர்த்த பணம் இனிச் சேமிக்க முடியாமல் போய்விடும். எனவே துறவியிடம் நல்ல பேர் எடுக்க வேண்டும். அவர் சாமி சிலையைக் கேட்காதபடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான்.

தான் ஏழையாய் இருந்தபோது உடுத்திய பழைய துணிமணிகளை அணிந்துகொண்டு துறவி இருக்கும் இடம் தேடிப் போய் வணங்கினான். தான் முன் போலவே இருப்பதாகவும், மாறவே இல்லை என்றும் நடித்தான். கண்ணாடி மாதிரி தூய்மையானவன் என்று கதை வேறுவிட்டான்.

எந்தக் கண்ணாடி என்றார் துறவி? பதில் கூற முடியாமல் விழித்தான் பணக்காரன். துறவி சொன்னார் "அப்பா... அப்போதும் உன்மனம் நீ கண்ணாடிதான். இப்போதும் உன் மனம் கண்ணாடி தான். ஆனால் ஒரே ஒரு வித்தியாசம். உள்ளே இருப்பதை வெளியேயும் வெளியே

இருப்பதையும் உள்ளேயும் காட்டும் கண்ணாடியாக இருந்தாய். அதனால் ஏழைகள் துயரம் உனக்கு அப்படியே புரிந்தது. இப்போதும் நீ கண்ணாடிதான். ஆனால் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியாக இருக்கிறாய்'' என்று சொல்லி விட்டுச் சிரித்தார்.

பூசப்படாத கண்ணாடி வெளியே இருப்பதைக் காட்டுவது போல பிறர் படும் கஷ்டத்தை இவன் மனம் உணர்ந்தது அக்காலம். அது எப்போதும் பிறர் நிலையையே புலப்படுத்தும். பூசப்பட்ட கண்ணாடியோ வெளியே இருப்பதை உள்ளே காட்டாது. மாறாகப் பார்க்கிறவன் முகத்தையே திருப்பித் திருப்பிக் காட்டும். இப்போது மனம் எப்போதும் இவன் பிரச்சனைகளையே காட்டிக் காட்டி பிறர் துயரத்தை இவன் உணர முடியாதபடி மறைத்துவிட்டது.

''கொஞ்சம் வெள்ளி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணாடியே பிறரை மறைக்கிறது. உன் மனம் முழுதும் வெள்ளி ஒட்டி விட்டது. அதாவது காசாசை அப்பிக் கிடக்கிறது. அதைத் துடைத்து எறி.. பிறரைப் பார்க்கும் கண்ணாடியாக மாறு'' என்று சொல்லிவிட்டுத் துறவி புறப்பட்டார். நம் மனம் எந்தக் கண்ணாடி? வெள்ளி ஒட்டிய கண்ணாடியா? வெள்ளி ஒட்டாத கண்ணாடியா?

கடவுள் கடடிய கோவிலை ஊடிக்கலாமா?

அண்மையில் செய்தித்தாளில் குழந்தைகளை மண்ணில் புதைத்து எடுக்கும் திருவிழா பற்றிப் படித்தேன். அதற்கும் முன்பாக மண்டையில் தேங்காயை உடைத்து சாமி கும்பிடும் மகத்துவம் பற்றி ஒரு செய்தி வந்திருந்தது! வேறொரு முறை கரூரில் இருந்து திருச்சி வரும்போது ஒரு சுவரொட்டியில் 'குட்டி குடித்தல்' திருவிழா என்று காணப்பட்டது. என்ன என்று விசாரித்தபோது "ஆட்டுக் குட்டியை வெட்டி இரத்தத்தைப் பூசாரி குடித்துக் காட்டுவார்," என்றார்கள். ஆடு என்ன ஆடு? நானே ஆடிப் போய்விட்டேன்.

மனிதர்கள் வழிபாட்டு உரிமை உடையவர்கள். அதனால் ஒருவர் வழிபடும் முறையை இன்னொருவர் குறைசொல்ல முடியாது. அது அவரவர் விருப்பம். ஆனால் இந்த நிகழ்வுகளால் இந்து மதமே காட்டு மிராண்டித்தனமானது, தாறுமாறானது என்று சொல்லும் போது நமக்குச் சமூகப் பொறுப்பு கூடுகிறது. பதில் சொல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. இத்தகைய வழிபாடு செய்பவர்கள் மனம் கோணாமல் புதிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பு மதகுருமார்களுக்கும், சமயத்தலைவர்களுக்கும், சமயச் சிந்தனையாளர்களுக்கும் இருக்கிறது. ஆனால்

அவர்களுக்கெல்லாம் வேறு வேலை நிறைய இருக்கிறது. ரியல் எஸ்டேட் பிஸினஸ், குத்தகை வசூல், கோர்ட்டு வழக்குகளில் ஜாமீன் வாங்கும் அவசர வேலை என்று நிறைய வேலை இருக்கிறது. பாவம். 'அன்பே சிவம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு அன்பிலிருந்து விலகிப் போகும் வழிபாட்டு விபரீதங்கள் கொடுமையானவை. உணர்ச்சி பூர்வமாகச் சண்டை போட ஆரம்பித்தால் சண்டை பெரிதாகிவிடும். எனவே அறிவு பூர்வமாக விவாதத்தை முன் வைக்கிறேன்.

இத்தகைய வழிபாடுகளின் நோக்கம் என்ன? கடவுளைப் பற்றி நம்கருத்து என்ன? இப்படிச் செய்வதற்கு சமயரீதியாக என்ன ஆதாரங்கள்? இப்படித்தான் வழிபாடு நிகழ்த்த வேண்டும் என்று எந்த சாத்திரம் கூறுகிறது? இப்படிப்பட்ட கொடூரமான வழிபாடு நிகழ்த்தாவிடின் கடவுள் நம்மைத் தண்டிப்பாரா? அவர் இதை எதிர் பார்க்கிறார் என்று நம்புகிறீர்களா? இதைவிட எளிமையான, தூய்மையான வழிபாடுகள் செய்வது எல்லோருக்கும் நன்மை ஆயிற்றே! அதைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாதா? இப்படி அடுக்கடுக்கான கேள்விகள் வைக்கிறேன். ஆத்திரப்படாமல், அவசரப்படாமல் யோசியுங்கள்.

மண்டையில் தேங்காயை உடைக்கிறபோது ஏதேனும் ஆபத்தான விளைவுகள் நேர்ந்தால் என்ன ஆவது! ஸ்கூட்டர் ஓட்டும் போது கூட ஹெல்மட் போட்டுக் கொள்ளும் பாதுகாப்பு உணர்ச்சி வளர்ந்த பிற்பாடு வெறும் மண்டையில் தேங்காயை உடைப்பது சரிதானா? மூளையின் பாதுகாப்பைக் கருதி பலமான மண்டை ஓட்டைக் கடவுளே கவலையோடு கொடுத்திருக்கிறபோது அவரை இன்னும் கவலைப்படச் செய்யும் இந்த வழிபாடு சரிதானா? மரமண்டைகளுக்கு யார் போய்ச் சொல்லுவது!

தேங்காய் உடைப்பது என்ன தத்துவம் தெரியுமா? ஆணவ நீக்கம். கடவுள் என்ற கடலில் நாம் ஒரு அலை. அலை தன்னைக் கடலிலிருந்து வேறுபட்டதாக நினைப்பது ஆணவம். தான் கடலின் ஒரு துளி என்று உணர்தலே ஆணவ நீக்கம். தேங்காயில் மட்டை பச்சையாக இருந்து பழுப்பாக மாறும். அது மாயை.. மாறுவது மாயை. உள்ளே நார் பின்னல் பின்னலாக வரும். அதுதான் பல ஜன்மத்துக் கர்மவினைக்கு அடையாளம்.

மட்டை, நார் இரண்டையும் பிரித்த பிறகு ஓடு கடினமாக இருக்கும். அதுவே ஆணவத்தின் உருவகம். அதைக் கடவுள் காலடியில் உடைப்பதே அர்ச்சனைக்குத் தேங்காய் உடைப்பதின் விளக்கம். மாயை, கர்மம், ஆணவம் இருப்பதால் தான் மறுபடி மறுபடி பிறக்கிறோம். மாயை, ஆணவம், கர்மம் நீக்கவே மட்டை, நார், ஓடு நீக்கி உடைக்கிறோம். மாயை, கர்வமம், ஆணவம் நீங்கிய ஆன்மா பிறக்காது. மட்டை, நார், ஓடு நீங்கிய தேங்காய் முளைக்காது.

இப்படி மண்டை ஓட்டுக்குள் இருக்கும் ஆணவத் தேங்காயை உடைக்க வேண்டிய நாம் மண்டை ஓட்டில் தேங்காயை உடைத்தால் அது அளவு கடந்த ஆணவம். "பார்.. பார்.. நான் எப்படி தேங்காய் உடைத்துக் கொள்கிறேன் பார். என் பலம் எப்படிப்பட்டது பார்?" என்கிற ஆணவமல்லவா அதில் வெளிப்படுகிறது. கராதே வீரர்கள் கல்உடைப்பதில் கடவுள் மகிழுவாரா? அதே கதைதான் இதுவும்.

இன்னும் ஒன்று.. நாம் பெற்ற குழந்தைகள் விளையாட்டாக, அல்லது விபரீதமாக எதையாவது தூக்கித் தலையில் அடித்துக் கொண்டால் பெற்ற நமக்குச்

சந்தோஷம் வருமா? பதற்றம் வரும்.. துக்கம் வரும்.. இதே மாதிரி கடவுளின் குழந்தைகளாகிய நாம் தேங்காயை மண்டையில் அடித்துக் கொண்டால் கடவுளின் தூய தாய்மை பதறாதா? கடவுள் என்ன கருணையற்றவரா?

பிரார்த்தனை.. வேண்டுதல்.. என்கிறார்கள். இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட நான் அடிபட்டால்தான் கடவுள் என் வேண்டுதலை நிறைவேற்றுவார் என்றால் கடவுள் இரக்கம் இல்லாத வன் நெஞ்சம் உடையவர் என்று அர்த்தம் வராதா? அவன் கருணாமூர்த்தி. அவள் “அவ்யாஜ கருணாபூர பூரிதாய நமஹ” என்கிறது அர்ச்சனை மந்திரம். தொலைக்காட்சியில் இதைப் பார்த்த நாமே துடிக்கிறோம். அம்பிகையின் அடிவயிறு துடிக்காதா? அடப் பாவிகளா! அம்பிகையைத் துடிக்க வைக்கிறீர்களே!

பரம்பரையான வழக்கம்.. இதைவிட்டால் தெய்வ குற்றம் வரும்.. இதைச் செய்யாவிட்டால் பரம்பரைக்குத் தீங்கு வரும்.. சாமி தண்டிக்கும்.. என்று பயப்படுகிற வர்களுக்கு நான் என்ன சொல்லுவது? நான் சொல்லுவதைச் செய்துவிட்டு பழியை என்மீது போடுங்கள். அந்தச் சாமியிடம் நான் பேசிக் கொள்கிறேன்.

உடலையும் உள்ளத்தையும் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நேர்மையாக வாழுங்கள். விநாயகரையோ முருகனையோ அல்லது உங்களுக்குப் பிடித்த சாமியை நினைத்து ஒரு பூவெடுத்துப் போட்டு கும்பிடுங்கள். பழைய பாவங்களை நினைந்து கண்ணீர் சிந்துங்கள். அம்பிகையையோ, சிவனையோ, நாராயணனையோ நினைத்து உருகி உருகி வழிபாடு செய்யுங்கள். அதற்குப் பிறகும் “ஏண்டா மண்டையில் எனக்குத் தேங்காய் உடைக்கவில்லை” என்று எந்தச் சாமியாவது தண்டிக்க

வந்தால் என் முகவரியைக் கொடுத்து "அவர்தான் தடுத்தார். அவரைப் போய்க் கேள்" என்று என்னிடம் அனுப்பி வையுங்கள். அந்தச் சாமிகளை நான் ஒருகை பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்.

குழந்தையைப் புதைப்பது, மண்டையில் தேங்காய் உடைப்பது, உடம்பெல்லாம் சாட்டையால் அடித்துக் கொள்வது, காயப்படுத்தி அலகு குத்திக் கொள்வது இவையெல்லாம் கடவுளின் பெயரால் நிகழும் வன்முறைகள், ஆன்மிக அகம்பாவம், மதம் சார்ந்த ஹிம்சைகள்.

மனிதன் காட்டு மிராண்டியாகத் திரிந்தபோது வன்முறையாளன். ஆனால் காலம் மாற மாறப் பிறர் மீது வன்முறையைப் பிரயோகிக்கும் வலு குறைந்தது. சட்டமும் சமூகமும் அவன் கைகளைக் கட்டிப் போட்டன. உடனே கடவுளின் பெயரால் தன் மீதே தான் வன்முறையைப் பிரயோகிக்கிறான். அதை மதத்தின் பெயரால் வசூல் பார்க்கும் பூசாரிகள், குறிசொல்லிகள், மதத்தரகர்கள் வளர்க்கிறார்கள். உடம்பு இறைவனுடைய கோவில். "உள்ளம் பெருங்கோவில். ஊன் உடம்பு ஆலயம்" என்பது திருமந்திரம். உங்கள் உடம்பைக் காயப்படுத்தி னால் கடவுள் கட்டிய கோவிலை இடிப்பதற்குச் சமம். மனிதன் கட்டிய கோவிலை இடித்தால் உலகில் மண்டை உடைகிறது. கடவுள் கட்டிய கோவிலாகிய மண்டையை உடைத்தால் மதமே உடைகிறது. கடவுள் மன்னிப்பாரா? யோசியுங்கள்.

மன்னிக்க மாட்டார். மன்னித்தால் அவர் கடவுளே இல்லை என்று ஒங்கி அறிவிப்பேன்.

பக்தியா? பயபக்தியா?

பயபக்தி என்று ஒரு வார்த்தை உண்டு. பயமும் பக்தியும் எப்படி ஒன்று சேர முடியும்? அபயம் அளிப்பவன் இறைவன். நிர்ப்பயா என்கிறது லலிதா சகஸ்ரநாமம். பயத்திலிருந்து காக்கும் கடவுள் மீது செலுத்தும் பக்தியில், பயம் எப்படிச் சேர்ந்து கொண்டது?

மனிதனுடைய குற்ற உணர்வுதான் இதற்கு மூல காரணம். 'தவறு செய்கிறோம்!' என்று தெரிந்துகொண்டே தவறு செய்கிற ஒரே உயிரினம், மனித இனமாகத்தான் இருக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன். அதனால்தான் கடவுளிடத்தில்கூட பக்தியோடு நிறுத்தாமல் பயத்தையும் கலந்துவிட்டார்கள்.

ஆதியில் புயல், பூகம்பம், காட்டுத்தீ, இடி, மின்னல் ஆகியவை மனித இனத்தை அச்சுறுத்தின. அப்போது அவற்றில் இருந்து பாதுகாக்க பெரும்சக்தி துணை வேண்டும் என்னும் எண்ணம் தோன்றிவிட்டது. அத்துடன் இத்தகைய பேரழிவுகளை அந்தப் பெரும்சக்திதான் தோற்றுவிக்கிறது என்கிற எண்ணம் வலுத்துவிட்டது.

‘பேரழிவைச் செய்பவள் பராசக்தி’ என்ற கருத்தில் மகாக்ராஸா என்று லலிதா சகஸ்ரநாமம் அவளைத் துதிக்கிறது. இதை ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டும். பிரளயம் என்பது நிகழ்ந்து உலகம் மாற்றியமைக்கப்படுவது அவசியமாகிறபோது, கடல் பொங்கி நிலப்பகுதியை மூடி மீண்டும் நீர் வடிகிறது. அப்போது கண்டங்கள் மாற்றியமைக்கப்படுகின்றன. இது புவியியல் நிபுணர்கள் கண்ட உண்மை!

அத்தகைய பெருமாற்றம் செய்ய தனி மனிதனால் முடியாது. அதை நிகழ்த்தும் பெரும்சக்தி மகாக்ராஸா எனப்பட்டாள். உழவனுடைய உழவு புழு பூச்சிகளுக்குப் பெரும்துயர் அளிக்கிற மாதிரி, இறைவனது உழவு நமக்குத் துயர் விளைக்கலாம். ஆனால், அந்த உழவு தவிர்க்க முடியாதது!

ஆனால், மதகுருமார்கள், பூசாரிகள், சாமியாடிகள் தங்கள் தலைமைப் பீடத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள கடவுளைக் காட்டி அதிகம் பயமுறுத்தி இருக்கிறார்கள் என்பதே உண்மை. தங்கள் சுயநலத் தேவைகள், ஆடம்பரச் சொகுசு வாழ்வு, பாலியல் பேராசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள கடவுளைக் காட்டிப் பல சமயத் தலைவர்கள் பயமுறுத்தி இருப்பது வேதனையான உண்மை.

போதாக்குறைக்குக் குழந்தைகளை வளர்க்க முடியாத பெற்றோர், ‘சாமி கண்ணைக் குத்தும்’ என்று பயமுறுத்திவிட்டார்கள். வழிபாட்டில் பக்தியைவிட பயம் முக்கிய விஷயமாகிவிட்டது. பக்தி உள்ளவர்கள், பகவானிடம் பயப்பட வேண்டியதில்லை. உக்கிரமாக நரசிங்கப்பெருமாள் வெளிப்பட்டபோது குழந்தை

பிரகலாதன் பயப்படவில்லையே! மாறாகக் கண்ணீர் வழிய கரம்கூப்பி 'ஓம் நமோ நாராயணா' என்று ஆனந்தமாகத் தொழுதானே!

முல்லாவின் சுவையான ஒரு கதை. ஒருமுறை முல்லா தம் மனைவியுடன் கடல்பயணம் செய்தார். திருமணம் ஆன புதிது. இளம் மனைவி. ஆனந்தமாகப் பயணம் இனித்தது.

திடீரென்று கடலில் கொந்தளிப்பு. ராட்சத அலைகள் எழும்பி உயர்ந்து ஆடின. கப்பலைக் கவிழ்க்கிற மாதிரி காற்று சுற்றிச் சுற்றி ஓடியது... கப்பலில் இருந்த எல்லோரும் மரணம் நிச்சயம் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

'இறைவா... இறைவா...' என்று பயத்தில் அலறியபடி எல்லோரும் அங்கும் இங்கும் ஓடினர். முல்லா மட்டும் வழக்கம்போல மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தார். பாடிக் கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் இருந்தார்.

அவரது இளம் மனைவிக்குக் குழப்பம். "இந்த அலைகள் நம்மைக் கொன்றுவிடும் என்று பயப்பட வில்லையா?" என்று தயங்கியபடி கேட்டாள்.

கோபமாக விழிகளை உருட்டிய முல்லா, தம் இடுப்பிலிருந்த குறுவாளை எடுத்து மனைவியின் கழுத்தில் அழுத்தியபடி முறைத்தார். மனைவியோ மௌனமாக இருந்தாள். "இந்தக் கத்தி உன்னைக் கொன்றுவிடும் என்று நீ பயப்படவில்லையா?" என்றார் முல்லா.

"கத்தி கொலை செய்யக்கூடியதுதான்... ஆனால், அதைப் பிடித்திருக்கும் கை என் காதல் கணவர் கை

அல்லவா... அவர் அன்பு மனம் என்னைச் சாக அனுமதிக்காது என்பதை அறிவேன்" என்றாள்.

"அதேதான்... அதேதான்! இந்த அலைகள் நம்மைக் கொலை செய்யக் கூடியவை. ஆனால், இவற்றை இயக்கும் இறைவன் கருணையுள்ளவன். அன்பு மனத்தினன். அவன் என்னைச் சாகடிக்க மாட்டான் என்று பயப்படாமல் நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன்" என்றார் முல்லா.

பாகவதத்துக்கே மறுபடி போவோம். முன்பின் கண்டறியாத கோபாவேசத்துடன் நரசிங்கப் பெருமாள் தூணைப் பிளந்து வெளிப்பட்டு இரணியன் குடலைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டுத் திசைகள் நடுங்க கர்ஜித்தாராம். சகல தேவர்களும் சப்த நாடியும் ஒடுங்கிப் போய் மகாலட்சுமியைப் பார்த்து பெருமானைச் சமாதானப்படுத்தும் படி வேண்டினார்களாம். "இவர் என் கணவர்தானா? இப்படிக்கோபப்பட்டு நான் பார்த்ததே இல்லையே... எப்படிப் பக்கத்தில் போவது?" என்று பிராட்டியே பயந்தாளாம். ஆனால் அப்போதும் சிங்கநடை போட்டு சிறுவனாகிய பிரகலாதன் நடந்துபோய் பெருமாள் மடிமீது ஏறி அமர்ந்து கொண்டானாம். காரணம் பக்திக்குப் பயம் கிடையாது.

'பயபக்தி' என்ற தொடரில் பிரகலாதனுக்கு பக்தி மட்டும்தான் இருந்தது. பயமே இல்லை! அதனால்தான் பிரகலாதனை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கிறது. ஆனால் மதகுருமார்களுக்கோ உங்கள் பயம்தான் பிடிக்கிறது!

கூனி விற்கும் குருமார்கள்

காலை நேரத்தில் சில தனியார் தொலைக் காட்சிகளைப் பார்த்தால் நெருடலாக இருக்கிறது. எப்படியாவது தங்கள் கடவுள்களை விளம்பரப்படுத்தி, கேட்பவர் மனம் கரையும் வகையில் பேசிக் கொண்டே இருப்பார்கள் சிலர்.

சோப்பு கம்பெனிகள், பற்பசைக்காரர்கள் தங்கள் உற்பத்திச் சரக்குகளை மக்கள் மீது சுமத்தும் விளம்பர வெறி போலவே சமய வியாபாரிகள் பலர், தங்கள் கடவுள்களை விளம்பரப்படுத்தும் பாங்கு, சொல்லிக் கொள்ளும் வகையில் இல்லை. விளம்பரப்படுத்தி விற்பனை செய்ய கடவுள் என்ன தனியார் கம்பெனியின் தயாரிப்பா?

கடவுள் என்பது ஓர் அனுபவம். மனம், அறிவு ஆகியவை கடந்த பெருநிலையில், நமது ஆன்மக் குதிரையின் பேரண்டப் பாய்ச்சலில் நமக்கு நிகழும் விவரிக்க முடியாத, விளங்க முடியாத ஓர் உணர்வு. ஒரு விளைவு. அதை விளங்கிக் கொள்ளவும் விவரிக்கவும் முடியாதபோது, அது எவ்வாறு விற்பனைக்கு வரமுடியும்?

சிந்தைக்கு உரியதைச் சந்தைக்கு உரியதாக்கும் சமய வியாபாரிகளின் கேலிக்கூத்தே பல தொலைக்காட்சிகளின் காலை நேர ஒளிபரப்பு!

தேடுதல் உள்ளவர்களே இறை அனுபவம் பெற முடியும். காந்தியடிகள் உண்மையைத் தேடினார். வாழ்வு முழுவதும் தேடினார். எனவேதான், அவர் சுயசரிதை சத்தியசோதனை எனப்பட்டது!

விவேகானந்தர் கடவுளைத் தேடினார். கடவுளைப் பற்றிப் பேசும் ஒவ்வொருவரிடமும், 'நீர் கடவுளைக் கண்டதுண்டா?' என்று நெற்றியடியாகக் கேள்வியை வீசினார். மழுப்பல் பதில்களை ஒரு யானையின் ஆவேசத்தோடு மிதித்துத் தள்ளினார்.

பல நாள் பட்டினி கிடந்து ஊண்-உறக்கமின்றி உள்ளே உள்ளே உள்ளே நுழைந்து, 'நான் யார்... நான் யார்?' என்று தன்னையே தேடினார் பகவான் ரமணர். தேடுபவருக்கே எதுவும் கிடைக்கும். பொய்ப் பொருள் வேண்டுமானால், விற்பனைக்கு வந்து பிறர்தலையில் கட்டப்படும். மெய்ப் பொருள் தேடப்பட வேண்டியது. அது விற்பனைக்கும் விளம்பரத்துக்கும் உரியது ஆகாதே!

பழக்க வழக்கங்களால், சமூகச் சூழலால் ஒரு முஸ்லிமாக இருந்தவர் கபீர். ஆனால், அவர் ஆனந்த லயத்தைத் தேடியபோது ராமநாமத்தில் இருப்பதாக அவருக்குப் புலப்பட்டது. எனவே, அந்த ராம நாமத்தைத் தமக்கு உபதேசிக்க ஒரு குருவைத் தேடினார்.

இன்றைக்குப் பல குருமார்கள் பேப்பரிலும் தொலைக்காட்சிகளிலும் விளம்பரம் செய்து மந்திரங்களையும் யந்திரங்களையும் கூவிக் கூவி விற்கிறார்கள்.

ஊர் ஊராக 'கேம்ப்' நடத்தி சீடர் கூட்டத்துக்கு ஆள் பிடிக்கிறார்கள்.

கபீ ராம நாம உபதேசத்துக்கு ஒரு குருவைத் தேடிய போது ஒருவர்கூட அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. 'ராம தரிசன அனுபவம் பெற்ற ராமானந்தரிடம் உபதேசம் பெற வேண்டும்' என்ற கபீரின் விருப்பம், ராமானந்தரால் மறுக்கப்பட்டது. கபீர் வேற்று மதத்தவர் என்று அந்த மடத்திலிருந்து விரட்டப்பட்டார்.

நாள்தோறும் இராமானந்தரின் காலை வழிபாட்டை நேரடியாகவே தோன்றி இராம-லட்சுமணர் ஏற்பது வழக்கம். ஆனால், கபீர் விரட்டப்பட்ட மறுநாள் காலையில் இராமானந்தரின் பூஜையை ஏற்க இராம-லட்சுமணர் வரவில்லை. இராமானந்தர் துயரப்பட்டார். வெளியில் வந்து பார்த்தார், தேடினார்.

"அண்ணா... இராமானந்தரின் பூஜைக்குப் போக வேண்டாமா?" என்று மடத்தின் வாசலில் நின்று லட்சுமணன் கேட்பது இராமானந்தரின் காதில் விழுந்தது. "உத்தம பாகவதன் கபீர் வந்தபோது அவனை விரட்டி விட்டார்கள். பாகவத அபசாரம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் நமக்கு என்ன வேலை? வா, நாம் போகலாம்!" என்று ராமர் வருத்தமாக கூறிய பதிலும் அவருக்குக் கேட்டது. அத்துடன் பளீர் என்று இராம- லட்சுமணர் அங்கிருந்து மறையவும் செய்தார்கள்.

கபீரின் மந்திர உபதேசத்துக்கு ராமபிரானே சிபாரிசு. அப்படியானால், கபீரின் தேடுதல் எப்படிப்பட்டதாக இருந்திருக்க வேண்டும்! ராமானந்தர் பதறியபடி நதிக்கரையில் இருக்கும் கபீரைத் தேடிக் கொண்டு ஒடோடி

வந்தார். பதற்றத்துடன் குரு ஓடி வருவதைத் கவனித்து விட்டுப் படியோடு படியாக ஒண்டிப் படுத்துக் கொண்டார் கபீர்.

புலராத காலைக் கருக்கிருட்டில் படியென நினைத்துக் கபீரை மிதித்த ராமானந்தர், அது மனிதர் என அறிந்து “ராம்... ராம்!” என்று அலறினார். “ஆஹா... குரு என்னைக் காலால் தீண்டி, ராம நாம உபதேசமும் செய்து திருவடி தீட்சை தந்தார்!” என்று கண்ணீர் விட்டார் கபீர். ராம நாம ஜபத்தால் ஸித்தி அடைந்தார் அவர்.

சமய உலகில் பக்தனிடம் இத்தகைய தேடுதலே அவசியம்! குருமார்களின் கூவி விற்கும் வேலை சகிக்க முடியாத ஒன்று.

மதுங்களை ஓணைத்து மகாகவி

இப்போதெல்லாம் சினிமாவில் இரண்டு அர்த்தமுள்ள வசனங்கள் நிறைய உண்டு. அப்போதும் இரண்டு அர்த்தம் வருகிற மாதிரி புலவர்கள் பேசுவார்கள்; எழுதுவார்கள். அது 'சிலேடை' எனப்படும். ஆனால், அந்தக் காலத்து இரண்டு அர்த்தங்கள் கௌரவமாக இருக்கும்.

அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் பெரியார்களில் அமரர் கி.வா. ஜகந்நாதன், சிலேடையில் மன்னர். ஒரு விழாவில் குழந்தைகளுக்கு பலூன் கொடுத்தார்கள். நன்றாக ஊதி பலப்பல வண்ணங்களில் பலூன் வைத்திருந்தார்கள். குழந்தை மாதிரி இவரும் போய், "எனக்கு அந்த ஊதா பலூன் வேண்டும்" என்றார். திகைத்துப் போய் ஊதா நிற பலூன் கொடுத்ததும்... "நான் ஊதா(த) பலூன் கேட்டால் ஊதிய பலூன் தருவதா? ஊதாத பலூன் தந்தால், குழந்தைகளுக்கு ஊதித் தரலாமே என்று கேட்டேன்" என்றார். எப்படி, பார்த்தீர்களா?

அவர்தம் குரு டாக்டர் உ.வே.சாமிநாத ஐயர். டாக்டர் உ.வே.சா-வின் குரு மகா வித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை. அவர் கறுப்பாக, மெலிந்து, வட்டமான

கண்ணாடியை கூர்மையான மூக்கில் அணிந்திருப்பார். திருவாவடுதுறை மடாதிபதியை தரிசிக்கப் போனார் பிள்ளைவாள். இவரின் கறுத்த தோற்றத்தைக் கண்டு சிரித்தபடி மடாதிபதி, "யாரிவர்.. அண்டங்காக்கை மாதிரி?" என்றார். உடனே தயக்கம் இன்றி, "இந்தப் பட்டம் இவ்விடத்தைவிட அவ்விடத்துக்கே மிகவும் பொருந்தும்!" என்றார் பிள்ளைவாள். மடாதிபதி அதிர்ந்து போனார்.

'நீர்தான் அண்டங்காக்கை!' என்றால் மடாதிபதிக்குக் கோபம் வராதா? "எப்படி?" என்று மடாதிபதி கடிந்து கேட்டார். "அண்டம் (உலகம்) காக்கும் திறன் அவ் விடத்தில் அதிகம். எனவே, அண்டங்காக்கைக்கு (உலகை ஆளுதல்) அவ்விடமே பொருத்தம்!" என்றதும் மடாதிபதி சிரித்து அவரைத் திருமடத்து ஆதீனப் புலவர் ஆக்கினார்.

பார்வை இல்லாத புலவர் ஒருவர், அரசரிடம் போய்ப் பாடினால் பரிசும் பட்டும் கிடைக்கும் என்று கருதி போய்ப் பாடினார். அரசரும் பரிசளித்துப் பொன்னாடை போர்த்தத் தீர்மானித்தார். அரசர் பொன்னாடை கேட்டதும் அமைச்சர், 'பார்வை இல்லாத புலவர்தானே' என்று கிழிந்த பழைய பொன்னாடை ஒன்றை அலட்சியமாக எடுத்துத் தந்தார். அந்தப் பட்டைத் தொட்டதும் பழசு என்று அறிந்த புலவர், அதைத் தடவிப் பார்த்து கிழிசலைக் கண்டு மனம் புழுங்கினார்.

'பட்டில் உள்ள பொன் வேலைப்பாடு (டிசைன்) என்ன என்று அறியத்தான் புலவர் தடவுகிறார்' என்று எண்ணி, "அதில் மாங்காய் இருக்கிறது" என்றார் அரசர். பட்டுத்துணிகளின் ஓரங்களில் மாங்காய் டிசைன் நெசவு

செய்வது பழைய வழக்கம். புலவரோ தடால் என்று, "மாங்காய் மட்டுமல்ல... பிஞ்சும் (பிய்ந்தும்) இருக்கிறது!" என்று கிழிசலை எடுத்து ராஜாவுக்குக் காட்டினார். ராஜா பதறிப் போய் மந்திரியை முறைக்க, புலவருக்குப் புதிய பொன்னாடை பரிசளிக்கப்பட்டது.

சிலேடை என்பது புலவர்களுக்கு அரசர்களிடம் நெருக்கத்தையும் ஏற்படுத்தித்தந்தது. ஒரு புலவர் இருந்தார். வேம்பத்தூர்க்காரர். வேம்பய்யர் என்று பெயர். அரசரவை போனார். அரசவையில் ஏற்கெனவே புலவர்கள் பலர் இருந்ததால், இருக்கைகள் யாவும் நிறைந்துவிட்டன. சிலர் நின்று கொண்டிருந்தனர். வேம்பய்யர்தாமதமாக வந்ததால், இருக்கை இல்லை என்பதை உணர்த்த வேடிக்கையாக அரசர், "வேம்புக்கு (வேப்ப மரம் ஒரு பொருள், வேம்பய்யர் மறுபொருள்) அரசவையில் இடம் இல்லை!" என்றார்.

அரசர் அமர்ந்திருந்த இருக்கை அகலமாக - இருவர் அமரக் கூடியது. எனினும் மரியாதை பயத்தால் அதில் அரசரைத் தவிர வேறு எவரும் அமர்வதில்லை. ஆனால், வேம்பய்யர் விடுவிடு என்று நடந்து அரசர் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு, "வேம்பு எப்போதும் அரசுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும்!" என்றார் (பழைய காலத்தில் வேப்ப மரத்தையும் அரச மரத்தையும் ஒரே இடத்தில் நட்டு வைத்துத் திருமணம் செய்வார்கள்).

இவற்றை எல்லாம் தூக்கிச் சாப்பிட்ட விஷயம். ஒரே கடவுள் வாழ்த்துப் பாடி, எல்லாக் கடவுளும் ஒரே கடவுள் என்று புரியவைத்தார் ஒருவர். யார் அவர்? செய்குதம்பிப் பாவலர். இஸ்லாமியர், சதாவதானி... நூறு விஷயங்களை

ஒருங்கே புரியும் திறனாளர். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடச் சொன்னார்கள். 'சிரமாறு உடையான்' என்று ஆரம் பித்துப் பாடினார். "எந்தக் கடவுளைக் குறித்துப் பாடினீர்கள்?" என்றார். "எந்தக் கடவுளையும் குறிக்கும் எல்லாரையும் குறித்து!" என்றார் பாவலர். விளக்கம் கேட்டனர். "விநாயகர் மாறுபாடான சிரம் உடையவர். எனவே, சிரம் மாறு உடையார். முருகன் ஆறு சிரம் உடையவர். எனவே, சிரம் + ஆறு + உடையவர். சிவனோ, கங்கை ஆறு தலை மேல் உடையவர். எனவே சிரம் ஆறு (கங்கை) தலை மேல் உடையவர். திருமாலோ, காவிரி, கொள்ளிடம் நடுவே ஆற்றில் தலைவைத்து (சிரம்) படுத்திருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதர். அவரும் சிரம் + ஆறு + உடையவர்" என்றார். ஒரே கைதட்டல்!

"இஸ்லாமியராகிய நீங்கள் இந்துக் கடவுளாகச் சொன்னால் போதுமா? இது இஸ்லாமிய கடவுள் வாழ்த்து இல்லையா?" என்றார்கள். "எல்லாம் ஒன்றுதான். அல்லாஹ் என்ற பேர் அருளாளன் உலகுக்குத் தலையாய (சிரம்) வழியாகிய (ஆறு), மார்க்கத்தை அருளியவன். எனவே, தலையாய வழியாகிய இஸ்லாத்தை உடையவன் என்ற பொருள் கொண்டாலும் பொருந்துமே" என்றார். சாமர்த்தியம் மட்டுமல்ல, சத்தியமும் அதுதான். இப்படி மனங்களை இணைத்த மானுட ஞானி மதங்களை இணைத்த மகாகவி வணங்கத்தக்கவர்.

எல்லாக் கடவுளும் ஒன்று என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லிவிட்டார் பாவலர். கடவுள் ஒன்று. மதங்கள், மார்க்கங்கள் பலப்பல. அதுதானே அழகு!

நீங்கள் எந்தப் பக்கம்?

கௌதம புத்தர் கிராமம் கிராமமாகப் போய் ஞானம் பற்றி போதித்தார். “மோட்சம் அடைவதே லட்சியம்!” என்றவர், “அது மிகவும் சுலபம். ஒவ்வொரு மனிதனும் மோட்சம் அடைய முடியும்!” என்றும் அறிவுறுத்தினார். ஒரு கிராமத்தில் அவர் தங்கி இருந்தபோது ஓர் இளைஞர் அவர் அருகில் வந்து அதிகக் கேள்விகள் கேட்டார். முடிவில் “ஒவ்வொரு மனிதனும் மோட்சம் அடைய முடியும் என்று தினந்தோறும் சொல்கிறீர்கள். ஆனால், எவரும் மோட்சம் அடைவதே இல்லையே! ஏன்?” என்று கேட்டார்.

“நண்பரே... நாளை நீங்கள் எனக்கு ஓர் உதவி செய்ய முடியுமா? இந்தக் கிராமத்தில் உள்ள எல்லோர் பெயரையும் எழுத வேண்டும். பெயருக்கு எதிரே அவர்கள் அடைய விரும்புவது என்ன என்ன என்றும் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும். முடியுமா?” என்றார் புத்தர். ஒப்புக் கொண்டு போன இளைஞர் கிராமத்துள் சென்று ஒவ்வொருவராக விசாரித்தார். அனைவரும் பதில் அளித்தனர். அவர் குறித்துக் கொண்டார். மறுநாள் பட்டியலுடன் வந்து புத்தரைச் சந்தித்தார்.

“நீ கொண்டு வந்த பட்டியலில் எத்தனை பேர் மோட்சம் அடைய வேண்டும் என்று விருப்பம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டார் புத்தர்.

அந்த இளைஞர் ஆச்சரியம் அடைந்தார். காரணம்; ஒருவர்கூட மோட்சத்தை அடைவது தமது விருப்பம் என்று சொல்லவே இல்லை! புத்தர் சிரித்துக் கொண்டே, “ஒவ்வொரு மனிதனும் மோட்சம் அடைய முடியும் என்றுதான் சொன்னேன். ஆனால், ஒவ்வொருவரும் அடைய விரும்புகிறார்கள் என்று கூறவில்லையே?” என்றார்.

இதுதான் உண்மை! மனிதர்கள் மோட்சத்தைப் பற்றி வாய்வலிக்கும் அளவுக்குப் பேசுவார்கள். வைகுந்தம், கயிலாயம் என்றெல்லாம் கதை அளப்பார்கள். அங்கு போகும் எண்ணம் மட்டும் யாருக்கும் கிடையாது. ஒரு வேளை இவர்கள் எல்லாம் போகாததால்தான் மோட்சம், மோட்சமாகவே இருக்கிறதோ என்னவோ?

மகாபாரதத்தில் ஓர் அருமையான இடம். துவாரகையில் கண்ணபெருமானைச் சந்திக்க அர்ஜுனனும் துரியோதனனும் ஒரே நேரத்தில் வருகிறார்கள். நிகழ இருக்கும் பாரத யுத்தத்தில் கண்ணன் தங்களுக்குப் படைத் துணையாக வரவேண்டும் என்று வேண்டுகோள் வைத்தனர்.

அர்ஜுனன் வயதில் சிறியவன் என்பதாலும், தான் உற்ர்ைக் கண்விழித்தபோது முதலில் அர்ஜுனன் முகத்தில் விட்ட தாலும் அவனுக்கே முதல் வாய்ப்பளிக்க கண்ணன் முடிவு செய்கிறார். எனினும் துரியோதனனை வெறுங் கையுடன் அனுப்புவது பண்பாடு இல்லை என்றும்

நினைக்கிறார். அதற்கு உடனே ஒரு யோசனை சொல்கிறார்.

“நான் ஒரு பக்கம் தனியாக உதவ வருவேன். என்படைகளை எல்லாம் இன்னொரு பக்கம் அனுப்பி விடுவேன். அப்படிச் செய்வதால் இருவருக்கும் நான் உதவியதாக ஆகும்! எனவே, நான் வேண்டுமா? என்படை வேண்டுமா? என்பதை முடிவு செய்யுங்கள். அர்ஜுனா, உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்கிறார் கண்ணன்.

அர்ஜுனன், “கண்ணன் மட்டுமே தேவை!” என்கிறான். துள்ளிக் குதித்த துரியோதனன், “கண்ணன் படை முழுவதும் எனக்கு!” என்று கூத்தாடினான்.

இது நியாயமா? எந்தக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தாலும் தான் வாழ வேண்டும் என்று, இரு பக்கமும் தலையும் வாலும் காட்டும் அரசியல்வாதி மாதிரி கண்ணன் நடந்து கொள்ளலாமா? ஆதரிப்பது என்றால் ஒரு பக்கத்தில் அல்லவா இருக்க வேண்டும். இவர் ஒருபக்கம்... இவர் படை மறுபக்கம் என்பது அக்கிரமம் இல்லையா? யோசியுங்கள்.

இதன் உண்மையான பொருள் என்ன தெரியுமா? கடவுள் ஒரு பக்கம். கடவுளின் படை மறுபக்கம். கடவுளின் படை என்றால் கடவுளால் படைக்கப்பட்டவை என்று அர்த்தம். கடவுளை விரும்புகிறார்களா? கடவுளால் படைக்கப்பட்டவற்றை மக்கள் விரும்புகிறார்களா என்று ஆராய்ந்தால் கடவுளைப் பலரும் விரும்புவதில்லை!

கோயிலுக்குப் போகிற பலரும் கடவுளை அடையவா போகிறார்கள்? கடவுளால் படைக்கப்பட்ட நிலம், சிற்றின்பம், போகம் இதைத்தானே கேட்கிறார்கள். ‘வேலை

வேண்டும். பணம் வேண்டும், புகழ் வேண்டும், சொத்து -
சுகம் வேண்டும். கணவன் வேண்டும், மனைவி வேண்டும்,
பிள்ளை வேண்டும்!' என்று வேண்டுகிறார்களே ஒழிய,
'கடவுளே... நீயே வேண்டும்' என்று யாராவது வேண்டு
கிறார்களா? கடவுளை நேசிப்பதைவிடக் கடவுளின்
படைகளை நேசிக்கிறோம். கண்ணனை விரும்பிய
அர்ஜுன அறிவு நமக்கில்லை. கண்ணன் படைகளை
விரும்பிய துரியோதன துர்புத்திதான் இருக்கிறது.

கடவுள் ஒரு பக்கம்! கடவுளின் படை ஒரு பக்கம்!
நீங்கள் யார் பக்கம்?

அடிமை கொடுத்து அறிவு

அடுத்தவர் பொருளுக்கு ஆசைப்படாதவர் உலகத்தில் மிக மிகக் குறைவு. ஒரு வீட்டில் தங்கும் போது நண்பரின் சென்ட் வாசனை மூக்கைத் துளைத்தால் "ஆஹா... இது மாதிரி சென்ட் நமக்கு வேண்டுமே" என்பது ஆசையின் முதல் அலை. "அட... இதையே அவர் நமக்குத்தந்து விட்டு வேறு வாங்கிக் கொண்டால் என்ன?" என்று நினைப்பது அடுத்த பெரிய அலை. கேட்டால் தரவா போகிறார்.. நாம் எடுத்து ஒரு முறை ஸ்ப்ரே (Spray) செய்தால் என்ன குடிமுழுகியா போய்விடும் என்பது அடுத்த பேய் அலை. வாசனையில் மயங்கி சென்ட் பாட்டிலை நமது பெட்டியில் ஞாபகமாக மறந்துபோய் உள்ளே வைப்பது ஆசைக் கடலின் புயல்.. சூறாவளி... நமது கவுரவக் கப்பலைக் கவிழ்த்து விடும் கடல் கொந்தளிப்பு. அதாவது மானச் சூனாமி.

இப்படி பிறர் பொருளுக்கு ஆசைப்படுவதை தி.பி.கோ (திருவள்ளுவர் பீனல்கோடு) கண்டிக்கிறது. "உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே! பிறர் பொருளைக் கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்" என்கிறது தமிழ்மறை.

கையெழுத்துப் போட பேனா கொடுத்தால் சிலருக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க மனசே வராது. பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு விடுவார்கள்.

பொதுவாகவே பொருளாசை துன்பம் தரும். நாம் என்ன நினைக்கிறோம் தெரியுமா? நமது அனுபவத்திற்குக் கிடைக்கும் பொருட்கள் எல்லாம் நமது புண்ணியத்தின் பலன். எனவே அவற்றை நுகர நமக்கு உரிமை உண்டு என்று நினைக்கிறோம். நமது புண்ணிய பலத்தால் நாம் பெறுகிற சுகபோக அனுபவங்களை யார் கேள்வி கேட்க முடியும் என்று அகம்பாவமாகக்கூட நடந்து கொள்கிறோம். இது தவறு.

காந்தி அடிகள் நமக்குக் கிடைத்த செல்வத்தை நாமே அனுபவிக்காது பிறருக்குப் பயன்படுத்தச் சொல்கிறார். எப்படி? தர்ம கர்த்தா தத்துவம் என்பார். கோவில் சொத்தைத் தர்மகர்த்தா நிர்வாகம் செய்வார். என்னுடையது என்று கருதமாட்டார். அதன் இனிமை முழுதும் தனக்கே என்று ஆடம்பர வீக்கம் அடையமாட்டார். அப்படி நமது பணம், சொத்து, திறமைகள், கலைகள், ஆற்றல்கள் எல்லா வற்றையும் பிறர் உடமையாகக் கருதி, நம்மைத் தர்மகர்த்தாவாக நினைக்க வேண்டும் என்கிற காந்தியக் கொள்கை மிக மிக உயர்வானது.

விவேகானந்தர் மேலை நாடுகள் போன போது அவர் தங்கும் அறை நவீன கட்டில், உயர் ரக மெத்தையுடன் இருந்தது. ஆனால் அவர் அந்தக் கட்டில் மெத்தையைத் தவிர்த்து கீழே படுத்துக் கொண்டார். ஏன்? என்று கேட்ட போது “என் நாட்டில் கோடிக் கணக்கான ஏழைகள் பாய்கூட இன்றி வெறுந்தரையில் படுக்கிறபோது இந்த

உயர் ரக கட்டில் மெத்தையில் என்னால் எப்படி உறங்க முடியும்" என்று பதில் கூறினார். இதுமட்டுமல்ல, இது போல உயர்ந்த சிந்தனையைத் தூண்டும் ஒரு கதை சொல்கிறேன்.

அரண்மனையில் வேலைபார்க்கும் அடிமை ஒருவன் அரசருடைய படுக்கை அறையைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தான். மெத்தையைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தவன் அதன் மென்மையை உணர்ந்து சாய்ந்தான். தன்னை அறியாது உறங்கியும் போனான். உள்ளே நுழைந்த அரசர் அடிமை தம் கட்டிலில் உறங்குவதைப் பார்த்து கோபப்பட்டு "இவனைச் சவுக்கால் அடியுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டார். சவுக்கால் அடிபட்ட அடிமை அழுவதற்குப் பதில் சிரிக்கத் தொடங்கினான். அரசர்... "ஏன் சிரிக்கிறாய்" என்று உறுமினான். "அரைமணி நேரம் படுத்திருந்த எனக்கே இத்தனை அடி கிடைக்கிறது என்றால் வாழ்நாள் முழுவதும் படுத்திருந்த உங்களுக்கு எவ்வளவு அடி கிடைக்கும் என்று நினைத்தேன்.. சிரிப்பு வந்துவிட்டது" என்றான். இப்படியும் யோசிக்கலாமோ?

அவர் வருவாரா?

உலகம் முழுமைக்கும் தேவையான கார்கள், தொலைக்காட்சி பெட்டிகள், பல்வித சாதனங்களைச் செய்து குவித்து உலகப் பணத்தைத் தன் பக்கம் திருப்பியது ஜப்பான். சென்ற நூற்றாண்டில் நடந்த இந்த அற்புதத்தை முறியடிக்க சீனாவும் கொரியாவும் அதே பொருட்களை விலை குறைந்த (தம் குறைந்த) முறையில் தயாரித்து உலகப் பணம் பாயும் நாடுகளாகத் தங்களை ஆக்கிக் கொண்டன.

ஆனால் இந்தியாவில் அதிலும் நம் தமிழகத்தில் என்ன தயாரானது? உள்நாட்டுப் பணத்தை உறிஞ்சிக் குடிக்கும் சினிமாக்களும் மக்கள் மடத்தனத்தைப் பணமாக்க புதிய புதிய கடவுள்களும் புதுப்புது சாமியார்களின் நிறுவனங்களும்தான் அதிகம் தயாராயின. மனசாட்சி உள்ளவர்கள் ஆற அமரச் சிந்திப்பது அவசியம்.

பக்தி வளர்ந்திருக்கிறது, ஆன்மிகம் அதிகரித்திருக்கிறது என்று கோவில்களில் அலைமோதும் கூட்டத்தை வைத்து நாம் வாய்கிழிய பேசலாம். ஆனால் அபத்தமான, அற்பத்தனமான, ஏன் - ஆபத்தான பல விஷயங்கள்

ஆன்மிகம் என்ற பெயரில் எங்கு நோக்கினும் பள பளக்கின்றன.

பரம்பரை பரம்பரையாக வணங்கப்பட்ட பழைய கடவுளர்கள் நமக்குப் போதவில்லை. புதிய புதிய சாமிகள் Marketing technique உடன் சந்தைப்படுத்தப்பட்டனர். பழைய வழிபாட்டில் கீழிடம் பிடித்திருந்த சிறு தேவதைகள் பெரிய தெய்வங்களாகச் சில சாமியார்களின் சாகஸங்களால் பெரிதுபடுத்தப்படுகின்றன. அழுக்குத் துணியுடன் கோவில் மூலையில் ஒண்டிக் கொண்டிருந்த சனி சிவனைவிட திருமாலைவிடப் பெரிய கடவுளாகி, பெரிய பெரிய யாகங்களைப் பெற்று மக்களால் வணங்கப்படுகிற அவலம் தெளிவின்றி அரங்கேறிவிட்டது.

பாடல் பெற்ற சிவாலயங்களின் மூலமூர்த்திகள் பதவியிழந்த அரசியல்வாதிகள் போல கவனிப்பாரற்று முடங்கிக் கிடக்க, அந்தச் சிவாலயங்களின் தூண்களில் சிற்பிகளின் சிஷ்யர்களால் பயிற்சிக்காகச் செதுக்கப்பட்ட சின்னச் சின்ன புடைச் சிற்பங்கள் பாலபிஷேகமும் தேன பிஷேகமும் காணும் பைத்தியக்காரத்தனம் ஜகஜ்ஜோதியாக நடக்கிறது. பல நூறு சிறு தெய்வங்களைக் கும்பிட்டு சிதறிக் கிடந்த பாரதசமூகத்தை மீட்டெடுத்து ஆறு பெருந் தெய்வ வழிபாட்டுக்கு ஆற்றுப்படுத்திய ஆதிசங்காரரைத் தோற்கடிக்கும் முயற்சி இன்று அட்டகாசமாக நடைபெறுகிறது. ஆனால் இந்த அவலத்தைப் பற்றி மதத் தலைவர்கள் என்று நம்பப்படுகிறவர்கள் கவனித்ததாகவோ கவலைப்படுவதாகவோ தெரியவில்லை. மாறாகத் தங்கள் மதநிறுவனத்துக்குப் பணம் பிரிக்கும் நோக்கத்தில் மட்டுமே கனவேகத்தில் காரியமாற்றுவது நன்றாகவே

தெரிகிறது. இந்த ஆபத்திலிருந்து இந்து மதத்தை மீட்டெடுக்க மீண்டும் ஒரு ஆதிசங்கரர் அவசியம் என்றே நினைக்கிறேன். அவர் வருவாரா?

சக்தி வழிபாட்டில் பிரதான தேவதைகள் லலிதா திரிபுரசுந்தரி என்கிற ஸ்ரீராஜ ராஜேஸ்வரிதான். அவளது எடுபிடிகள்தான் வாராகி, பிரத்யங்கரா போன்ற இதர தேவதைகள். இன்றைக்கு இந்த எடுபிடிகளுக்குப் பிரதானமான பெரிய பெரிய கோவில்கள் தோன்றி விட்டன. பழைய சாமிகளைக் கும்பிட்டு அலுத்துப் போன இந்துவுக்கு இந்தப் புதிய சாமிகளை Marketing செய்யும் Salesmen-களாகப் பணத்தாசை பிடித்த ஆசாமிகள் பலர் புறப்பட்டுவிட்டார்கள். வட்டம் மாவட்டம் எல்லாம் தலைமையைவிட செல்வாக்காகி விட்ட கட்சி எப்படி உருப்பட முடியாதோ அப்படி பாரம்பர்ய சக்தி வழிபாடு மாசுபடுத்தப்பட்டு சிறு தேவதைகள் செல்வாக்கும் வழிபாடும் பெறுவதால் மதம் மாசுபடுகிறது, செல்வாக்கு இழக்கிறது.

ராஜ கோபுரம் கட்டும் தகுதி இல்லாத சிறு தேவதைகளுக்குச் சிவாலயங்களைவிட பெரிய பெரிய ராஜகோபுரம் கட்டுவது பிழையானது. அதனால்தான் இன்று நாட்டில் சான்றோர்களாகிய பெரியோர்கள் கருத்தை விட சில்லறை மனிதர்களின் சொல் செல்லுபடியாகிறது. பெரிய மனிதர்களாகிய தர்மவான்கள் வாயடைத்துக் கிடக்க, சிறிய மனிதர்கள் ஆட்டம் போட முடிகிறது. சமய நெறிமுறைப் பிறழ்வால் நடக்கும் சமூகச் சீரழிவு குறித்து Socalled சமயத்தலைவர்கள் கண்டு கொள்ளாமல் இருப்பது கண்டிக்கத்தக்கது.

திருமால் திருக்கோவில்களில் நவக்கிரகங்களைப் பிரதிஷ்டை செய்யும் பழக்கமில்லை. ஆனால் சிவாலயங்களில் எப்படியோ அந்த வழக்கம் வந்துவிட்டது. ஆனால் அண்மைக் காலமாக நவக்கிரக வழிபாடு சிவ வழி பாட்டைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டது. சனி சிவபெருமானைவிடப் பெரிய கடவுளாக ஜோதிட சிகாமணிகளால் பட்டம் சூட்டப்பட்டார். மலஜலம் கழிப்பதென்றாலும் ஜோதிடர் சொல்லையே கேட்டு நடக்கும், ஞானமோ தன்னம்பிக்கையோ அடிப்படை அறிவோ இல்லாத தமிழ்ச் சமூகம் சனியைக் கும்பிடவே கோவிலுக்கு வருகிறது.

முடவன் என்றும் நொண்டி என்றும் ஜாடை மாதையாகப் பேசப்பட்ட கரிய புகையால் ஆன ஒரு கிரகம் இன்று முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவனைவிட திருமாலைவிட பெரிய கடவுளாக நமது ஜோதிட ஜோதிகளால் முடிசூட்டப்பட்டுவிட்டது. அதனால்தான் இன்று ஆன்மிகமே நொண்டி நொண்டி நடக்கிறது.

சிவபெருமானையே சனி பிடித்ததாகவும், அவர் சாக்கடையில் போய் ஒளிந்து கொண்டார் என்றும் புருகு மூட்டைகள் கதை சொல்ல, அதை அறிவற்ற ஒரு கூட்டம் நம்பி கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்ள, இந்து மதத்திற்கே இப்போது ஏழரைச்சனி பிடித்துக் கொண்டது. சனி ஒரு கிரகம். அது ஈஸ்வரன் அல்ல. சனைசரன் என்ற சமஸ்கிருத சொல் ஈஸ்வரன் என்று பிழையாகச் சொல்லப்படுகிறது. சரம் என்றால் அசைவது என்று பொருள். அசரம் என்றால் அசையாதது என்று பொருள். அசைவது+அசையாதது சேர்ந்தால் (சரம்+அசரம்) சராசரம் அதாவது உலகம் உண்டாகிறது. சனை என்றால் மெதுவாக என்று பொருள். வானில் உள்ள கோள்களிலேயே மிக மெதுவாக

(இரண்டரை ஆண்டுகள்) ஒரு ராசி வீட்டைக் கடக்கும் கிரகம் சனி என்பதால் The slow moving planet மெதுவாகச் செல்லும் கிரகம் சனை சரன் என்று விஞ்ஞான பூர்வமாக நமது முன்னோர்கள் பெயர் வைக்க, மூடஜனங்கள் சனி ஈஸ்வரன் என்று பிழையாகச் சொன்னால் மதம் தன் ஒளி மிகுந்த விஞ்ஞானப் பார்வையை இழந்து அஞ்ஞானக் குருட்டு மதம் ஆகாதா? இத்தனைக்கும் காரணம் மதத்தின் தரம் பற்றிய கவலை இல்லாத வசூல் மன்னர்களின் பணத்தாசை மற்றும் மக்களின் மூடத்தனம்தான்.

சனி என்ற கிரகத்தை ஈஸ்வர அந்தஸ்துக்கு உயர்த்திய குளறுபடி போதாது என்று தட்சிணாமூர்த்தி என்கிற ஈஸ்வர அந்தஸ்திலே உள்ள மகாமூர்த்தியைத் தேவகுரு வியாழன் என்கிற கிரக நிலைக்கு இறக்கிய பாவமும் மன்னிக்க முடியாதது. அந்தணன், தேவகுரு, பொன்னிறத்தான் என்று வர்ணிக்கப்படும் வியாழன் ஒரு கிரகம். புராணப்படி அவன் அண்ணியைக் காமத்துடன் வலிந்து கலந்து பாவம் தீர பூமியில் நோன்பிருந்தான் என்றும் கதைகள் உண்டு. அந்தத் தேவகுரு ஸ்தானத்தில் மோன மூர்த்தியாய் கல்லாலின் புடையமர்ந்த ஞானமூர்த்தியாகிய காமத்தை வென்ற கடவுளை - தட்சிணாமூர்த்தியைப் பொருத்திய மாபெரும் பாவினை மன்னிக்க முடியுமா? குருப் பெயர்ச்சி விளம்பரங்களில் தட்சிணாமூர்த்தி படத்தைப் போடுவதும் தட்சிணாமூருத்தி சந்நிதிகளில் குருப் பெயர்ச்சி யாகங்கள் நடத்துவதும் அநியாயம். அல்லவா? தவற்றைச் சுட்டிக்காட்ட, தட்டிக்கேட்க இந்து மதத்தில் ஆள் இல்லையா?

இந்துமதம் ஆன்மிக அந்தஸ்தை இழந்து ஜோதிட மதமாவது சகிக்கக் கூடியதாக இல்லை. பக்திப்

பண்ணைகளாக இருந்த பாரதக் கோவில்கள் பரிகாரத் தலங்களாகப் பண்டமாற்று அடைவது பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதது. ஆன்ம நாயகனை, உயிர்த்தலைவனை, வினையுற்றுத்து முக்தி அருளும் மூலமுதல்வனை வழிபட்டுருகும் ஞானப்பண்கைளாக மீண்டும் கோவில்களை எடுத்து நிறுத்த ஞானசம்பந்தரை மீட்டும் மண்ணுக்கு அனுப்ப இறைவன் கருணை புரிய வேண்டும். அவர் வருவாரா?

கோவில்கள்தான் ஜோதிட மேதைகளின் Branch office ஆகிவிட்டது என்றால் மடங்கள் இன்று எப்படி இருக்கின்றன?

அமரரான பேராசிரியர் அ.ச.ஞா அவர்கள் வேடிக் கையாக, “சம்பந்தரால் சமணர்கள் கழுவில் ஏற்றப்பட்டு கொல்லப்பட்டார்கள். அப்போது அவர்கள் நம்மை அழித்த சைவத்தை நாம் அழிப்போம் என்று சபதம் செய்தார்கள். அந்தச் சபதத்தை நிறைவேற்ற அவர்கள் சைவர்களாகப் பிறந்து சைவ மடங்களுக்கே வந்து விட்டார்கள்” என்று கேலியாகப் பேசுவார். அப்போது கேட்டுவிட்டு சிரித்தேன். இப்போது கண்ணீர்விட்டு அழுகிறேன்.

“இளைய சந்நிதானம் பெரிய சந்நிதானத்தைப் போட்டுத்தள்ள ஏற்பாடு”- இது ஒரு பக்கச் செய்தி. “பெரிய சந்நிதானம் இளைய சந்நிதானத்தைப் பதவி பறித்து தெருவில் நிறுத்தினார்”- இது வேறுபக்கச் செய்தி. கடவுளுக்கு நிகராகவே மதிக்கப்படுகிறவர்கள் சந்நிதானங்கள். கடவுளுக்கு எப்படி, எல்லாம் தெரியுமோ அப்படி எல்லாம் தெரிந்தவர் என்பதால்தான் கடவுளைப் போலவே கற்பூர ஆரத்தி அவர்களுக்கு நடக்கிறது. எல்லாம் தெரிந்த கடவுளுக்கு நிகரான மகா சந்நிதானங்களுக்கு

இளைய சந்நிதானம் தன் எதிர்கால எதிரி என்பதும் நிகழ்காலப் போட்டி என்பதும் எப்படிப் பட்டம் கட்டு முன்பு தெரியாமல் போகிறது? பெருவாரியான சாமிகள் நம்மைப் போன்ற சராசரி ஆசாமிகள்தான். வருமுன்னர் தெரிந்து கொள்ளும் திரிகால ஞானம் ஏதும் விசேடமாக அவர் களுக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. திரிகாலம் உணர்ந்த ஞானிகள் அமர்ந்த பீடங்களில் எதிர்காலம் தெரியாத சராசரிகள் அமர நேர்ந்தது இந்து மதத்தின் கஷ்டகாலமே! இவர்களுக்குக் கடவுளைப் போல அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்து கற்பூரம் காட்டி, பாதபூஜை செய்தால் அது பாதக பூஜையாகத்தான் இருக்க முடியும்!

தனது வருங்கால வாரிசு தன்னிடமே கோபித்துக் கொண்டு மடத்தைவிட்டு வெளியேறி அசிங்கப்படுத்துவார் என்பதை உணர முடியாதவர்களை அமானுஷ்யமான தெய்வீகமானவர்களாகச் சித்திரிக்கும் பழக்கத்திலிருந்து இந்து மதம் வெளிவர வேண்டும். அதிசயம், அற்புதம் இது மதமல்ல. ஒழுக்கம், தவம், தியாகம், மனஉறுதி, இரக்கம், பேரறவு, பற்றின்மை, மன்னித்தல், கர்வம் இன்மை ஆகிய பண்பு நலன்களே மதத்தன்மை - தெய்விகம் - மதத் தலைமையின்தகுதிகள் என்பதைப் பட்டவர்த்தனமாக நாம் உணர வேண்டும். மிகைப்படுத்தப்பட்ட கற்பனைச் செய்திகளை மதத்தலைமை மீது ஏற்றிக் கடவுளுக்கு நிகராக அவர்களைக் கற்பிக்கக் கூடாது. மனிதரில் மேம்பட்ட பண்புநலன்கள் மிக்கவர் என்கிற யதார்த்தமான அளவு கோல்களால் மதத்தலைமையை அளந்து பார்க்கத் தயாராக வேண்டும். ஆச்சரியம், அமானுஷ்யம் என்கிற அசட்டு மாயையில் இருந்து ஆன்மிகம் பூரண விடுதலை பெற வேண்டும்.

மில்லியில் 1924-ல் மதக் கலவரத்தை எதிர்த்து மகாத்மா காந்தி உண்ணாவிரதம் இருந்தபோது நடந்த சம்பவம்: மௌலானா இல்லத்தில் காந்தி தங்கி இருந்தார். குவளை நீரைத் தனது கிராமத்திலிருந்து எடுத்து வந்திருந்த ஏழை ஒருவன் காந்தியைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அடம் பிடித்தான். தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸ் அலனோடு வாதாடி தடுத்துக் கொண்டிருந்தார். காந்தி உடல்நலிவுற்று வாடி இருப்பதால் எவரையும் பார்க்க முடியாது என்று தடுத்தார். செய்தி காந்திக்குப் போய், உள்ளே வரும்படி அவர் சாடை காட்டினார். அந்த ஏழையிடம் தம்மைச் சந்திக்க விரும்பும் காரணம் கேட்டார் காந்தி.

தன் மகன் கடும் நோயுற்று சாகக் கிடப்பதாகவும் மருத்துவம் பலன் தரவில்லை என்றும், காந்தியடிகள் மகாத்மா என்பதால் அவரது பாதங்களைத் கழுவி அந்நீரைத் தன் மகனுக்குப் புகட்டினால் மகன் பிழைக்கக் கூடும் என்றும் வாதாடினான் அந்த ஏழை. பாதம் கழுவிய அழுக்கு நீர், நோய்க் கிருமிகளைக் கூட்டும் என்று சாந்தமாக அறிவுறுத்திய காந்தி, முடிவில் அவன் பிடிவாதமாக வாதிட்டதும் குவளையை வாங்கி நீரைக் கீழே ஊற்றி விட்டு மிகக் கோபமாக அவனைக் கடிந்து கொண்டார். இத்தகைய மூடத்தனத்திலிருந்து விடுதலை அடையும்படி வற்புறுத்தினார். அந்தக் காந்தியைக் கடவுள் மீண்டும் அனுப்பியாவது இந்து மதத்தில் நிகழும் மூடத்தனங்களை மாற்றி அருள வேண்டும். அவர் வருவாரா? ஆண்டவா! இவர்களைத் திருத்த திருவள்ளுவர் வந்தால்தான் உண்டு, அவர் வருவாரா? உண்மை ஆன்மிகத்தை மீட்டெடுக்க சங்கரர், சம்பந்தர், காந்தி, திருவள்ளுவர் அல்லது கடவுளே வந்தால்தான் உண்டு. அவர் வருவாரா? வருவார். வருவார். காத்திருக்கிறேன்.

இந்துக்களே இது சரிதானா?

அண்மையில் ஒரு கோயில் விழாவில் பேசப் போயிருந்தேன். அந்த விழாவுக்குப் பட்டு வேட்டி பளபளக்க ஒரு பணக்காரர் வந்து இறங்கியதும் அத்தனை பேரும் பயபக்தியுடன் அவரைக் கும்பிட்டு வரவேற்றார்கள், அம்மனைத்தவிர. புராண காலத்தில் பேசப்பட்ட அசுரர்களின் அங்கலட்சணம் பல அவருக்கு அப்படியே இருந்தன!

“வாங்க தம்பி வாங்க” என்று பல்லை இளித்தபடி அவரே வந்து என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார். எச்சில் இலையைச் சுற்றி வட்டமிடும் தெருநாய்கள் மாதிரி அவர் கூட வந்த ஒரு சிலர் ஐயாவை எனக்குப் புரிய வைத்தார்கள். “ஐயாவுக்குச்சாமி பக்தி ரொம்ப ஜாஸ்தி. இந்த மண்டபம் அவரு சொந்த செலவுல கட்டுனாருங்க” என்றது ஒரு ஜால்ரா. “திருவிழா முச்சூடும் ஐயா சொந்த செலவு தாங்கோ” என்றது மறு ஜால்ரா. “ஆறு மூட்டை அரிசி வடிச்சு அன்னதானம் பண்ண வள்ளலுங்க ஐயா” என்றது பல் இல்லாத கிழட்டு ஜால்ரா!

பணக்காரர் ரொம்பப் பணிவாக, “எல்லாம் இந்த மாரியாத்தா கொடுத்த காசங்க.. அவ காசல அவளே கோயில் கட்டிக் கிட்டாங்க... நாம்ப என்னங்க செய்யறோம்” என்று பணிவான அகங்காரத்துடன் குழைந்தார். “அதெல்லாம் இல்லை... எல்லாம் உங்கள் பெரிய மனசு” என்று நான் பாராட்டுவேன் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் பணம் நடித்தது! நான் சிரித்தபடி கும்பிட்டுக் கொண்டு (இதுவும் நடிப்பு தானோ?) மெல்ல அங்கிருந்து நகர்ந்து விட்டேன்.

இரண்டு செங்கல்கட்டி சைஸ் மோதிரமும் இரண்டு தோசைக்கல் சைஸ் மோதிரமும் பளபளக்க ‘பணம்’ தன்னுடைய தன்னடக்கத்தைப் பாராட்டாத என்னை வேண்டா வெறுப்பாகப் கும்பிட்டுக் கொண்டே நகர்ந்தது. எனக்கு அந்தப் பண முதலையின் ஆதியோடு அந்தம் அத்துப்படி. அவ்வளவும் சாராய சாம்ராஜ்யத்தில் சம்பாதித்தது! பல குடும்பங்களை நடுத்தெருவில் நிறுத்திய அவர் அம்மனை மட்டும் கோவில் கட்டி உட்கார வைத்திருக்கிறார். கள்ளச் சாராயமும் அவர் கைவசம் உண்டு. அவரது மனைவி என்று சொல்லப்படுகிற அம்மணிக்கோ சொல்லத் தகாத வேலை!

அவரது எல்லாப் பாவங்களும் கோவில் கொடையால் மறைக்கப்படுகின்றன! கொலைகாரர்கள் பிணத்தைப் புதைக்கிற மாதிரி கோவில் உண்டியலில் பணத்தைப் புதைக்கிறார் அந்த மகானுபாவர்! கோவிலுக்கு லட்ச லட்சமாகக் கொடுப்பவர் என்று ஊரே அவரைப் புகழுகிறது! பாராட்டுகிறது. ஒரு நிமிடம், கோவிலுக்குக் காச கொடுப்பவர்கள் மிக்க தர்மவான்கள், அப்படித் காச தராதவர்கள் பாவிகள் என்று ஒரு கருத்து இங்கு அழுத்தமாக நிலவுகிறது! இந்துக்களே இது சரிதானா?

எனக்கென்னவோ வேறு மாதிரியாகத் தோன்றுகிறது. கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த எவனும் லட்ச லட்சமாகக் கோவிலுக்குக் காசு தரமாட்டான். எப்படி வந்தது என்று தெரியாதபடி, அப்படி இப்படி பணம் வந்தவர்கள்தான் ஆற்றுத் தண்ணியை யார் குடித்தால் என்ன என்று அள்ளி விடுவார்கள். வியர்வை சிந்தச் சிந்த, தன்னைப் பிழிந்து சம்பாதித்த எவனும் ஆயிரமும் லட்சமும் கோவிலில் போய் கொட்ட முடியாது!

ஒவ்வொரு ரூபாய்தாளும் ரத்தத்தால் கழுவப்பட்டு பாவங்களால் அச்சடிக்கப்படுகிறது! எனவே அதைக் கொண்டு போய் கோவிலில் பணக்காரர்கள் கொட்டுவது ஒரு வகை பயத்தின் வெளிப்பாடே! நேர்மையான ஏழை, கடவுளுக்குக் காசு கொடுக்க யோசிப்பான்... இது என் தீர்மானம். காந்தி அடிகள் கோவிலுக்குக் காசு கொடுத்ததாக வரலாறு உண்டா? இல்லை. அவருடைய நேர்மைக்கு அவர் உண்டியலில் லட்சம் லட்சமாய்க் கொட்ட வேண்டிய அவசியம் இருந்திருக்காது.

ஏழ்மை இருந்ததானாலும், உடலை வருத்தி சிவனுக்குக் குளம் வெட்டிய நாயன்மார் உண்டு. திருமலையில் புஷ்கரணி சமைத்த வைணவ பக்தர் உண்டு... குளம் வெட்டும்போது தமது மனைவி நிறைமாத கர்ப்பிணி.. அவளை மண் சுமக்க வைத்த மகான் அவர். அன்னதானம் என்ற பெயரில் ஆடம்பரம் செய்து சோம்பேறிக் கூட்டத்திற்குச் சோறுபோடும் பக்தி ஒரு பக்தியே இல்லை. மாவடுவும் களியும் சிவனுக்குப் படைத்த நாயன்மார் பக்தியே பெரியபுராணம் பேசும் உண்மைப் பக்தி.

ஒரு சாது திருப்பணி செய்து கொண்டிருந்தார். ஒரு பாவமூட்டை வந்து அவர் பாதம் பணிந்து பத்து லட்சம் பணமூட்டையை நன்கொடையாகத் தந்தது. துறவி அதைத் திருப்பணி கமிட்டியிடம் கொடுத்து நன்கொடை பெற்றுக் கொள்ளும்படி அலட்சியமாகக் கூறிவிட்டார். அந்தக்காசைக் கையால்கூடத் தொடவில்லை. கொஞ்ச நேரம் கழித்து ஒரு பூவிற்கும் கிழவி வந்து நடுநடுங்கும் தன்கிழட்டுக் கையால் தனது சுருக்குப் பையை எடுத்து அதில் இருந்த சில்லறையைக் கொட்டி சாதுவிடம் நீட்டி "இவ்வளவுதான் இருக்கு" என்றாள். சாது பயபக்தியுடன் எழுந்து அந்தக் காசுகளை வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார்.

பக்கத்தில் இருந்தவர் பதறிப் போய் "பத்து லட்சத்தை அலட்சியமாக வைக்கச் சொன்னீர்கள். பத்து ரூபாய்கூட இருக்காது. அதைப் பயபக்தியோடு வாங்குகிறீர்களே! புரியவில்லையே சாமி.." என்றார். சாது சிரித்துக் கொண்டே "அந்தப் பணக்காரர் தம்முடைய பல கோடி ரூபாய் சொத்தில் ஒரு சொற்ப பகுதியைத் தானமாகத் தருகிறார். இந்தக்கிழவியோதமது சொத்து முழுவதையுமே தானமாகத் தருகிறார். சொத்து முழுவதையுமே தானமாகத் தருகிறபோது எழுந்து வாங்க வேண்டாமா? இந்தத் தானம் உயர்ந்தது அல்லவா? அவரது பண மூட்டையில் பிணவாடை, ரத்த நாற்றம் வீசுகிறது. இவள் கொடுத்த சில்லறையில் பூ வாசம் அல்லவா வீசுகிறது!" என்று சிரித்தார் சாது.

ரத்தத்தால் கழுவப்பட்ட பிணவாடை வீசும் காசுகளை இன்று கோவில்கள் வரவேற்கின்றன. கொட்டுபவர்கள் பக்தர்கள் என்று கொண்டாடுகிறோம். வியர்வையால் கழுவப்பட்ட பூ வாசம் வீசும் காசுகளைக் கோவில்கள் புறக்கணிக்கின்றன. இந்துக்களே இது சரிதானா?

சிவகாமி சோறு கொண்டு வா

அண்ணாமலை அடியார் பட்டியலில் குகை நமசிவாயர் மாதிரியே இன்னொரு நமசிவாயர் புகழ் பெற்றவர். அவரைக் குருநாமசிவாயர் என்பார்கள். அவர் ஓர் ஆச்சரியத் திறன்மிக்கவர். அற்புதங்களின் பொற்பதம். வித்தகத்தின் புத்தகம். குகை நமசிவாயரின் முதல் சீடர்.. முதல் தரமான சீடர்.

அண்ணாமலை மலைமீது ஓர் ஆலமரத்தின் விழுதையே ஊஞ்சலாக்கிக் கொண்டு ஆடிக் கொண்டிருந்தார் குகை நமசிவாயர். பக்கத்தில் நின்று பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்த சீடர் நமசிவாயர் திடீர் என்று ஒரு சிரிப்பு சிரித்தார். "சிரிக்கும்படி இங்கு என்ன நடந்தது?" என்றார் குகை நமசிவாயர். "குரு தேவா.. திருவாரூர் தியாகராஜர் திருவீதி உலாவின்போது நாட்டிய நிகழ்ச்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. நாட்டியம் ஆடியதில் ஒரு பெண் கால் தடுக்கி விழுந்தாள். அக்கம் பக்கத்தில் அனைவரும் சிரித்தார்கள். அந்தக் காட்சியை ரசித்துக் கொண்டிருந்த என்னாலும் சிரிக்காமல் இருக்க முடிய வில்லை...!" என்றார். குரு சிரித்துக் கொண்டார்.

பிறிதொரு முறை தமது ஞானாசியர் அருகில் இருந்தபோதே மாணவர் நமசிவாயம் தம் ஆடையைப் பற்றி திடீர் என்று கசக்கினார். தீயை அணைப்பதுபோல் கையால் அணைத்தார். “ஏன்.. இவ்வாறு செய்தனை?” என்று குருநாதர் கேட்டதும், “குருநாதா... தில்லையில் பொற்சபையில் விளக்கின் தீபம் பட்டுப் பட்டுத் திரைச் சீலை பற்றி எரிந்தது. ஆலயத்துள் இருந்தவர் தீ பரவாதபடி துணியைக் கசக்கினார்கள். அந்த எண்ணத்திலேயே இருந்தயானும் துணியைக் கசக்கினேன்” என்றார். குரு சீடரை உற்றுப் பார்த்தார்.

மேலும் இவரது தன்மை புலப்பட குருநாதர் வேறொரு சோதனை செய்தார். திடீர் என்று உண்ட உணவை வாந்தி செய்து “நமசிவாயம்.. இதனைக் கண்ட இடத்திலும் கொட்டாதே.. மனிதர்கள் காலடி படாத இடத்தில் கவனமாக இதனைக் கொட்டுக” என்றார். சீடரோ, குருநாதர் வாந்தி செய்த உணவைக் கப்பரையில் ஏந்தியபடி கொண்டு சென்றார். சிறிது நேரம் கழித்துத் திரும்பி வந்த சீடரிடம் “அதை எங்கே கொட்டினாய்?” என்றார். “குருநாதா, மனிதர் காலடி படாத இடத்தில் கொட்டச் சொன்னீர்கள். ஆனால் எங்காவது கொட்டி யார் காலாவது பட்டுவிட்டால் என்னாவது.. அதனால் அதனை அருந்திவிட்டேன்” என்றார். அது யார் காலடியும் படாத இடம் தானே...! குருநாதர் தலையை அசைத்தார்.

பிறிதொருமுறை குருநாதர் ஒரு வெண்பாவில் பாதி பாடிவிட்டு மீதியைச் சீடர் யாராவது முடிக்கட்டும் என்றார். எல்லோரும் தயங்கி நிற்க, சீடர் நமசிவாயர் பாட்டை முடித்தார். குருநாதர் மகிழ்ந்தார். “அப்பனே! நமசிவாயம்.. ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத மாணவன் நீ.. எனக்கு

முற்றிலும் நிகர் ஆனவன். ஆனால் நீயும் நானும் ஒரே இடத்தில் இருக்கலாகாது.. ஒரே கம்பத்தில் இரண்டு யானைகளைக் கட்டலாமோ?... கட்டக் கூடாதே.. அதனால் நீ சிதம்பரம் சென்று நடராஜப் பெருமான் அருள் நோக்கில் வாழ்க'' என்று அனுப்பிவிட்டார்.

குருவைப் பிரியும் துயரம் கொடியது என்றாலும் குருவார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை இல்லை என்று சிதம்பரம் புறப்பட்டார் சீடர் நமசிவாயம். பிற்காலத்தில் அவரே குரு நமசிவாயர் என்று சிறப்பிக்கப்பட்டார். அவருக்குப் பசி வந்தால் ஊரில் இருக்கிற யாரிடமும் பிட்சை எடுக்கமாட்டார். பார்வதி தேவியிடம்தான் பிட்சை கேட்பார். திருவண்ணாமலையில் இருந்து சிதம்பரம் போகிறபோது பாதி வழியில் பசிவந்துவிட்டது. அண்ணா மலையார் அருமை மனையாள் உண்ணாமுலை அம்மையிடம் சோறு கேட்டார். எப்படி? அழகான வெண்பா மூலம்...

“அண்ணா மலையார் அகத்துக் கினியாளே
உண்ணா முலையே உமையாளே - நண்ணா
நினைதொறும் போற்றிசெய நின்னடியர் உண்ண
மனைதொறும் சோறுகொண்டு வா”

என்று கேட்டார். தங்கத்தாம்பாளத்தில் உண்ணாமுலையாள் சோறு கொண்டு வந்தார் என்பது வரலாறு. அதுமட்டுமா?

“தாயிருக்கப் பிள்ளை தளருமோ தாரணியில்
நீயிருக்க நான்தளர்தல் நீதியோ”

என்று இருடி வனம் என்ற ஊரில் சண்டை போட்டு
“திருமுத்து வானியே சோறு கொண்டு வா” என்று

உத்தரவிட்டார். திருமுதுகுன்றத்தில் விருத்தாம்பிகை வயதானவள் என்பதால் கிழவி கிழவி என்று பாடிப் பாடிக் கேலி செய்தார்.

“நிலைக்கிழத்தி மேனிமுழு நீலக் கிழத்தி
மலைக்கிழத்தி சோறு கொண்டு வா”

என்று பாடிப்பாடிப் புகழ் பெற்றார் குருநமசிவாயம்.

சிதம்பரத்தில் சுவாமிகள் தங்கி இருந்தபோது தில்லை சிவகாமிமிடம் சோறு கொண்டு வரச்சொல்லி-

“ஊன்பயிலும் காயம் உலராமல் உன்றனது
வான்பயிலும் பொன்னடியை வாழ்த்துவேன் -

தேன்பயிலும்

சொல்லியல் நல்லார் துதிக்கும் சிவகாம

வல்லியே சோறுகொண்டு வா” என்று பாடியதும்

சோறு கொண்டுவந்த சிவகாமி அம்மை-

“கொண்டுவந்தேன் சோறு குகைநமசி வாயரது
தொண்டர் அடியார் சுகிக்கவே - பண்டுசந்த
பேய்ச்சிமுலை உண்ட பெருமாள் உடன்பிறந்த
நாச்சி சிவகாமி நான்”

என்று எழுதி வந்தாராம். கடவுள் மனிதனுக்கு முதல் ஊழியர்! கேட்க சுகமாய் இருக்கிறது.

37

மனமார வாழ்த்துங்கள்

தீபாவளிக்கு வாழ்த்துச் சொல்லும் வழக்கம் நம்மிடையே காலங்காலமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. வண்ண வண்ணப் புகைப்படங்களுடன் கூடிய அழகான வாழ்த்து அட்டைகளை நம் நண்பர்களுக்கு அனுப்பித் தீபாவளி வாழ்த்துச் சொல்கிறோம்.

எனது மேஜையைப் பார்க்கிறேன். ஏராளமான வாழ்த்து அட்டைகள். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதத்தில் அழகாய் இருக்கின்றன. சில அட்டைகளைப் பிரிக்கும் போது இசைகூட ஒலிக்கின்றது.

மெல்லிய அட்டைகள் ஒவ்வொன்றையும் மெதுவாய்ப் புரட்டுகிறேன். அந்த அட்டைகளுக்குள் எத்தனை அன்பு இதயங்கள் ஒளிந்திருக்கின்றன! என்று எனக்குள் யோசிக்கிறேன்.

அனைத்து இதயங்களின் வாழ்த்துக்களும் ஒன்று சேர்ந்தால் வாழ்க்கை எத்தனை இனியதாக இருக்கும்!

வாழ்த்துவது என்பது அன்பின் வெளிப்பாடு. உண்மையில் தன்னைச் சுற்றியிருப்பவர்களின் உண்மையான வாழ்த்துதல்கள்கிடைத்துவிட்டால் ஒருவன் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருப்பான், தெரியுமா? உலகத்தின் சகல பிரச்னைகளும், சிக்கல்களும் மறைந்து எங்கும் அமைதி நிலவும். உலகம் ஆனந்தப் பூங்காவாக இருக்கும்.

ஆனால் உண்மையான வாழ்த்துதல் இன்று கிடைக்கிறதா?

இன்றைய அவசர யுகத்தில் 'வாழ்த்துதல்' என்பது மிகவும் செயற்கையான செயலாகவே இருக்கிறது.

திருமணங்களுக்கு நாம் எதற்காகச் செல்கிறோம்? மணமக்களை மனமார வாழ்த்துவதற்கு. ஆனால், நம்மில் பலர், "மணமகன் எனக்கு ரொம்ப நெருங்கிய சிநேகிதன். கல்யாணத்துல கலந்துக்கலைன்னா கோவிச்சுக்குவான். போய் தலையைக் காண்பிச்சுட்டு வந்துடுறேன்," என்று சொல்லிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்.

திருமணத்திற்குத் தலையைக் காட்டுவதற்காகவா(!) செல்கிறோம். அதற்குத்தான் வேறு இடம் இருக்கிறதே (முடி திருத்தகம்)! மணமக்களை மனமார வாழ்த்துவதற்காகத் தான் செல்கிறோம். இது நடக்கிறதா?

திருமண அழைப்பிதழை வீடு தேடி வந்து வைத்து விட்டு உறவினர் சென்ற பிறகு அவசர கதியில் உடனே தன் வீட்டு மொய்நோட்டை எடுத்துப்பார்ப்பவர்கள் எத்தனை பேர்!

"மளிகைக்கடை சின்னாக இருபத்தியோரு ரூபாய் மொய்ப்பணம் நமக்கு செஞ்சிருக்கான். நீங்களும் 21-ரூபாய் அவனுக்கு பதிலுக்கு எழுதிருங்க" என்று பக்கத் திலிருக்கும் தர்மபத்தினி ஞாபகமூட்டி விடுகிறாள்.

வாழ்த்தா நடக்கிறது! வரவு செலவுதான் நடக்கிறது.

வாழ்க்கை என்பது கடினமானது. அதில் நுழையும் தருணத்தில் நம் வாழ்த்து பலமானதுணை என்று கடவுளை நினைத்து எத்தனைபேர் உளப்பூர்வமாக வாழ்த்துகிறோம்.

திருமணத்தில் மணமக்களை வாழ்த்த அட்சதை தூவு வார்கள். அட்சதை என்றால் அ+ஷதம் குத்துப்படாத - முனை முறியாத அரிசி என்று பொருள். அந்த அட்சதையாக மஞ்சள் அரிசியை ஒவ்வொருவரின் கையிலும்

கொடுப்பார்கள். அதை என்ன செய்ய வேண்டும்? நமது உள்ளங்கைக்குள் வைத்து இறைவனிடம் உளமுருக வேண்டி மணமக்களை உளமார வாழ்த்தி, தாலிகட்டும் தருணத்தில் முழு வாழ்த்துடன் அட்சதையாகத் தூவ வேண்டும்.

ஆனால் பலர் அந்த அட்சதையை என்ன செய்கிறார்கள் தெரியுமா? ஓர் ஓரத்தில் நின்று கொண்டு ஏதோ தூவவேண்டும் என்பதற்காக எல்லார் மீதும் வீசி எறிகிறார்கள். இன்னும் சிலர் அந்த அட்சதையை கூடத் தின்று விடுகிறார்கள்(!) அவ்வளவு பசி அவர்களுக்கு!

புகைப்படங்களுக்கும், வீடியோக்களுக்கும் போஸ் கொடுக்கும் போலிச் சடங்காக இன்றைய திருமணங்கள் மாறிப்போனது ஏனோ?

மற்றவரை வாழ்த்தினால் நாம் வாழ்த்தப் பெறுவோம் என்கிற உண்மை பலருக்குத் தெரிவதில்லை.

சிலருக்குக் கோபம் வரும்போது அடிவயிற்றில் இருந்து கத்துவார்கள். படபடப்புடன் எரிந்து விழுவார்கள். ஆனால், அன்பை மட்டும் - வாழ்த்துக்களை மட்டும் எக்காரணம் கொண்டும் அதே மாதிரி முழு வேகத்துடன் வெளிப்படுத்த மாட்டார்கள். அடிமனதில் இருந்து வாழ்த்துவதற்கு யோசிப்பார்கள். ஏன் இந்த முரண்பாடு?

அன்பை எதற்காகப் பூட்டி வைக்க வேண்டும்? மனமார வாழ்த்துவதில் எத்தனை மகிழ்ச்சி இருக்கிறது தெரியுமா?

பெரியாழ்வார் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவம் ஒன்று என் நினைவுக்கு வருகிறது.

பெரியாழ்வார் கோயிலுக்குச் செல்லும்போது அங்குள்ள பெருமானைப் பார்த்து, "நீ சகல சௌபாக்யங்களும் பெற்றுப் பல்லாண்டு வாழ்க" என்று வாழ்த்தினார்.

பொதுவாகக் கோயிலுக்குப் போகும் பக்தர்கள் சாமி தரிசனம் செய்து கடவுளின் வாழ்த்துதல் வேண்டி வருவார்கள். ஆனால் பெரியாழ்வாரோ பெருமானையே வாழ்த்திச் சென்றார். பல்லாண்டு பல்லாண்டு என்று பல்லாண்டு பாடினார்.

இதைக் கண்ட பெருமாள் ஆச்சரியமாக,

“சில்லாண்டு வாழும் மனிதனாகிய நீ பல்லாண்டு வாழ்க என்று என்னை வாழ்த்துகிறாயே. இது விநோதமாக இருக்கிறது. தெய்வத்திடம் வாழ்த்து வேண்டுவார்கள். ஆனால் நீயோ தெய்வத்தையே வாழ்த்துகிறாய். ஏன்?” என்று கேட்டார்.

அதற்குப் பெரியாழ்வார்,

“பகவானே... நீங்கள் சகல செளபாக்யங்களுடன் நன்றாக இருந்தால்தானே பூமியில் வாழும் நாங்கள் நீங்கள் வாழுமளவும் சந்தோஷமாக வாழமுடியும். அதுமட்டு மல்ல, உங்களோடு பிரிவின்றி வாழும் நாங்களும் பல்லாண்டு வாழ முடியும் அல்லவா! அதனால்தான் உங்களை வாழ்த்தினேன்,” என்றார்.

பிறரை வாழ்த்த வாழ்த்த நாமும் வாழ முடியும். இதைப் புரிந்து கொண்டாவது பிறரை மனமார வாழ்த்துங்கள்.

அரசியல் கூட்டங்களிலும், பொதுக்கூட்டங்களிலும், ‘தமிழ் வாழ்க’ என்று முழங்கக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் தமிழ் வாழ்வதற்கு என்ன முயற்சி எடுத்தார்கள் என்று புரியவில்லை. கூட்டத்தோடு கூட்டமாகக் கத்துவதில் மட்டும் தமிழ்மொழி வாழ்ந்து விடுமா? வாழ்த்துதல் உள்ளப்பூர்வமாக இதயத்தின் அடிநாதத்தில் இருந்து உருவாக வேண்டும். உயிர்ச்சக்தி வாழ்த்தின் வழி வழிய வேண்டும்.

மனித மனக்குழப்பங்கள்.
 அவற்றைத் தீர்க்கத்
 தேவையான ஆதாரங்கள்.
 பலப்பல கட்டுரைகளில்
 பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன.
 வாழ்க்கையின் பாஷை
 பலருக்கும் புரிவதில்லை.
 இந்நூல் வழி
 அதனைப் புரியவைக்க
 அக்கறையுடன்
 முயன்றுள்ளேன்.
 தற்புகழ்ச்சி தற்கொலையே.
 தலைக்கனம் நரகவாசலே.
 பிறாக்காக வாழும்போதே
 வாழ்க்கைக்குப் பொருள் கிடைக்கிறது.
 அச்சமற்ற வாழ்வே
 உச்சமான வாழ்வு.
 எது மானச சுனா
 என்கிற விளக்கங்கள் நிச்சயம்
 பலருக்கும் பயன்படும்.

KR 6

இது ஒரு கற்பகம் புத்தகாலயம் வெளியீடு

JOHNY